விவேக போதினி

" எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்

தொகுதி VI { ஆனந்தஹு சித்திரைமீ =1914-ஹு மேமீ } பகுதி 11

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

6. தாயுமானவர்

1. பரம்பொருள் வணக்கம்

அங்கிங் கெனுதபடி யெங்கும் ப்ரகாசமா
யானந்த பூர்த்தி யாகி
அருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குளே
யகிலாண்ட கோடி யெல்லாந்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்ததெது மன வாக்கினிற்
றட்டாம னின்றதெது சமய கோடிகளெலாந்
தந்தெய்வ மெந்தெய்வ மென்
றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது
வெங்கணும் பெரு வழக்காய்
யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா
யென்றைக்கு முள்ள தெதுமேற்
கங்குல்பகலறநின்ற வெல்லையுள தெதுவது
கருத்திற் கிசைந்ததுவே
கண்டன வெலாமோன வுருவெளியதாகவுங்
கருதியஞ் சலி செய்குவாம்.

(—பரசிவ வணக்கம்—1.)

2. நமது ஸாதாரண நிலை

வாசா கயிங்கரிய மன்றியொரு சாதன
மனுேவாயு நிற்கும் வண்ணம்
வாலாய மாகவும் பழகியறி யேன்றுறவு
மார்க்கத்தி னிச்சை போல
நேசானு சாரியாய் விவகரிப் பேனந்த
நினைவையு மறந்த போது
நித்திரைகொள்வேன்றேகநீங்குமெனவெண்ணிலோ
நெஞ்சந் துடித்த யருவேன்
பேசாத வானந்த நிட்டைக்கு மறிவிலாப்
பேதைக்கும் வெகு தூரமே
பேய்க்குண மறிந்திந்த நாய்க்கு மொரு வழிபெரிய
பேரின்ப நிட்டை யருள்வாய்
பாசாடவிக்குளே செல்லாதவர்க்கருள்
பழுத்தொழுகு தேவ தருவே
பார்க்கு மிடமெங்கு மொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரணனந்தமே.

(—பரிபூரணனந்தம்—1.)

ஆவியே யுனை யானறிவாய் நின்று
சேவியேன்களச் சிந்தை திறைகொடேன்
பாவியேனுள பான்மையைக் கண்டு நீ
கூவியா ளெனையாட் கொண்ட கோலமே.

(—பொன்னைமாத்ரை—3.)

3. நிஷ்டையின் ஆவசியகம்

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல்கேடிலா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமரு வுற்பவ நோய் மாறுமோ—நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர் கட்கன்றேதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம்

(—உடல் பொய்யுறவு—8.)

CALENDAR—பஞ்சாங்கம்

ஆநந்தஸ்ரூ வைகாசிமூ	சாலிசகம்1836 கலியப்தம்5015	பசலி1323 கோல்லம்1089	1914ஸ்ரூ மே—ஜூன்மூ

யோ	துலு	இங்	தமிழ்	வார	
ர	18	14	1	வியா	பஞ் 34-57,பூரா 17-35,சா 2-7,சுப 56-20,கௌ 5-49,ரா 6-39,அக 31-13,விருஷபரவி 3-39,சூன்ய விஷ்ணு சூன்யா.
செபு	19	15	2	வெ	சஷ் 34-23, உத்தி 18-25, சுப் 56-19, கர 4-40, திவி 28-45, பூச 4 செ 48-34, கார் 4புத 50-38, சூன்யதிதிசிர உப.
சு	20	16	3	சனி	சப் 35-6, திரு 20-31, பிரா 54-45, பத் 4-44, திவி 31-4, மிரு 1 சுக் 20-0, ரிஷப கி சப்திதி காளாஷ்டமி.
ர-பு	21	17	4	ஞா	அஷ் 37-1, அவி 23-50. மா 54-6, பா 6-3, ரா 11-55, கார் 3 ரவி 31-59, ரோ 1-புத 40-44, மழை 5-க்குள்.
	22	18	(ரிஷபம்) 5	திங்	நவ 40 6, சத 28-17, வை 54-20, தை 8-33, ரா 14-27, அக 31-17, வை-சிரா.
புசு	23	19	6	செ	தச 44-9, பூரட் 33-42, விஷ் 55-16, வணி 12-6. ரா 28-27, ரோ 2 புத 17-28, மிரு 2 சுக் 4-23.
	24	20	7	புத	ஏகா 48-48, உத்தி 39-46, பிரி 56-37, பவ 16-28, சே 3-44, சர்வ ஏகா கரிநாள் வாதசஞ்சாரம் 10-க்குள். [ரோ 3 புத 19-50, மிதுன சுக் 50-0.
ரசெ	25	21	8	வியா	துவா 53-48, ரே 46-12, ஆயு 58-12, கௌ 21-18, திவி 13-14, கார் 4 ரவி 0-19, ஆயி 1 செ 59-40,
புசு]	26	22	9	வெ	திர 58-37, அசு 52-32, ஸௌ 59-38, கர 26-25, ரா 10-2, அக 31-24, மிதுனுய 26-38. பிரதோ.
பு	27	23	10	சனி	சது 60-0, பர 59-0, சோ 60-0, பத் 29-18, திவி 19-7, பிராகுதய புத 55-7, ரோ 4 புத 10-20, மா-சி.
ரசுச	28	24	11	ஞா	சது 3-0, ❋ கார் 60-0, சோ 0-41, சகு 3-0, திவி 31-18, ரோ 1 ரவி 29-47, மிரு 4 சுக் 35-0, பச்சாதஸ் 47-7, சர்வ
பு	29	25	12	திங்	●அமா 6-30, கார் 3-37, அதி 1-8, நா 6-30, ரா 14-54,மிரு 1 புத 12-13,இஷ்டி காற்றதிகம் 15 நாள். [அமா சார்உப.
	30	26	13	செ	பிர 8-56. ரோ 7-42, சுக 0-44, திரு 58-49, பவ 8-56, திவி 22-24, அக 31-26, ஜேஷ்ட சுத் சந் தரி பௌத்தஜ.
ரபுசச	1	27	14	புத	துதி 10-13, மிரு 10 40, சுல 57-15, சௌ 10-13, ரா 0-48, ரோ 2 ரவி 59-13, மிரு 2 புத் 14-0, திரு 1 சுக் 20-0.
செ	2	28	15	வியா	திரு 10-12,திரு 12-21,கண் 53-53,கர10-12,ரா11-6,ஆயி2 செ 10-1,சது விரு மழை 4-க்குள். [மிரு1ச7-30,அ59-13.
பு	3	29	16	வெ	சது 8-55, புன 12-48, விர் 49-35, பத் 8 55, ரா 1-7, மிதுன புத 15-0, கரிநாள்.
சு	4	30	17	சனி	பஞ் 6-30, பூச 12-9, துரு 44-28, பா 6-30, ரா 11-48, அக 31-27, திரு 2 சுக் 5-0 சஷ் உப கரிநாள்.
ரபு	5	31	18	ஞா	சஷ் 3-1, சப் 55-36, ஆயி 10-27, வியா 38-29, தை 3-1, ரா 7-51, ரோ 3 ரவி 27-34, மிரு 4 புத 17-24, சப் விரு.
சு	6	1	19	திங்	அஷ் 53-30, மக 7 52, ஹர் 31-56, பத் 26-3, திவி 26-48, திரு 3 சுக் 53-9.
பு	7	2	20	செ	நவ 47-54, பூர 4-40, வஜ் 24-57, பா 20-42, திவி 21-34, திரு 1 புத 30-0, சிலவிடங்களில் உஷ்ணதிகம் 9-க்குள். [ரோ 4 ரவி 57-41, விய சிரா.
ர	(ஜூன்) 8	3	21	புத	தச 41-56, உத்தி 0-59, அஸ் 55-57, வி 17-36, தை 14-55, திவி 20-34, அக 31-30,
செபு	9	4	22	வியா	ஏகா 35-51, சித் 52-49, விய 10-3, வணி 8-53, திவி 15-34. ஆயி 3 செ 5-19, திரு 2 புத 41-45, திரு 4 சுக் 38-21, சர்வ ஏகா. [பூர 1 கே 43-26, துவாதி பிரதோ கூர்மஜ
சு]					
ரா	10	5	23	வெ	துவா 29-49, சுவா 48-50, வரி 2-27, பரி 52-31, பா 29-49, திவி 5-53, சத 3 ராகு
	11	6	24	சனி	திர 24-4, விசா 45-12, சிவ 47-49, தை 24-4. திவி 1-59. ரா 23-9, திதித்வயம் வாதமேக சஞ்சாரம் 7-க்குள். [புன 1 சுக் 23-53, பூர்ணிமாதிதி.
ர-பு	12	(ஆனி) 7	25	ஞா	சது 18-42, அனு 42-0 சித் 41-1, வணி 18-42, ரா 22-55, அக 31-31, மிரு 1 ரவி 27-29, திரு 3 புத 12-12,
சு]	13	8	26	திங்	○பௌ 13-53, சே 39-33, சா 34-54, பவ 13-53, ரா 27-30, வடஸாபூர் பௌச்ச ம இஷ்டி மழை 4-க்குள்.
செ	14	9	27	செ	பிர 9-56, மூல 37-56, சுப 29-24, கௌ 9-56, சே 3-1, ரா 2-24, ஜேஷ் பகு ஆயி 4 செ 59-0.
ரபுசு	15	10	28	புத	துதி 6-47, பூரா 37-17, சுப் 24-40, கர 6-47, திவி 1-40, ரா 25-57, மிரு 2 ரவி 57-16, திரு 4 புத 8-14, புன 2 சுக் 13-14, அகஸ்தியாஸ்தம் 57-16.
	16	11	29	வியா	திரு 4-58, உத்தி 37-56, பிரா 21-0, பத் 4-58, சே 1-30, ரா 16-40, அக 31-33, சங் சது மழை 5-க்குள்.
	17	12	30	வெ	சது 4-14, திரு 39-41, மா 18-13, பா 4-14, ரா 18-39, பஞ்சமிதிதி சிர உப வை சிரா.
புசு	18	13	31	சனி	பஞ் 4-46, அவி 42-45, வை 16-26. தை 4-46, தியா —0—0 புன 1 புத 24-0, புன 3 சுக் 2-35, ரிஷ-கி சஷ்டிதிதி,

		ர-சு- பு-சு-	
ராகு.	8-மிது-சுக் 16-மிது-பு		செ.
குரு.			கே.

விவேக போதினி

தொ.6.] ஆனந்த௵ சித்திரை௴ [பகுதி.11.

மோக்ஷ ஸோபானம்

THE STEPS TO THE GOAL

(2) கர்மயோகம்

பீஷ்மர் சரித்திரம் (தொடர்ச்சி)

தகப்பனார் விருப்பத்தைக் கர்மயோக ஒழுங்குப்படி முடித்து வைத்தபின்னர், பீஷ்மர் தாம் எடுத்துக் கொண்ட ப்ரஹ்மசரிய விரதத்தை அவ்வழியிலேயே அனுஷ்டிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். இந்தக் காலங்களில் இவரை இந்த விரதத்திலிருந்து விலக்கவந்த இடையூறுகள் மிகுந்த வலிவுடையனவாயும், ஸாதாரணர்கள் மனதை எளிதில் கலக்கக் கூடியனவாயும் இருந்தன. இந்தக் கர்மயோகப் பிடிப்பு மாத்திரம் பீஷ்மருக்கு இருந்திராவிடில் முதல் அல்லது இரண்டாம் தடையுள்ளேயே இவர் விரதம் தவறிப் போய்விட்டிருக்கும். இந்தத் தடைகளின் விஷயங்களை விசாரித்தால் இவரது கர்மயோக உணர்ச்சியின் பெருமை நன்கு விளங்கும்.

இந்தத் தடைகள் விஷயத்திற்குப் போகுமுன், சந்தனுவுக்கு ஸத்யவதியிடம் இரண்டு பிள்ளைகள் உண்டாக, பின்னர் சந்தனு காலகதியை அடைந்ததையும், மேல் தகுந்தவயது காலத்தில் ஸத்யவதியின் மூத்த பிள்ளை ஒரு கந்தர்வனுடன் ஏற்பட்ட சண்டையி லிறந்ததையும், இளைய பையனாகிய விசித்திரவீர்யன் மாத்திரம் ராஜ்யபாரத்திற் குரியவனாக இருந்ததையும், இவனுக்காக பீஷ்மர் காசிராஜ்பஸ்வயம்வரம் சென்று பெண்கள் கொண்டு வந்ததையும் எடுத்து விஸ்தரிக்க வேண்டியதனாவசியம்.

காசிராஜன் பெண்கள் மூவரையும் ஹஸ்தினாபுரம்கொண்டு சேர்த்ததும், அவர்களுள் மூத்தவளாகிய அம்பை என்பவள், 'நான் காசியிலிருக்கையிலேயே மனதால் ஸாளுவ ராஜனைப் பதியாக அடையலாம் என்று எண்ணிவிட்டேன், ஆதலால் என்னை அவரிடம் அனுப்புவித்தால் நலமாகவிருக்கும்' என்று கேட்டுக்கொள்ள, இந்த விஷயத்தை ராஜ ஸபையில் தீர விசாரித்து அவளை ஸாளுவனிடம் போய்விடும்படி அனுமதி கொடுத்தார் பீஷ்மர். அவள் ஸாளுவனிடம் சென்று தனது அபிப்ராயத்தைக் கூற, அதற்கு அவன் 'நீ என்னிடம் மனதில் காதல் கொண்டிருந்தது உண்மையாயினும், நீ பீஷ்மரால் அபஹரிக்கப்பட்டு விட்டமையால், நீ இப்பொழுது அவரைச் சேர்ந்தவளாகி விட்டாய். ஆதலால் நான் உன்னை அங்கீகரிக்க முடியாது, போய்வரலாம்' என்று கூறி அனுப்பிவிட்டான். அவன் 'சொல்லுவதும் நியாயம்' என்று அவளுக்குப்பட 'ஸரிதான் சிறுவயதில் பல காரணங்களால் முன் பின் யோசனை இன்றி பெண்களுக்குக் காதல் ஏற்படலாம்; மேல் நமது தகப்பனார் ஸ்வயம்வரம் ஏற்படுத்தி வீரத்தன்மை யுடையவர்களுக்கு என் பெண்கள் ஸொந்தம் என்று ஏற்பாடு செய்ய அதன்படி பீஷ்மர் வசமானோம் நாங்கள். ஸாளுவன் சொல்லுவதும்உசிதமே. கன்னிகைக்கு பிரஹ்மசாரிகள் எல்லாம் கணவனாகக் கூடியவராயினும், ஒழுங்குப்படி அமையும் புருஷனே கணவனெனப்படுவன்' என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டு, பீஷ்மரிடம் வந்து, 'ஐயா ஸகல சாஸ்திரமும் உணர்ந்த பெரியவரே! என் ஸ்வயம்

வரத்தில் என் மனதை உணர்ந்து நீர் என்னை அபஹரிக்கவில்லை. நீர் என்னை அபஹரித்ததால் என்னை ஸாளுவன் இப்படி நீக்கிவிட்டான். என்னுடன் உமக்கே ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டிருப்பதால், நான் கதியற்றுப் போகாதிருக்கும்படி நீரே என்னை விவாஹம் செய்து கொண்டு விடும்,' என்று பலவாறு நியாயம் காட்டிக் கெஞ்சினுள். ஒரு அழகிய கன்னிகை இப்படிக்காரணம் காட்டி தன் கஷ்டஸ்திதியை தெரிவித்து மணம்புரியும்படி கேட்பது என்று வந்து விட்டால் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள இசையாதவர் யார்தான் இவ்வுலகில் உண்டு! பணம் துச்சம் என்று உதறித்தள்ளும் குணமுடையவர்கள் அநேகர்கூட எதிரில் பொன் முதலிய நாணயங்களையாவது புதையலையாவது திடீரென்று காணும்படி நேர்ந்துவிட்டால் தமக்கென்று அதை மறைத்து வைக்க எண்ணம விருந்துவிடுவார்களா? இப்படிப் பட்டவர்களைத் தூண்டவல்லவா 'வலுவில் வந்த ஸ்ரீதேவியை காலால் உதைத்துத் தள்ளாதே' என்ற பழமொழியும் வழங்கிவருகிறது. ஆகவே தானுக ஒரு கெடுதலில்லா வஸ்துவில் ஒருவன் மனம் பாய்ந்து தனக்கு வேண்டும் அது, என்ற காம விருத்திக்கு இடம் தாராமலிருப்பினும், அந்த வஸ்துவே நேரிடக் குறுக்கிட்டு அவனை விட அதற்கு கதிவேறில்லை என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கும் நிலையிலும் அது இருந்து விடுமாயின், அதை தனதாக்கிக்கொள்ள விரும்பும் தன்மை மானிடர்க்கு இயல்பல்லவா? ஆதலால் இங்குக் காட்டப்பட்ட அம்பாவின் வேண்டுகோள் பீஷ்மர் ப்ரஹ்மசரியத்திற்கு பலமான முதற் றடை. இம்மாதிரித் தடையை மீறி நின்று ஸாதாரண ஸன்மார்க்கிகளால் தமது பிரஹ்மசரியத்தை நிலை நிறுத்தவே முடியாது. சற்று நிதானித்தார் பீஷ்மர். 'நாம் பிரஹ்மசரியம் ஆயுள் முழுவதும் பூண்டிருப்போம், என்று தகுந்த ஸமயத்தில், தகுந்த காரணங்களால் தூண்டப்பட்டு, மிகுந்த மனத்தெளிவுடன் முன் பின் யோசித்து, செய்த கட்டுரைப்படி நடக்க வேண்டியது நமது கடமையல்லவா?' என்று எண்ணமிட்டார். 'எது எப்படிப்போனுல் நமக்கென்ன? நமது ஸத்ய சாஸ்திரீய உறுதியே நமக்கு முக்யம்! அதன்படி நாம் நடந்து விடவேண்டும்! வரும் எந்தப் பெரும் பலன் ஒதுங்கிப் போய்விட்டாலும் போய்விடட்டும்' என்று தீர்மானித்து, அம்பாவை நோக்கி 'என்னிடமிருந்து, நீ உன் கோரிக்கையை நிறைவேற்றக் கருதியிராதே! நான் ஆயுள் பிரஹ்மசரிய விரதம் பூண்டவன்! நீ போகலாம்' என்று கூறி முடித்துவிட்டார்.

அம்பாவின் காரியம் இதோடு போய்விடவில்லை. அவளுக்கு பீஷ்மரிடம் தீராப்பகை உண்டாகி விட்டது! எப்படியாவது அவரைக் கொன்று விடவேண்டும் என்ற பரபரப்பு உண்டாகி விட்டது. தான் தகப்பன் வீட்டிற்கும் போவதற்கில்லை, ஸாளுவனிடமும் போவதற்கில்லை, இப்படி எல்லாம் ஏற்படக்காரணமாகியிருந்த பீஷ்மரிடமும் போவதற்கில்லை என்ற எண்ணம் இந்தப் பகையை அதிகப் படுத்தி விட்டது. காட்டில் சென்று உலாவிக் கொண்டிருந்து முடிவில் பரசுராமரை அடுத்துத் தன் காரியத்தைக் கூறி எப்படியாவது பீஷ்மரைக் கொன்றுவிட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டாள். அதற்கு அவர் 'எப்படியாவது உன்னை விவாஹம் செய்து கொள்ளும்படி என் சிஷ்யனுன காங்கேயனைத் தூண்டுகிறேன், அவன் மறுப்பானுயின் அவனைச் சண்டை செய்து கொல்ல முயல்வேன், வா போவோம்' என்று சொல்லி அம்பாவையும் கூட்டிக் கொண்டு ஹஸ்தினு புரத்தருகில் வந்து சேர்ந்தார்.

அம்பா மூலமாகவே இரண்டாவதாகிய அதி

பலமான தடையும் இவ்வாறு ஏற்பட்டு விட்டது. குருவாக்கியத்தை மீறலாகாது என்று சாஸ்திரங்கள் கோஷிக்கின்றன. குரு ஹிதாஹிதம் தெரியாது கட்டளையிடுவானாயின் மீறி விடலாம் என்றும் அதிலேயே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. வஸிஷ்டரிடம் சாஸ்திராப்யாஸம் ஐயம் திரிபற பீஷ்மர் செய்தவராதலால், பரசுராமராகிய க்ஷாத்ர குரு முன் வந்து 'எப்படியாவது என் வாக்கைத் தட்டாது இப்பெண்ணை விவாஹம் செய்துகொள்' என்று கேட்டதும் தயாரானபதில் கொடுத்து விட்டார். நம்போன்றவருள் சாஸ்திர மர்மம் தெரியாதவர்கள் குருவாக்குக்குக் கட்டுப்பட முயலுவோம் விருதத்தை விட்டு. பீஷ்மரோ 'குருவாக்கியத்தின்படி நடந்தே தீரவேண்டும் என்பது குருகுலவாஸம் செய்யும் பிரஹ்மசாரிக்கு. குருவை மற்றைய நிலைகளி லிருக்கையிலும் மரியாதையுடன் நடத்திக் கூடியவரையில் அவரது ஒழுங்கான விருப்பங்களின்படி நடந்தே தீரவேண்டும். ஆனால் மற்றைய ஆச்ரம நிலைகளிலிருக்கையில் குருவந்து ஒழுங்குக்கு விரோதமாகக் கூறினால், அதைப் பகுத்துணர்ந்து அதன்படி நடவாமலும் இருக்கலாம். நீரோ எனது ஆயுஸ் பிரஹ்மசரிய விரதத்தையும், இந்த அம்பாவின் மனம் பலவகைப்பட்டு கவலைபாய்ந்தோடியதையும் கவனியாமலே, பாணிக்ரஹணம்அவளை நான் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று மந்திரி நிலையிலிருந்து ராஜ்யகாரியம் பார்க்கும் எனக்குக் கூறி விட்டீர். அதன் குணதோஷங்களை ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், நீர் தூண்டுவது வீணே என்று தோற்றுகிறது. ஆதலால் உமது வாக்குப்படி நடக்க முடியாது' என்று கூடியவரையில் விநயத்துடன் கூறி விட்டார் பரசுராமரை நோக்கி. பரசுராமருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. சண்டைக்கு அழைத்து விட்டார் பீஷ்மரை. தமது பிரஹ்மசரியத்தை கர்மயோக விதிப்படி அனுஷ்டிக்கும் திறனுடைய பீஷ்மருக்கா, குருமரியாதை குறையாமலும், க்ஷத்ரிய தர்மப்படி வலுவில்வந்த சண்டையை விடாமலும் இருக்கத் தெரியாது. ஸரி என்று ஒப்புக்கொண்டு குருக்ஷேத்திரத்தில் வந்து சேர்ந்து விட்டார். கங்கை கூடியவரையில் இருவரையும் தடுக்கப்பார்த்தாள், முடியவில்லை. பரசுராமருக்குக் கோபமும், பீஷ்மருக்கு தாம் அக்காலத்தில் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய கர்மயோக ஒழுங்கு ஆசார்யனை எதிர்த்துச் சண்டையையே செய்வது தான் என்ற சாந்தமும், குடிகொண் டிருந்ததால், இந்தச் சண்டை தடை பெறாது நடைபெறத் தொடங்கியது. நடந்த பதினைன்குநாள் சண்டையில் பீஷ்மரும் ராமரும் வெகு ஸாமர்த்தியமாகப் போர்புரிய முடிவில் பரசுராமர் தோல்வி அடைந்தார். பீஷ்மர் கொக்கரித்துக் குதித்தாரா? சண்டைக்கழைத்தவர் குருவாயினும் விடலாகாது என்பது இந்த க்ஷத்ரியதர்ம கர்மயோகமே ஒழிய, தோல்வி அடைந்தவரை, தன் பெருமை அவர் சிறுமை முதலியவைகளைப் பாராட்டி அவமதிக்க வேண்டும் என்பதும் அதன் பாகமாகுமா? இதுதெரியாதா பீஷ்மருக்கு? மேலும்கொக்கரிப்பது வீண் குரு அவமானபாபமேயாகித்தமது கர்மயோக நிலைக்கு முற்றிலும் விரோதமானது என்பதும் அவருக்குத்தெரிந்ததுதான். உடனே குருவிடம் சென்று அடிபணிந்தார். தோல்வி அடைந்த குரு தமது தோல்வியைப் பாராட்டாது பீஷ்மசிஷ்யரை வாரி எடுத்து ஆசீர்வதித்து, அம்பாவை நோக்கி 'உன் விஷயத்தில் என்னாலானதைப் பார்த்து விட்டேன். இனி உன் இஷ்டப்படிப் போகலாம்' என்று கூறி தமதிருப்பிடம் சென்றார் பரசுராமர். இந்த அம்பாதான் தவமிருந்து உயிர் விட்டு துருபதராஜன் பெண்ணாகப் பிறந்து பிள்ளையாகிய சிகண்டி எனக் கருதப்பட்டு இடையில் பிள்ளை

யேயாகி பாரத யுத்தத்தில் பீஷ்மரைக் கொல்வதற்குக் காரணமாக ஏற்படுகிறாள்.

ஸன்மார்க்கத்தில் மேன்மேலும் திடம் பெற்று வருபவர்களும் கண்டு தயங்கக் கூடிய தடையைப் பற்றி இது வரையில் விஸ்தரித்துக்கூறி, அதில் ஏற்பட்ட குருவாக்கிய பரிபாலனம் என்ற அலை வீசும் ஸமுத்திரத்தில், க்ஷத்திரிய தர்மம், குருமரியாதை என்ற எதிர் காற்றுக்களுக்கிடையில் அகப்பட்ட, விரதானுஷ்டானம் என்னும் சரக்கேற்றிய கர்மயோகக் கப்பலை, பீஷ்மர் தேர்ந்த மாலுமிபோல கவிழ வொட்டாது நடத்திய சிறப்பையும் எடுத்து விளக்கியாகிவிட்டது. இனி ஸன்மார்க்கத்தில் தேர்ந்தவர்களையும் ஒருகை பார்த்துக் கலங்கச்செய்யும் மிகவலுத்த பலமான மானஸீகத் தடையையும் எடுத்துக் காட்டுவோம். இதில் இவரது கர்மயோக உணர்ச்சி எவ்வளவு ஆழ்ந்துள்ளது என்பது நன்கு விளங்கும்.

விசித்ரவீர்யன் பால்யவயதிலேயே விஷய ஸுகத்தில் அதிகமாக உழன்று, தனது மனைவி இருவரையும் ஸந்தான மின்றி விதவைகளாக்கிப், பரலோகம் அடைந்தான். குருவம்சம் ஸந்ததியற்றுப்போய் விட்டது. ஸத்யவதி தேவி மிகத்துக்கித்து பீஷ்மரிடம் என்னசெய்வதென்று யோசனை கேட்க வந்தாள். பீஷ்மரை நோக்கி, 'சந்திரவம்சம் ஸந்ததியற்று விட்டது. உனது தம்பியின் பத்னிகளும் குழந்தை இல்லையே என்று தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சாஸ்திர விதிப்படி அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் உண்டாகும்படி அனுக்ரஹம் செய்துவிடு. அப்படிச் செய்ய இஷ்டமில்லாவிடில், நீயே ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு விவாஹம்செய்துகொண்டு குழந்தைகளை உண்டாக்கு' என்றாள். 'அம்மா! என்ன இப்படிச் சொல்லுகிறாய்! உன் விவாஹகாலத்தில் நான் செய்ததெய்வீகசபதத்தைமறந்துவிட்டாயோ? நான் இதைச்செய்யலாமா? அதன்படி' என்று மிகுந்த விநயத்துடன் தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார். 'அப்பா என் அருமை மகனே! எனக்காகவல்லவோ நீ அவ்வாறு செய்தது! இப்பொழுது நானே அதை மீறிவிடு என்று உனக்கு மனப்பூர்வமாக அனுமதி கொடுக்கையில் நீ தயங்கவேண்டிய காரணமொன்றுமில்லை. உன்னை உலக ஸுகத்திலிருந்து நீக்க வந்தபாபியாயினேனே என்றவருத்தமெனக்கு இது வரையில் மனதை அறுத்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த பாபத்தின் பலனை என்பிள்ளைகளை (யாருக்காக உன்னை ப்ரஹ்மசாரியாகவிருக்கும்படி செய்தேனோ அந்தப்பிள்ளைகளை) ப்பரிகொடுத்து அனுபவித்துவிட்டேன். பாபம் போயும் புண்யம் செய்த திருப்தி என் மனதிற்கு வாவில்லை. நீ ராஜ்யபாரம் வஹித்து ராஜகுமாரர்கள் போலவிருந்தால்தான் என் மனம் திருப்தி அடையும். நான் கூறுவதைத் தட்டி ராஜ்யத்தையும் என்னையும் வீணாக்கி விடாதே' என்று மிகுந்த பரிவுடன் மொழிந்து விட்டாள் ஸத்யவதி. பார்த்தார் பீஷ்மர். தன் சிற்றன்னையின் உருக்கத்தை மனதார அனுபவித்தார், சற்று மனம் கலங்கித் தெளிந்தது: ப்ரஹ்மசரியம் என்ற உணர்ச்சியே தலை தூக்கி நின்றது.

இம்மாதிரியான தடை ஒருவன் விரதத்திற்கு வந்துவிட்டால் உலகத்தில் தேர்ச்சியடைந்தவன் எவனாயினும் எதிர்த்துத் தலை தூக்கமுடியுமா? அப்படியே பெட்டிப் பாம்பு போல அவன் விரதானுஷ்டானப்பிடிப்பு அதனுள் அடங்கிவிடாதா? இது மிகுந்த நயவஞ்சகமான தடை. நல்ல சாஸ்திர உணர்ச்சியும் திடமான விரதவிஷய கர்மயோகப் பிடிப்பும் இல்லாவிடில் இந்த ஸமயத்தில் விரதபங்கம் வாராது தப்புவித்துக்கொள்ளவே முடியாது. இதுபற்றியே கிருஷ்ணபரமாத்மா பகவத்கீதை

யில் 'பலத்தில் எப்பொழுதும் இச்சை இல்லாமை' கர்மயோகத்தின் ஒரு அங்கம் என்று கூறியுள்ளார். புலத்தில் சற்று இச்சைமனதுள் பதிந்து மிகுந்த நுட்பமாக மறைந்துகிடக்குமாயினும் அதைப்பிடித்து வெளியில் இழுத்து கர்மயோகத்தை பங்கம் பண்ணும் தடை இப்பொழுது பீஷ்மருக்கு வந்திருப்பது. ஸ்ரீமத் ராமசந்திர மூர்த்திக்கும் இப்படிப்பட்ட பலமான தடை சித்திரகூட பர்வதத்திலிருக்கையில் வரவில்லையா? பிதிர்வாக்ய பரிபாலனத்திற் காதாரமான பிதாபோய்விட்டார்: அவர் வாக்யூத்தை கிளப்பிவிட்ட கைகேயியும் தனது கொடுமையை எண்ணி வருந்தத்தொடங்கி விட்டாள்; பிதிர்வாக்யத்தின்படி ராஜ்யம்பெற்ற பாதனும் அதை ராமனுக்கு அர்ப்பணம்பண்ண வந்துவிட்டான்; வஸிஷ்டாதி மஹரிஷிகளும் பாதனுடன் சேர்ந்துகொண்டு ராமரை ராஜ்யத்திற்கு வரும்படி அழைத்துவிட்டனர். இப்படி இருக்க தகப்பனர் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணும்பொருட்டு தனது தமயன் நிலையை கைக்கொண்டு பாதனை ராஜ்யம் போகும்படி உத்தரவு செய்து தப்புவித்துக்கொள்ளவில்லையா ஸ்ரீராமர்? மிகுந்த குழப்பமுண்டாகக் கூடிய ஸமயங்களிலும் ஸரிவர கர்மயோகம் அனுஷ்டிக்கும் திறன் மிகச் சிறந்த பெரியோருக்கும் அவதாரங்களுக்கும்தான் இருக்கும்.

பீஷ்மர் ஸத்தியவதியை நோக்கி 'அம்மா! நான் விவாஹம் செய்துகொண்டு ராஜ்யம்ஆளுவது முடியாத காரியம்! என் விரதத்திற்கு நேரே அதுவிரோதமானது. விரதம் உன் ஸம்பந்தப்பட்டெழுந்தாலும் பின்னர் நான் எப்பொழுதும் அனுஷ்டித்துத்தீரவேண்டிய கடமையாகி விடவில்லையா? உன்னால்கூட அந்த விரதப்பிடிப்பைபீக்கமுடியாது. அதைவிட்டால் உன் மனம்திருப்தியடையுமாயினும், அதைப்பற்றியே நினைக்க இடங்கொடுக்கவில்லை. என்மனம்: அதி தடைபடாது உன்னையும் திருப்திப்படுத்தவே என்மனம் முனைந்துவிட்டது. என் தம்பி பெண்சாதிகளுக்கு புத்திரானுக்ரகம் பண்ணச்சொன்னாய், அதுவும் என்னால் முடியாத காரியம். ஆனால் எந்த சாஸ்திர ஒழுங்குப்படி என்னை நீ அவர்களுக்குப் பிள்ளை உண்டாக அனுக்கிரஹிக்கச் சொன்னாயோ, அதே சாஸ்திரம், அந்த அனுக்கிரஹம் சிறந்த மஹரிஷிகளும் செய்யலாம் என்று காட்டியிருக்கிறது. ஆதலால் உனக்குத் தெரிந்த மஹரிஷி ஒருவரை வரவழைத்து உன் இஷ்டத்தை முடித்துக் கொள்' என்றார்.

ஸத்யவதிக்கு இதுவும் ஸரிதான் என்றுபட தன்பிள்ளை வியாஸர் ஞாபகம் வந்துவிட்டது. சந்தனுவின் விவாஹத்திற்கு முந்தி கன்னிகைப் பருவத்தில் வியாஸர் உண்டான விதத்தைக் கூறினாள் ஸத்யவதி பீஷ்மரிடம். 'அம்மா நல்லகாரியம் செய்தாய்! வெண்ணையை வைத்துக்கொண்டு உன்னைப்போல யாராவது நெய்க்கலைவார்களா? நான் எந்த உறவில் என் தம்பி பெண்சாதிகளுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கிறேனோ அதே உறவிலிருப்பவரல்லவா வியாஸ மஹரிஷியும். அவர் யோக்யதை எங்கே! என்னதெங்கே! அவரை அழைத்து அனுக்கிரஹிக்கச்சொல்; என் விரதத்திற்கும் கேடுவாராது உன் மனமும் திருப்தி யடையும்' என்று ஆலோசனையை முடித்து கர்மயோகத்திற்கு ஏற்படக்கூடிய பலமான தடையையும் தாண்டி பூர்ணகிரஹணத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட ஸூர்யன்போல விளங்கலுற்றார் பீஷ்மர்.

நமது சந்தா நேயர்களுக்கு.—சந்தா நேயர்கள், கடிதம் எழுதும்போதும், சந்தாத்தொகை அனுப்பும் போதும், புத்தகங்களுக்கு ஆர்டர் செய்யும்போதும், தமது விலாஸத்துக்கெதிரே யிருக்கும் நெம்பரைக் குறிப்பிட்டு எழுதக்கோருகிறோம். அப்படிச் செய்யாதபக்ஷத்தில் கடிதங்கள் பைசல் செய்ய வீண் காலதாமதம் ஏற்படும். தவிர, சந்தா நேயர்களுக்கு அந்தந்தமாத பத்திரிகை இங்கிலீஷ் மாதம் 16உக்குள் கிடைக்காவிட்டால், உடனே நமது ஆபீஸுக்குத் தெரிவிக்கவேணும். மானேஜர்.

ஐக்கிய நாணயம்

CO-OPERATIVE CREDIT

இந்திய விவசாயிகள் அனேகவிதமான கஷ்டங்களை அனுபவித்து வருவதற்கு அவர்கள் பழைய வழக்கங்களை கையாடி வருவதே ஒரு காரணம். ஆனால் உலகத்தில் மற்ற விடங்களில் கொஞ்சகாலமாய் சாகுபடியில் அநேக அபிவிருத்திகள் செய்யப்பட்டு கையாடப்பட்டு வருகின்றன. இந்தியாவின் பழைய வழக்கங்களின் குறைவுகளை போக்கி சாகுபடியில் அபிவிருத்திகளை செய்யும்பொருட்டு இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் விவசாய இலாகாவை ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். குறைந்த வட்டிக்கி வேண்டிய முதல் பணத்தைக் கிடைக்கச் செய்வது இந்திய விவசாயிகளுக்கு கவர்ன்மெண்டார் செய்திருக்கும் மற்றொரு உதவி. சாகுபடிக்கும் மற்றசிலவுகளுக்கும் விவசாயிகளுக்கு பணம் தேவை. இதற்காக அவர்கள் கடன் வாங்கவேண்டியிருக்கிறது. இது விஷயத்தில் அவர்களுக்கு உதவி செய்வது ஐக்கிய சங்கங்களின் நோக்கம். ஐக்கிய சங்கங்களின் நன்மைகள் அனேகருக்குத் தெரியும். தெரியாதவர்களும் அநேகர் உண்டு. 1913ம் வருஷம் ஜூன்மீ 30வ யில் இந்த ராஜதானியிலுள்ள கிராமங்களில் 64,037 மெம்பர்கள் அடங்கிய 1,006 கிராம சங்கங்கள் இருந்தன. இவைகளில் தமிழ் ஜில்லாக்களில் 46,030 மெம்பர்களடங்கிய 696 சங்கங்களும், தெலுங்கு ஜில்லாக்களில் 16,003 மெம்பர்களடங்கிய 276 சங்கங்களும் இருந்தன. 9 சங்கங்களில் 647 மலையாள தேசவாசிகளும். 27 சங்கங்களில் 1,357 கன்னடதேசவாசிகளும் ஐக்கிய சங்கங்களின் பயனை அடைந்தவர்கள். இந்த ராஜதானியில் ஆங்கிலேயர்களின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட கிராமங்களின் ஜனத்தொகை 41,405,404. இவர்களில் 20,382,955, ஆண்கள். இந்தத்தொகையில் 64,037ஜனங்கள் மாத்திரம் ஐக்கிய சங்கங்களில் மெம்பராயிருப்பதால் ஐக்கியத்தின் நன்மைகளை பெரும்பான்மையான கிராமவாசிகள் அனுபவிக்கிறதில்லை என்று நன்றாய் விளங்குகிறது.

2. ஐக்கிய சங்கங்களில் மெம்பராயிராத ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் மிதமிஞ்சின வட்டிக்கு கடன் வாங்குகிறார்கள். அப்படி வாங்கும் கடனுக்கு அதிகவட்டி கொடுக்கவேண்டிய காரணங்கள் மூன்று.—

i கிராமங்களில் பணம் கொடுக்கும் முதலாளிகள் குறைவு. ஆகையால்தான் வட்டியின் விகிதம் அதிகப்படுகிறது.

ii தக்க ஈடில்லாமல் கடன்கொடுப்பதாலும், நாணயமில்லாத கடன்காரர்களால் கடன் கொடுப்பவனுக்கு ஏற்படும் நஷ்டங்களை நாணயமுள்ள கடன்காரர் கொடுக்கும் வட்டியைக் கொண்டு ஈடுசெய்யவேண்டியிருப்பதாலும், தான் கொடுக்கும் கடனுக்கு முதலாளி அதிக வட்டி கேட்கிறான்.

iii பூமியின்மேல் கடன் கொடுப்பது நல்ல ஈடேயானாலும் அப்படி கொடுக்கப்பட்ட கடன்கள் எல்லாம் அதிக நாள் கழித்தே வசூலாகுமானதாலும் கோர்ட்டில் செய்யும் தாவா முதலானவைகளுக்கு அதிக செலவு செல்லுகிறதாலும், கொடுக்கும் கடனுக்கு அதிக வட்டி கேட்கப்படுகிறது. கிராமங்களில் வேண்டிய தொகை இருந்து மேற்கூறியபடி பணம் சந்தேகமில்லாமலும் கோர்ட்டு முதலிய விடங்களுக்குப் போகாமல் கடன்கள் வசூலிக்கக் கூடுமென்ற நிச்சயம் இருந்து கடன்கொடுப்பவர்களும் கடன் வாங்குகிறவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் மோச நினைவு இல்லாமல் நடந்துகொள்ளும்படி ஏற்பட்டால் தற்காலம் கடன் வாங்கும் சமுசாரிகள் அதிக வட்டி கொடுக்கக் காரணமிராது.

3. கூடுமான வரையில் மேற்கூறிய அன்னியோன்னியங்களும் கிரமமான நடவடிக்கைகளும் இருக்கும்படிக்கு ஐக்கியசங்கம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. நிச்சயமாய் ஈடில்லாதவைகளில் கைமுதலைப்போட்டு தேம்புவதற்கு பதிலாக அவசியமாய் அபிவிருத்தியாகவேண்டிய விவசாய விஷயங்களுக்கு வேண்டிய மூதலை ஐக்கியசங்கம் சேர்க்கிறது. கைமீதியாயிருக்கும் பணங்களை பலரிடத்திலிருந்தும் ஒருமித்து சேர்த்து ஏழைக்குடியானவர்களுக்கு தேவையான பணஉதவியை ஐக்கிய சங்கம் கொடுக்கிறது. கடன்கொடுப்பவர்களுக்கும் கடன் வாங்குகிறவர்களுக்கும் நியாய வட்டியும் ஐக்கிய சங்கத்தால் ஏற்படுகிறது.

4. ஒரு கிராமத்தில் அனேகர் தாங்கள் கடன் கொடுக்கவும் கடன் வாங்கவும் ஒரு ஐக்கிய சங்கத்தில் சேருகிறார்கள். தனியே எடுத்

துக் கொள்ளும் பிரயாசையினால் எவ்விதத்திலும் அடையக்கூடாத அனுகூலங்களை எல்லோரும் ஒன்று சேருவதனால் அடைகிறார்கள். தவிரவும் ஒரு ஐக்கிய சங்கத்தில் விசேஷ சொத்தில்லாத ஏழைக் குடியானவனும் மற்றவர்களைப்போல் அனுகூல மடைகிறான். ஒருவன் யோக்கியனாயும் சம்பாதிக்க சக்தியுள்ளவனாயு மிருந்தால் அவன் ஏழையாயிருந்தாலும் அவனுக்கு ஈடுவைக்க சொத்திருப்பது போல பாவிக்கப்படும். அதாவது அவனை ஒரு நாணயஸ்தனாகக் கொள்ளப்படும். ஒருகிராமத்தில் பிறரிடம்போய் பேசாமல் யோக்கியமாய் இருப்பவர்கள் அனேகர் உண்டு. இதுதான் நாணயத்துக்கு காரணம். இதுவே ஐக்கிய நாணயத்துக்கு முக்கிய காரணம். ஒவ்வொருவனுடைய நன்மைக்காக எல்லோரும் தங்களுடைய எல்லா சொத்தையுமேயல்லாமல் தங்களுடைய வல்லமைகளையும் ஒன்றுசேர்க்க ஒப்புக்கொள்ளுவதுதான் ஐக்கிய மென்பது. இப்படி ஒன்றுசேர்ந்த ஒருகூட்டத்தார் கடன் வேண்டு மென்றால், கடன் கொடுப்பவனுக்கு வாங்கும் கடனை இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்தால் வாப்சு செய்வார்கள் என்பதில் முழுநம்பிக்கையல்லவா? அப்படியிருக்கும் நம்பிக்கையினால் நாணயமுள்ளவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்த ஒரு சங்கத்துக்கு குறைந்த வட்டிக்கு கடன் கிடைக்கிறது. இப்படி அனேகம் சங்கங்கள் ஏற்பட்டால் அனேகவிடங்களிலிருக்கும் ஸாவ்கார்கள் இச்சங்கங்களுக்கு கடன் கொடுக்க அதிக சீக்கிரம் தலைப்படுகிறார்கள். அப்பொழுது தேவையான பணம் வெளிவருகிறது. சென்னை ராஜதானியில் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இம்மாதிரி சங்கம் ஒன்று இருக்கலாம். அப்படி ஏற்பட்டால் கிராமவாசிகளுக்கு அச்சங்கத்தால் அதிக நன்மையுண்டாகும்.

5. அப்படி ஐக்கிய சங்கங்களை எப்படிக் கூட்டி வேலைநடத்துவது என்றால் ஒருகிராமத்தில் ஒருவருக் கொருவர் நம்பிக்கை ஏற்பட்ட சில நல்லவர்களும் யோக்கியர்களும் சேர்ந்து ஐக்கிய சங்கத்தின் பயன்களை அடைய ஒப்புக்கொண்டு ஐக்கிய சங்கங்களின் அதிபதியாகிய ரிஜிஸ்திரார் அவர்களுக்கு ஒருமனு செய்துகொண்டால், ரிஜிஸ்திரார் அவர்கள் மனுபாரங்களை அனுப்புவார். விண்ணப்பத்துடன் கீழ்கண்ட விவரங்களும் அனுப்பவேண்டும்:—

1. சங்கத்தில் சேரவிரும்பும் மெம்பர்களின் பெயர்கள்.

2. ஒவ்வொரு மெம்பருக்குள்ள பூஸ்திதியின் விஸ்தீரணம், ஜங்கம சொத்தின் மதிப்பு.

3. ஒவ்வொரு மெம்பரின் சராசரி வருஷ வருமானம்.

4. ஒவ்வொரு விண்ணப்பதாரரின் தற்கால கடன்தொகை.

5. பழைய கடன்களைத் தீர்க்கவும் தற்கால செலவுக்குமாக ஒவ்வொருவருக்கும்வேண்டிய கடன்தொகை.

இவ்விவரங்களுடன் ரிஜிஸ்திரார் அவர்களிடம் விண்ணப்பம் சேர்ந்தவுடனே சங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் ஒழுங்காக நடப்பதற்கு விண்ணப்பதாரர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய சட்டங்களை ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யும்பொருட்டு, ரிஜிஸ்திரார் அவர்கள் ஐக்கிய சங்கங்களின் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவரையாவது, ஒரு ஹானரெரி ஆர்கனைஸரை (Honorary Organiser)யாவது அனுப்கிறார். சங்கத்தின் சட்டங்கள் சரியென்றும் சங்கத்தின் மெம்பர்கள் சங்கத்தை சரிவர நடத்துவாரென்றும் ரிஜிஸ்திரார் அவர்களுக்கு திருப்தியானால் ஐக்கிய விஷயத்தைப்பற்றிய சட்டங்களடங்கிய 1912-ம் வருஷத்திய 2வது ஆக்டின்படி ஐக்கிய சங்கங்களில் ஒன்றாக இந்த சங்கத்தை ரிஜிஸ்தர் செய்கிறார்.

6. அப்படி ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் சங்கத்தின் சட்ட திட்டங்கள் ஒரு கிராமத்தில் மாத்திரமே செல்லத்தக்கது. அதாவது ஒரு கிராமத்திலுள்ளவர்கள் மாத்திரம் அந்த சங்கத்தில் சேரலாம். ஏனெனில் ஒவ்வொருவரும் இதர மெம்பர்களுடைய நாணயத்தையும் ஸ்திதியையும் அறியக்கூடும். புத்திமாறாட்ட மில்லாத 18வயதிற்கு மேற்பட்ட ஒரு கிராமத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் அந்த சங்கத்தில் மெம்பராகலாம். ஆனால் சங்கத்தார் ஒவ்வொருவரையும் மெம்பராக சேர்க்கவேண்டிய நிபந்தனையில்லை. நல்ல நடத்தை யில்லாதவனை அச்சங்கத்தில் மெம்பராகச் சேர்க்காமல் தள்ளிவிடவேண்டியது. எல்லா மெம்பர்களுடைய பொதுப் பொறுப்பின்பேரிலும், தனித்தனிப் பொறுப்பின்பேரிலும் சங்கத்திற்கு வேண்டிய முதலைக் கடன் வாங்குவது சங்கத்தின் நோக்கம். ஆகை

யால் அப்படி சேரும் ஒவ்வொரு மெம்பரும் அந்த சங்கத்தின் எல்லாக் கடன்களுக்கும் பாத்தியப்படுகிறான்.

சங்கத்தால் வாங்கப்பட்ட தொகையைகடன் வேணுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளும் மெம்பர்களுக்குக் கடன்கொடுக்கப்படுகிறது. இந்தவேலை, மெம்பர்கள் எல்லோரும் இருந்து செய்யக்கூடியதல்ல. ஆகையால் சங்கத்தின் காரியங்களை நடத்துவதற்காக மெம்பர்கள் எல்லோரும் தங்களுக்குள் சிலரை சாதாரணமாய் 5 பேர்களைப் பொறுக்கியெடுத்து இவர்கள் (இந்த பஞ்சாயத்தார்) வசம் சங்கத்தின் அதாவது கிராமநிதியின்விசாரணையை ஒப்புவித்துவிடுகிறார்கள்.

மெம்பர்களாகிய பொதுக்கூட்டத்தாரின் உத்தரவின்பேரில்தான் இந்தசங்கத்தின் காரியங்கள் எல்லாம் நடத்தப்படும். பஞ்சாயத்தார் பொதுக் கூட்டத்தாரின் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுகிறார்கள். ஆனால் பஞ்சாயத்தார் செய்யும் வேலைக்கு பிரதிபலன் ஒன்றும் இல்லை. சங்கத்திலிருந்து மெம்பர்கள் வாங்கும் கடன்களை சொல்பம் சொல்பமாய் வாபசு செய்யலாம். சில சமயங்களில் வாங்கிய கடனை ஒவ்வொரு ரூபாய் வீதம் வாப்சு செய்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. ஒவ்வொரு மெம்பரும் வாங்கக் கூடும் கடன் தொகை இவ்வளவென்று குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

பூஸ்திதியை விருத்தி செய்வதற்காகவோ, கால் நடைகள் வாங்கவோ, சாகுபடி செலவின் நிமித்தமாகவோ, மெம்பர்கள் அல்லது அவர்கள் குடும்பத்தின் கல்யாண விஷயமாகவோ, இவ்விதமான அவசியமாயும் அல்லது பிறகு பலனைத் தரக்கூடியதுமான விஷயங்களுக்கு மட்டுமே கடன் கொடுக்கப்படுகிறது.

வாங்கிய கடனை ஒரு மெம்பர் துர்வினியோகப்படுத்தினால், அவன் அக்கடனை உடனே வாபசு செய்யவேண்டியது. வாங்கிய கடனை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வாபசு செய்தபோதிலும் ஒவ்வொரு வருஷமும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் கொடுத்து விடவேண்டும். சங்கத்தின் மெம்பர்கள் எல்லோரும் அதினிடத்தில் எப்பொழுதும் விசுவாசமும் அதினுடைய நன்மையைக் கருதுபவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். சங்கத்தைக் கோர்ட்டிற்கு இழுக்கும் மெம்பரையும், வேறு விஷயங்களால் நல்ல நடத்தையில்லாத மெம்பரையும் சங்கத்தை விட்டு நீக்கப்படும்.

7. ஐக்கிய சங்கத்தால் உண்டாகும் நன்மைகளைக் கூறுமிடத்து சங்கத்தில் சேர்ந்த ஓர் கிராமத்தின் மெம்பர்கள் தங்கள் தங்கள் நடவடிக்கையில் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் நம்பிக்கையுடனும் நாணயமாயும் இருக்கத் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள்.

தங்கள் கடன்களை சீக்கிரமாக அடைத்து விட ஏற்பாடாகிறது. இவ்விஷயங்களில் தங்களை ஆளவும் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். இவைகளேயல்லாமல், ஒரு கிராமத்தில் உற்பத்தியாகும் மகசூலை ஒன்றுசேர்க்கவும், தக்கவிலை வரும் காலத்தில் ஒருமித்து விற்கவும், சாமான்கள் விலைசரசமாயிருக்கும் காலத்தில் ஒருமித்து வாங்கவும் மற்றும் மேம்பாடான ஐக்கிய விஷயங்களை தெரிந்துகொள்ளவும் காரணமாயிருக்கிறது. ஆகையால் விவசாயிகளுக்கு தங்கள் தற்கால நிலைமை விருத்தியடையவும் அதினால் உண்டாகும் சுகபோக பாக்கியங்களை அடையக் காரணமாயு மிருக்கிற தென்றும் தெரியவருகிறது.

எல். டி. சுவாமிகண்ணு,
கோ ஆபரேடிவ் ஸொஸைடி ரெஜிஸ்ட்ரார்.

பெண் கல்வி.
FEMALE EDUCATION

வயது சென்ற சில ஸ்திரீகளும் குணங்களில் அவர்களைப்போன்ற சில புருஷர்களும் பெண்களுக்குப் படிப்பு அனவசியமென்றும், அவர்கள் படித்தால் கெட்டுப் போவார்களென்றும், கர்வத்தினால் வீட்டு வேலைகளை ஸரியாய் கவனிக்கமாட்டார்களென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஆழ்ந்து நோக்கி, படிப்பினால் வரும் நன்மைகளையும், அதில்லாமையினால் வரும் குறைகளையும், சீர்தூக்கிப்பார்ப்பார்களானால், கல்வி வேண்டுமென்பதை ஒப்புக் கொள்ளுவார்கள். இதுபற்றியே,

"கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே"

என்றும், "இளமையிற்கல்" என்றும் பெரியோர் கூறினர். ஆழ்ந்துநோக்குமிடத்து கல்

437

வியானது ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலருக்கும் பொதுவாயிருக்கிறது என்றும், கல்வியறிவில்லாதவர்கள் மிருகங்களுக்குச் சமானமானவர்களென்றும் அறியுமாறு,

"விலங்கொடுமக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோடேனையவர்"

என்றும், மற்றும் ஐம்புலன்களிலும் மிகச் சிறந்ததாகிய கண்களின் பயன் கற்பதொன்றே யென்றும், அப்படிக் கல்வி கற்கப்பயன்படாத கண், முகத்தில் தோன்றும் புண் என்றும், கல்லார்மனம் புண்படும் என்றும் தெரிவிக்கும் பொருட்டு,

"கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையோர்கல்லாதவர்"

என்றும் அருளினர் தெய்வப்புலவர். இன்னமும் கல்வியை ஓர் பெண் தெய்வமாகக் கொண்டு உபசரித்தும் மதித்தும் வருகிறோம். தவிர, எண்ணிறந்த கல்விமான்களின் நீதிவாக்கியங்களெல்லாம் உலகிலிருக்க பெண்பாலாகிய ஔவையின் நீதிவாக்கியங்களையே சிறுவர்களுக்கு மனப்பாடம் செய்விப்பது வழக்கம் என்பதையும், நாமெல்லோரும் அறிந்த விஷயமே.

காம்பு நிலத்திற்குச் சமானமான மனிதர்களது இயற்கையறிவானது, செயற்கையாம்கல்வி யென்னும் கலப்பையால் பலதரமும் உழப்பட்டு கேள்வி யென்னும் நீரும் பாய்ச்சப் பெற்றாலல்லது, செழித்து விளைந்து நன்மை யென்னும் பலன் தரக்கூடினதல்ல.

கல்வியானது ஒவ்வொருவருக்கும் மனதில் எத்துணைக் கவலையிருந்தாலும் அதை மாற்றிக் களிப்பூட்ட வல்லமருந்தாகிறது. தனித்திருக்கும் வேளைகளில் மனம் சஞ்சலத்துடன் கவலை பாய்ந்துகொண்டிருந்தாலும், அந்த சமயத்தில் கல்வி, அந்தரங்க சிநேகிதம் பூண்டு, கவலையைத்தீர்த்து மனஸை நிலைநிறுத்தி, இனிய விஷயங்களை நினைப்பூட்டுகிறது. இன்னமும் கல்வியானது, சோம்பலைத் தவிர்த்து, உற்சாகத்தை யெழுப்பி, மூடர்களின் கூட்டுறவைப் பிரித்து, ஸத்ஸங்கங்களின் ஸகவாஸத்தை நாடி, இளமையின் இயல்பால் சில துர்க்குணங்கள் ஏற்படினும் அவற்றை யகற்றி மனஸைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறது.

இனி, செல்வங்கள் எல்லாவற்றிலும் கல்விச்செல்வமே சிறந்ததாகும். பொருட் செல்வம் முதலான மற்ற செல்வங்களைப்போல திருடர்களால் இதனை அபகரிக்க முடியாது. நீரால் நனைக்கவும், நெருப்பால் எரிக்கவும், காற்றால் அகற்றவும் முடியாத வஸ்துவும் கல்வியே.

பொருட் செல்வம் பிறர்க்குக் கொடுத்தால் குறையும்; அதனால் மனதுக்கு ஓர் வித பந்தமும், பாசமும் ஏற்பட்டு மனதைக்கலக்கி அறிவைசஞ்சலத்திற்குள்ளாக்குகிறது. கல்விச் செல்வமோ வென்றால், இறைக்க இறைக்கச் சுரக்கும் ஊற்றுப்போல தம்மையடுத்த பலருக்கும் கல்விச் செல்வத்தைக்கொடுக்கக் கொடுக்கதம்மறிவையேமேன்மேலும் விருத்தியடையச் செய்கிறது. உடலைவளர்க்க உணவு எப்படி யவசியமோ அப்படியே பகுத்தறிவை வளர்க்கக் கல்வியும் அவசியமாகிறது.

கல்வியென்னும் சூரியனொளியானது, மனிதர்களது மனோபுவனத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கும் அறியாமையாமிருளையோட்டி அதற்குள்ளிருக்கும் அறிவைப் புலப்படுத்துகிறது. இவ்வுலக இயற்கையமைப்பையும், இவ்வண்ட சராசரங்களில் உள்ள நானாவிதமான இயற்கைப்பொருள், செயற்கைப்பொருள்களது பல மாறுதல்களின் வித்யாசங்களையும், விசித்திரங்களையும் கண்டு, அறிவைத் தெளியச் செய்யவும் கல்வியே கருவியாகிறது.

உலகில் மனிதர்கள் அறிவா லனுபவிக்கும் எல்லா விதமான இன்பங்களிலும் சிறிது துன்பமும் கலந்து தீபத்தின் நிழல்போல உடன் நிகழ்வதியற்கை. ஆனால் அவ்வின்ப துன்பங்களை சமமாகப் பாவித்து அறிவை நிலைநிறுத்த வேண்டுமானால் கல்வி யென்னும் கருவியால் சுலபமாக அடையலாம்.

ஆகையால் மனித சிருஷ்டியில் ஆண் பெண் ஆகிய இவ்வித்தியாசத்தைத் தவிர, அறிவு முதலிய மற்ற எல்லாவிதத்திலும் பக்ஷபாதமில்லாமல் கடவுள் சிருஷ்டித்திருக்க, கல்வி விஷயத்தில்மட்டும் பெண்களிடத்தில் பக்ஷபாதம் பாராட்டுவது நீதியாகுமோ?

முன்காலங்களில் அனேக ராஜஸ்திரீகளும், பிராமணஸ்திரீகளும் படித்து வெற்றிபெற்றதாகவும், எவ்வளவோ நற்காரியங்களை செய்திருக்கிறார்கள் எனவும் படித்தும் கேட்டுமிருக்கின்றோம். கார்க்கி என்ற ஓர் மஹா ஸன்யாஸினி யாக்ஞவல்க்யர் என்ற ஓர் மஹானுடன்

தர்க்கம் செய்து ஜயம்பெற்றதாகவும், முக்கிய உபநிஷத்துக்களில் ஒன்ருகிய "சாந்தோக்ய" உபநிஷத்தில்கூறியிருக்கிறது. படிப்பில்லாமல் இவ்வித வெற்றிபெற முடியுமா? ஆகையினல் பண்டைக் காலங்களிலும் ஸ்திரீகள் படித்து வந்ததாக புராண இதிஹாஸங்களிலும், உபநிஷத்துகளிலும் மற்ற நூல்களிலும் கூறியிருக்கிறது.

இம்மையில் இல்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத சாதனங்களைச் செய்யவேண்டினும் கல்வியே துணைக்கருவியாக விருக்கும். மற்றும், மறுமையை அடைய வேண்டினும் கல்வியே காரணமாயிருந்து அதை அளிப்பதாகும் என்று நன்ருய் வற்புறுத்துமாறு,

"அறம்பொருள் இன்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடைநல்லிசையுநாட்டும்—உறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்கும் கல்வியினூங்கில்லை
சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை"

என்று நீதிநெறிவிளக்கத்தி லிருப்பதையும் காண்க.

கல்வியழகில்லாதார் எவ்வித ரூபமுடையாராயினும், வஸ்திராபரணங்களுடையவர்களாயிருந்தாலும், அது அவர்களுக்கு அவமதிப்புக்கே காரணமாயிருக்கிறதென்றும், அறிவுடையோரால் இகழப்படுமென்பதையும் வற்புறுத்தும் பொருட்டு,

* "குஞ்சியழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சளழகும் அழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யா மென்னும் நடுவுநிலைமையாற்
கல்வியழகே யழகு"

என்று பெரியோரும் கூறியுள்ளார். விரிக்கிற் பெருகும். கல்வியின் அவ்சியத்தைப் பற்றியும், அளவைப்பற்றியும், எத்தனை கல்விமான்கள் எவ்வளவு காலம் எவ்வளவு விரிவாய் எடுத்துக் கூறினும் அவை யனைத்தும் அதற்கொரு முடிவுரையாக மாட்டாது. இதை,

"கற்றது கைம்மண்ணளவு கல்லாதது உலகளவென்
றுற்றகலைமடந்தை யோதுகின்ருள்"

என்று பெரியோர் கூறியிருப்பதனல் காண்க.

இவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்ததும் இகபர மிரண்டிற்கும் பயனளிக்கக் கூடினதுமான இக்கல்வியை புருஷர்கள் தாங்கள் மட்டும் அனுபவித்து ஸ்திரீகள் அனுபவிக்கக்கூடாது என்று சொல்லுவதும், அவர்கள் கல்வி விஷயத்தில் அஜாக்கிரதையாகவும் அசட்டையாகவும் இருப்பதும் எப்படி யிருக்கிறதென்ருல், ஒருகைக்கு,குளிர் பனி முதலியவைகள் தாக்காமல் உறையணிந்து, மற்றொருகையை திறந்துவைத்திருத்தல் எவ்வளவு நாகரீகமும், ந்யாயமும் அலங்காரமுமாக விருக்குமோ அப்படிப்போலவே யிருக்குமென்பதி லாக்ஷேபனையென்ன?

ஆனல் கல்வி வேண்டுமென்ருல் புருஷர்களைப் போலவே ஸ்திரீகளும் F. A. அல்லது B. A. முதலான பரீக்ஷைகளுக்குப் படிக்க வேண்டு மென்ருவது, அப்படிப்படித்து உத்தியோகம் செய்து, மேல் நாட்டு ஸ்திரீகளைப் போல பொருள் ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்ருவது இங்கு சொல்லப் பட்டதல்ல. ஆனல் அப்படி பொருள் சம்பாதிக்க வேண்டிய அவசியம் நேரிட்டிருந்தால் அப்படி சம்பாதிப்பதில் ஆக்ஷேபனையென்ன? ஸ்திரீகளுக்கு அப்படி சம்பாதிக்க வேண்டிய அவசியமென்ன வென்ருலோ, விதிவசத்தினல் பால்யத்திலேயே விதவைகளாகவோ, அல்லது வேறு விதமாய் தங்கள் புருஷர்களை இழக்கும்படியாகவோ நேரிடவும், இன்னம் பலவிதமாக அனுதைகளாகவும் இருந்து, சாப்பாட்டிற்குக் கஷ்டப்பட்டு மானமிழந்து வயிற்றின் கொடுமையால் தங்கள் பந்துக்கள் வீடுகளிலாவது, அல்லது இன்னம் மற்றவேறுயார் வீடுகளிலாவது வெட்கமும் துக்கமும் பின்னிழுக்க, வயிற்றின் கொடுமை முன்னிழுக்க இப்படியாக மனம் ஊசலாடிக்கொண்டு, ஓரிடத்தில் வேலைக் கமர்ந்து நாள் முழுதும் வேலை செய்தாலும் அவர்களுக்குத் திருப்தியில்லாமல் கோபித்துக் கொள்ளவும், கேவலம் அடிமைகளிலும் கேடாக அவர்களை நடத்தவும், மற்றும், சில துர்ச்சனர்களுடைய துஷ்ட எண்ணங்களுக்கும் இலக்காகி தங்கள் கற்புக்கே பங்கம் நேரிடும் படியான அனேக கெடுதல்களுக் கெல்லாம் உட்படவும், இன்னம் பலவிதமான கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் உட்பட்டு தங்கள் வாழ்நாள் முழுதும் கண்ணீரும் கம்பலையுமாகக் காலத்தைக் கழித்து, இதையெல்லாம் "தலைவிதி" என்னுமோர் சமாதானத்தைக்கொண்டு கஷ்

* இச்செய்யுளில் கல்வி யழகைப் பொதுவாய்க் கூறவந்தவர் 'மஞ்சளழகும்' என்று மகளிரும் கல்வி யழகைப் பெறுதற் குரியார் என்று குறிப்பிட்டது ஊன்றி யுணரற்பாலது. (ப-ர்)

டப்பட்டு காலத்தைக் கழிக்கிறவர்களுக்கு, படிப்பிருந்து தகுந்த கட்டுமானமுள்ள பெண்கள் பள்ளிக்கூடத்திலோ, அல்லது வேறு ஓர் ஏற்பாடாகவோ வேலைக்கமர்ந்து ந்யாயமாக வேலைசெய்து ஸம்பாதித்தால் உபகாரமாகவும் தங்கள் ஜீவனம் கௌரமாகவு மிருப்பதோடு அவர்களுடைய மனோவிசாரத்தைப் போக்கி சமாதானமடையவும் இடமிருக்கிறது. ஆகையினால் மேற்கூறியபடி கஷ்டப்படுகிறவர்கள் படிப்பினால் பரோபகாரமாகவும், ந்யாயமாகவும் உத்தியோகம் செய்து பொருள் சம்பாதிப்பதிலாக்ஷேபணை யென்ன? நிற்க.

நம் தேசபாஷையை பிழையற எழுத வாசிக்கவும், குடும்பப்பாதுகாப்பின்பொருட்டும், குழந்தைகளை நல்வழியில் பயிற்றி வளர்க்கவும், உற்றார், பெற்றோர் உறவினர் நட்பினர், எளியவர், துறந்தவர் ஆகிய இவர்களை அவரவர்களுக்கு ஏற்றமுறையாய் உபசரிக்கவும், கற்பிற்கலங்காதிருக்கவும் வரவிற்கு மிஞ்சி செலவு செய்யாதிருக்கவும் இன்னம், ஸ்திரீகளுக்குரிய, நாணம், மடம் அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் நான்கு குணங்களையும் உடையவர்களாயிருக்கவும் வேண்டுமானால் கல்வி யென்னும் கருவி யில்லாமல் அடைவதெங்ஙனம்?

ஆனால் நம் இந்தியரில் சிலர், பெண்கள் படிக்கக் கூடாது என்றும் பெண்கள் படித்தால் கர்வத்தினால் கெட்டுப்போய், வீட்டு வேலையைச் சரியாக கவனிக்க மாட்டார்களென்றும் நினைக்கிறார்கள். இன்னமும் அவர்கள் "நாங்களெல்லாம் என்ன படித்துத்தான் வாழ்ந்தோமோ? நாங்களெல்லாம் ஸரியாக விருக்கவில்லையா" என்றும் சொல்கிறார்கள்.

அவர்கள் சொல்லுகிறபடி படிப்பில்லாமலே அவர்கள் அப்படியிருந்தார்களானால், படித்தவர்களுடைய குடித்தனம் இன்னம் ஒழுங்காகவும், சீரும்சிறப்புமாகவும், நாகரீகமாகவுமிருக்குமல்லவா?ஸ்திரீகள் படிப்பினால் கெட்டுப்போகிறார்களென்று அவர்கள்நினைக்கிறார்கள். அவர் சொல்லுகிறபடி ஏதோ சில ஸ்திரீகள் இருந்தார்களானால்அதற்குபடிப்பையாகுற்றம்சொல்லுகிறது? அது அவர்களுடைய பிறவிக்குணத்தினாலும், ஸகவாஸ தோஷத்தினாலும் ஏற்பட்டதென்பதை அவர்கள் ஏன் அறிகிறதில்லையோ தெரியவில்லை. இது பற்றியே,

சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்விமனப்பழக்கம்—நித்தம்
நடையும் நடைப்பழக்கம் நட்பும் தயையும்
கொடையும் பிறவிக்குணம்

என்று சான்றோர் கூறியுள்ளார். இதையெல்லாம் கவனிக்காமல் படிப்பொன்றையே அவர்கள் குற்றம் சொல்லுவதெப்படியிருக்கிறதென்றால், நெல்வயலுக்கு நீர் பாய்ச்சும்பொழுது அந்தத் தண்ணீரானது நெல்லோடு கூடவிருக்கும் புல்லுக்கும்கூடப் பாய்கிறதென்றுசொல்லி நெல்லுக்கே நீர்பாய்ச்சாமல் நிறுத்திவிடுகிறதுபோல இருக்கிறது. ஏதோ சில ஸ்திரீகள் அரை குறைப்படிப்பினால் அகங்காரம் கொண்டு அதோடு துர்ச்சன ஸகவாஸமும் ஏற்பட்டு கெட்டுப்போனார்களானால், அதற்கு பெண்களுக்குப் படிப்பே கூடாது என்று சொல்லுவதுஸரியாகுமா? அந்தோ, அவர்கள் மூடநம்பிக்கையைப் பற்றி என்னசொல்லுவது!

ஆனால் நாம் நம்முடையபடிப்பை நல்விஷயத்தில் உபயோகிக்கவேண்டும். கண்டபடியெல்லாம் அனாவசியமாகவும், அசந்தர்ப்பமாகவும் அஸங்கியமாகவும் உள்ள நாவல்களை யெல்லாம் படிக்கக் கூடாது. எவ்வளவோ நல்விஷயமாகவும், பக்தி விஷயமாகவும், ஸன்மார்க்கோபதேசம் செய்யக் கூடினதுமான அநேக புஸ்தகங்கள் இருக்கின்றனவல்லவா? அவைகளை யெல்லாம் படித்து மனதை நல்வழிக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். சமாசாரப் பத்திரிகைகளையும் வரவழைத்துப் பார்க்கலாம். அவைகளில் எவ்வளவோ தூரதேசங்களிலுள்ள சங்கதிகளெல்லாம் இருக்கின்றனவல்லவா? ஆனால் இங்கு சிலர் ஆக்ஷேபம்பண்ணக்கூடும். என்னவென்றால், கிணற்றுத்தவளைக்கு நாட்டு வளப்பமேன் என்பது போல் வீட்டிலிருந்து வேலை செய்கிறவர்களுக்கு ஊர் வம்பெல்லாம் எதற்கு என்றும், எந்த வூரில் எது எப்படிப் போனால்தான் என்ன? அதைப்பற்றியெல்லாம் அவர்களுக்கு ஆகவேண்டியதென்ன? என்றும் சொல்லக்கூடும். இவை எல்லாம் நாம் சாதாரண வம்பாகநினைக்கக் கூடாது. ஏனென்றால் அதிலிருந்து நாம் எவ்வளவோ சங்கதிகள் தெரிந்துகொள்ளவும், அதினால் நம்மனமானது பரோபகார சிந்தையினால் தூண்டப்பட்டு நல்வழிக்குத் திரும்பும்படிக்கும் இடமிருக்கிறது.

உதாரணமாக, இப்போது தென் ஆப்பிரிக்காவில் இந்தியர்களாகிய நம் சகோதர சகோதரிகள் படும் கஷ்டங்களையும், அவர்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்களையும் இங்கு யாவரே எடுத்துரைப்பவர்? நம் இந்தியாவிலிருந்து எவ்வளவோ தொலை தூரத்திலுள்ள தென்னாப்பிரிக்கா சமாசாரத்தையும் மற்றும் அன்றன்று நடக்கும் சங்கதிகளையும் நாம் பத்திரிகைகள் வாயிலாக அறிகிறோமல்லவா? இதற்கு இவ்விந்தியாவிலிருந்து நம் சகோதரர்கள் தங்கள் தேக சிரமத்தை சிரமமென்று பாராட்டாமலும், மனோ வாக் காயம் ஆகிய மூன்றுவிதமாகவும், ஒற்றுமையாகவும், லோகோபகாரமாகவும், உழைத்து அவர்களுக்கு பொருளுதவி செய்தும் வருகிறார்கள். இதைப்போலவே நாகரீகமும் படிப்பும் மிகுதியாகவிருக்கும் மற்ற மாகாணங்களில் ஸ்திரீகளும் ஸபைகூடி, தென்னாப்பிரிக்காவில் நம் ஸகோதர ஸகோதரிகள் படும் கஷ்டங்களையும் அவர்கள் அங்கு அனுபவிக்கும் துன்பங்களையும் மற்றவர்களுக்குத் தெரியுமாறு எடுத்துக்கூறி அவர்களும் தங்களாலானமட்டும் பணம் வசூலித்து அனுப்புகிறார்கள். இவை எல்லாம் நாம் பத்திரிகை மூலமாக அறிகிறோமல்லவா?

இதனால் நாம் முக்கியமாக அறியவேண்டியதென்னவென்றால், ஸ்திரீகளுக்குப்படிப்பு அவசியம் வேண்டுமென்பதும், அதனால் அவர்களுக்குப் புத்தி விசாலமாய், பரோபகார சிந்தையினால் மனம் தூண்டப்பட்டு, அதனால் ஒற்றுமையேற்பட்டு லோகோபகாரமாய் உழைக்க வேண்டு மென்பதுமேயாம்.

ஆனால் இது எல்லோருக்கும் ஒன்றுபோலச் சொன்னதல்ல; ஏனென்றால் ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர்க்குள், குடும்பங்களுக்கும், ஸம்ஸாரங்களுக்கும் தகுந்தபடி வேலைகள் இருக்கத்தான் இருக்கும். அப்படியிருந்த போதிலும், கொஞ்சமாகிலும் சாவகாச மில்லாமல் போகாது; அந்தக்கொஞ்ச சாவகாசத்தையும் தூக்கத்திலாவது, சோம்பலிலாவது வீண் வம்பிலாவது செலவிடாமல், படிக்கத் தெரிந்தவர்களாயிருந்தால் அவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்ததை படிப்புத் தெரியாத மற்றவர்களுக்குச் சொல்லித்தரவும், அப்படியும் இல்லாதபக்ஷத்தில் தங்களுக்கு வந்தபடிப்பை மறக்காமல் இருக்கும்படி ஏதாகிலும் புஸ்தகம் படித்துக் கொண்டிருக்கவும் செய்யலாமல்லவா?

முக்கியமாக நாம் இதைப்பற்றி யிங்குகொஞ்சம் கவனித்தோமானால் சுமார் 30 அல்லது 32 வயதுக் குட்பட்ட ஸ்திரீகளில் பலர் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களாகவே யிருப்பார்கள். ஆனால் அவர்களை இப்போது கொஞ்சம் எழுதவோ அல்லது ஓர் புஸ்தகத்தை வாசிக்கவோ சொன்னோமானால் அதற்கு அவர்கள் “நான் 5-6-கிளாஸ் வரையில் படித்தேன். அப்புறம் புக்ககத்துக்கு வந்ததுமுதல் எனக்கு வீட்டுவேலையே சரியாகவிருக்கும். கொஞ்சம் சாவகாச மிருந்தால் அப்போது என் தோழி வருவாள். நான் புஸ்தகம் பார்க்கிறதே அவளுக்கு பிடிக்காது. ஏதாகிலும் பல்லாங்குழிகட்டம் ஆடலாமென்று என்னைத் தூண்டுவாள். நானும் என்கொஞ்ச சாவகாசத்தையும் வீணில் போக்கி வந்தபடியினால் என் படிப்பெல்லாம் மறந்துபோய்விட்டது” என்றும், இன்னம் சிலர் தங்களுடைய சோம்பலினால் மறந்து போய்விட்டது என்றும், மற்றும் சிலர் தங்களுடைய வீட்டுத் தொல்லையினாலும் மற்றப் பெரியோர்களுடைய அப்பிரயத்தினத்தாலும் தொந்தரவினாலும் புஸ்தகம் பார்க்க சரிப்படாமையினால் மறந்துபோய் விட்டதாகவும், வேறு சிலர் “எனக்கு வீட்டுவேலை ஜாஸ்தி, அப்படியும் நான் என் வீட்டு வேலையெல்லாம் முடித்துவிட்டு புஸ்தகம் படிக்கவோ எழுதவோ உட்கார்ந்தேனானால் எங்கள் வீட்டிலிருக்கும் பெரியோர்கள் அடவு அறிந்துகாரியம் செய்தால் விரல் மடக்க தேச காலமில்லையென்றும், ஸ்திரீகளெல்லாம் படிக்கக் கூடாது என்றும்சொல்லி வேறு ஏதாகிலும் ஓர்வேலையை செய்யச்சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, கிண்டிவிட்டுக் கேலி பார்க்கப்பட்ட சிறு பையன்களாவது, சிறு பெண்களாவது வந்து “தாத்தா, பாட்டி, அவள் இங்கிலீஷ்வாசிக்கிறாள்” என்றுசொல்லி. அவர்கள் கோபத்தை மூட்டி விடுவார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் ஸ்திரீகளெல்லாம் படிக்கவே கூடாது என்றால் இங்கிலீஷ் கூட படிக்கிறார்களே என்று சொல்லிக்கோபித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையினால் எனக்கு புஸ்தகம்பார்க்க சரிப்படாமையினால்மறந்து போய் விட்டது” என்று பலவாறாகத்தங்கள் தங்களுடைய குறைகளையும், மனவருத்தங்களையும் சொல்லிவருத்தப்படுவார்கள்.

அந்தோ, பரிதாபம்! அவர்கள் அருமையா

கப் படித்த படிப்பை யெல்லாம் மறந்துவிட்டு பச்சாத்தாபப்படுவதற்குள்ள காரணம் என்ன வென்றால், நம் பெரியோர்களுடைய அநு தாபம் இல்லாததே. நாம் அவர்களுடைய ஸம் மதமும், அனுதாபமும் பெறவேண்டுமானால்

"மெய்வருத்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்துஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையும்மேற்கொள்ளார்—செவ்வி
அருமையும் பாரார் அவமதிப்பும் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணாயினர்."

என்று பெரியோர் சொல்லியிருப்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு மனச்சாக்ஷிக் குவிரோத மில்லாமல் ஓர் காரியம் செய்யும் பொழுது அதற்கு அவர்கள் விரோதம் சொன்னார்களானால், நாம் அவர்களை சமயத்துக்குத் தகுந்த ந்யாயவார்த்தைகளை எடுத்துக் கூறி, அவர்களை ஸமாதானப்படுத்தி நாம் அவர்களுடையஸம்மதமு் பெறவேண்டும்.

இன்னமும் ஓர் விஷயத்தைப் பற்றியிங்கு கொஞ்சம் கவனிக்கவேண்டிய தவசியமாக விருக்கிறது. என்னவென்றால், இப்பவும் சில கிராமங்களில் படிப்பில்லாத சில ஸ்திரீகளுடைய நடவடிக்கைகளெப்படி யிருக்கிற தென்றால், மத்தியானம் சாப்பாடான பிறகு புருஷர்களுடைய வேலையைப் பின்பற்றின வர்களாக (அதாவது புருஷர்கள் எப்படி தங்கள் அலுவலுக்காக ஸ்கூலுக்கோ, கோர்ட்டுக் கச்சேரிக்கோ, ஆபீஸுக்கோபோய்த் தங்கள் வேலையைப் பார்க்கிறது போல) ஸ்திரீகளும் தங்கள் அண்டை அயல்வீட்டு சினேகிதிகளும், இராமாயணத்தில் மந்தரை அல்லது கூனியைப் போன்ற சிலகிழவிகளும், மற்றும் பூலோகநாரதர்என்று சொல்லும்படியான சில ஸ்திரீகளுமாக வம்பர் மஹாஸபை ஏற்படுத்தி அதில் யார் வம்பிலும் வீணிலும் கெட்டிக்காரியோ அவள் அக்கிராஸனாதிபத்யம் வகிக்கவும், மெம்பர்களாகிய மற்றவர்கள் ஊரிலுள்ள வம்பெல்லாம் உபன்னியாஸமாகப் பிரஸங்கம் செய்து, மறுநாளும் அதேமாதிரி ஸபை கூடும்படியாக அக்ராஸனாதிபதி வற்புறுத்தவும், இப்படியாக ஸபையின் உத்தேசத்தைப் பற்றியவர்கள் தங்களுக்குள் ஓர் தீர்மானம் செய்துகொண்டு, ஸபைகலைந்து தங்கள் தங்களிடம் போய்ச் சேருவார்கள்.

ஆனால் இந்த ஸபையின் உத்தேசமென்ன வென்றும், அதினால் வரும் பலன்களென்ன வென்றும், இதைப் படிப்பவர்களுக்கு நாம் சொல்லாமலே விளங்கும்.

ஆனால் நாம் இங்கு ஒன்று சொல்லவேண்டி யதவசியமாக விருக்கிறது. என்னவென்றால், இப்படி யெல்லாம் வம்பில் வீணாகப் பொழுதைப் போக்கினாலும் போக்கலாம். நல்ல விஷயத்தில் தலையிட்டுக் கொள்ளக்கூடாது அது எப்படி முடியும்? அவர்களுக்கு நல்ல படிப்பு இருந்து அதனால் அவர்களுடைய புத்திவிசாலமாய், அதோடு ஸத்ஸங்க ஸகவாஸமும் இருந்து அற்பசந்தேகங்களும்தெளிந்து, அவர்களுடைய உள்ளத்தில் தயை, சாந்தம், பொறுமை இவைகள் தோன்றி நிலைத்த பிறகல்லவோ நல்ல விஷயங்களைச் செய்ய புறப்படுவார்கள். நிற்க, மேற்கூறியபடி அனுவசியமாகவும் வம்பிலும் வீணிலும் அவர்கள் தங்கள் ஸாவகாசத்தைப் போக்கினார்களானால், அதனால் அவர்களுக்கு பொய்யும் பொறாமையும், வம்பும் அதிகமாகி, அதன் பலனாகிய அஸூயையும், அகங்காரமும் கோபமும்முற்றி, அதனால் அவ்வழக்கமே தங்கள் குழந்தைகளுக்கும் படிந்து அவ்வீட்டிலுள்ள மற்ற வேலைக்காரர்களுக்கும் அதுவே வழக்கத்திற்கு வந்துவிடுகிறது. ஆகையினால் இவையெல்லாம் படிப்பில்லாமையினால் துர்ச்சனஸகவாஸமேற்பட்டமையினால் வரும் கெடுதல்களென்று நன்றாய் விளங்குகின்றன வல்லவா?

ஆகையினால் இந்தியமாதர்கள் இயல்பாகவே உத்தமகுணம் பொருந்தியவர்களாயிருந்தாலும் அதோடு கல்வியறிவும் கேள்வி நலமும் பெறாவிட்டால்தூண்டப்படாததீபம்போலவும், சாணையிடாதரத்தினம் போல்வும், கடைசலிடாதமுத்துப்போலவும் பிரகாசிக்காமல் ஒளியிழந்து மங்கலாகவே யிருக்க நேரிடும். ஆகையினால் "கல்வியினூங் கில்லை சிற்றுயிர்க்குற்ற துணை," என்று முன்னோர்கள் கூறியிருப்பதை நிலை நிறுத்தும்படியாக இந்திய மாதர்களின் அறிவாகிய மனோதீபத்தை கல்வியென்னும் தூண்டுகோலினால் தூண்டி பிரகாசிக்கச்செய்யும்படியாக ஏற்கனவே இப்போது கொஞ்சம் விருத்தியாய்க் கொண்டுவரும் பெண்கல்வி விஷயத்தில் இன்னமும் மேன்மேலும் விருத்தியாகும்படியாக யாவரும் முற்பட்டு ஒற்றுமையுடனும், ஊக்கத்துடனும் உழைக்க எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திப் போமாக.

அலமேலு அம்மாள்.

பவணந்தியாரும் அவரியற்றிய நூல்களும்

PAVANANDI AND HIS WORKS

பவணந்தியார் இயற்றிய நூல்கள் இவைதாம் என்று வரையறுத்து ஓர் உரை வரைகவென்று நண்பர் சிலர் எம்மை வேண்டிக் கோடலின், அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிச் சுருக்கமான ஓர் உரை ஈண்டு எழுதுதற்கு ஒருப்பட்டேம். இவ்வுரை விரித்தெழுதப்படா திருப்பினும், இச்சுருக்க வுரைப் பொருள் கொண்டு நடுநிலை திறம்பாது உண்மை ஈதெனத் தெளிந்து கோடல் இன்னோரன்ன ஆராய்ச்சியில் விழைவுமிக்கு நிற்பார் எல்லார்க்கும் இன்றியமையாத கடமையா மென்று நம்புகின்றேம்.

பவணந்தியாரால் இயற்றப்பட்டனவாக இஞ்ஞான்றும் வழங்கிவரும் நூல்கள் நன்னூற் பெயர்கொண்ட எழுத்ததிகார சொல்லதிகாரங்களேயாம். இனி இவ்விரண்டு அதிகாரங்களின் வேறாகப் பொருள். யாப்பு அணி அதிகாரங்களும் அவர் இயற்றினரோ அல்லரோ என்பதே ஈண்டு ஆராயற்பாற்று. இங்ஙனம் ஓர் ஆராய்ச்சி தோற்றுவித்தற்கு ஏதுவாய் நின்றது அந் நன்னூலின் முகத்தே பெய்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் சிறப்புப் பாயிரமேயாம். இப்பாயிர வுரைக்கண், ஐந்திலக்கணங்களையும் எல்லாரும் எளிதிலுணருமாறு ஒரு நூல் செய்து தருக வென்ன சீயகங்கன் என்னும் அரசன் வேண்டியதற் கிணங்கிப் பவணந்தி என்பார் 'நன்னூல்' என்னும் பெயரால் ஒரு நூல் வகுத்தனர் என்பது கூறப்பட்டது. இதன் கட்போந்த சீயகங்கன் வேண்டுகோளுரையில் ஐந்து இலக்கணங்களும் இயற்றித்தரல் வேண்டும் என்பது தெளிவுறுத்தப்பட்டாற்போல, இவ்வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து அவர் நன்னூல் இயற்றினா ரென்பது தெளிவுறுத்துரைக்கப்பட்டிலது. நூல்வரலாறு தெரிவிக்குஞ் சிறப்புப் பாயிரவுரையாய் எழுந்த இது தன்னால் நுவலப்படும் நன்னூலின்கட் பகுத்துரைக்கப்பட்ட பொருள்கள் இவ்விவையென்று விளங்க எடுத்துக்கூறுதலே முறையாம். அங்ஙனம் நூற்பொருள்கள் இவையென்பது காட்டுதற்கு உரிய இடத்தே அவற்றைக் காட்டாது வாளா நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன் என்று ஐயுறுதற்கு ஏதுவாய் நெகிழ்ந்துரை கூறிப்போதல் முறையன்றும். அற்றன்று, முன்னர்ப் போந்த சீயகங்கன் வேண்டுகோளுரைக்கண் ஐந்திலக்கணங்களுஞ் செய்துதரல் வேண்டு மென்பது இனி தெடுத்துக் கூறப்பட்டமையின், பின்னர் அதற்கு ஒருப்பட்டு நன்னூல் இயற்றினா ரென்னும் உரைக்கண்ணும் அவ்வைந்தினையும் பெயர்த்து மெடுத்து மொழிதல் வேண்டா கூறலா மெனில்;— அறியாது கடாயினாய், நுண்மாண் நுழை புலமுடைய கற்றார் ஒருவரது கல்வி மாட்சியினை யுணர்ந்தோர், தாம் விரும்பிய நூல் எல்லாம் அவர் செய்துதரல் வேண்டு மென்றே அவரைப் பெரிதும் இரந்து கேட்பர்; இஃதியற்கை. மற்று அவர் கேட்டவாறே அக்கற்றார் எவ்வெந்நூல்கள் இயற்றினா ரென்பதனை அறிதற்கே எவரும் விழைந்து முந்துவராகலின், அவர் இயற்றின இவ்விவை என்று கிளந்தெடுத்துக் கூறுதலே வரலாறு தெரிப்பார்க்கு இன்றியமையாத கடப்பாடாம். இவ்வியற்கைநிகழ்ச்சி முறையில் வைத்துச் சீயகங்கன் ஐந்திலக்கணங்களுஞ் செய்து தருக வென்று கேட்டதுண்மையாகலாம்; ஆனால், அவன் கேட்டதற்கேற்பப் பவணந்தியார் அவ்வைந்திலக்கணங்களுஞ் செய்து தந்தனரோ, அன்றி அவற்றுட் சில பல குறையவே செய்தனரோ, என்று உண்மையறிவு பெற விழைந்து ஆராய்வார்க்கு ஒருதலையால் ஐயஞ் செல்லுமாகலின், அவ்வையம் அறுத்தற் பொருட்டு இவ்விவை செய்தார், அல்லது இவ்வைந்துஞ் செய்தார் எனக் கிளந்தெடுத்துக் கூறுதலே செயற்பாலதாம். அங்ஙனம் ஐந்துஞ் செய்தார் எனவாதல், எழுத்துஞ் சொல்லுமே செய்தார் எனவாதல் புலப்பட வகுத்துரையாது வறிதே 'நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்' என மயங்கக் கூறிச் சொல்லல் பாயிர முரைப்பார்க்குச் சிறிதும் இயையாத நெறியாம் என்க. தொல்காப்பியத்திற்குச் சிறப்புப் பாயிரம் உரைத்த ஆசிரியர் பனம்பாரனார் இங்ஙனம் மயங்கவுரை கூறாது, "எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச், செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு, முந்து நூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப், புலந்தொகுத்தோனே போக்கறு பனுவல்" என்று அந்நூல்

அதிகரித்த பொருள் இவ்விவை என்பது தெற்றென விளங்க வைத்துரைத்ததூஉங் காண்க.

அற்றேல், நன்னூற்குச் சிறப்புப் பாயிர முரைத்தார் நன்னூலின்கண் அதிகரிக்கப் பட்ட பொருள் இவ்விவை என்று கிளந்து கூறாது "நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்" என்றுவாளா கூறியதுதான் என்னையெனிற், கூறுதும். நன்னூற்குப் பாயிரம் உரைத்த புலவர், நன்னூலை ஆக்கிய பவணந்தியாரோடு ஒருகாலத்திருந்தனராயின் அவர் இயற்றிய நூல்கள் இவ்விவைதாம் என்று நன்கு அறிந்து அவற்றைக் கிளந்து கூறியிருப்பர். மற்று அவர் அவ்வாசிரியர் காலத்திலன்றிப் பிற்காலத்தில் இருந்தனாற்றான் அவர் செய்த நூல்கள் இவ்விவையென்று காணமாட்டாராய், அங்ஙனங் காணமாட்டாமையின் துணிவுரை கிளக்கலாது பொதுப்பட வைத்து 'நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்' என்று கூறுவாராயினர். பவணந்தியார் இயற்றிய எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் பிற்காலத்தில் மிக்கு வழங்குதல் கண்டு, அதனைச் சிறப்பித்துப் பாயிரங் கூறுவான் புகுந்த பிற்றை ஞான்றைப் புலவர் ஒருவர், 'சீயகங்கன் ஐந்திலக்கணமுஞ் செய்து தருகவென வேண்டியதற்கு இசைந்து பவணந்தியார் நன்னூல் இயற்றினர்' என்று பலர் பரம்பரை வழக்காகப் பொதுப்பட வழங்கி வருவதனை ஓர்ந்து, அந்நூலில் எழுத்துஞ் சொல்லுமன்றிப் பொருள் யாப்பணி இலக்கணங்கள் இல்லாமையுங் கண்டு, ஐந்திலக்கணங் கேட்ட அரசன் கருத்துப்படி இவர் ஐந்தும் இயற்றினரோ, அன்றி எழுத்துஞ் சொல்லும் மாத்திரமே இயற்றினரோ என ஐயுற்று, அவ்வையத்தின் நீங்கித் தெளிதற்குத் தாம் வேறு வழி காணாமையின், தாம் கேட்டபடியே வைத்துத் துணிவுரை கிளவாது, தாங் கொண்ட ஐயம் நுனித்தறிவார்க்கு விளங்கும் வண்ணம் 'நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்' என்று ஐயப் பொது மொழித் தொடரே கொண்டு அப்பாயிர வுரையினை இயற்றியிட்டார். இனி இவர் பவணந்தியாரோடு ஒரு காலத்திருந்தனராயின், இங்ஙனம் ஐயுறுதற்கு இடம் பெறாராய், அவர் நன்னூற் பெயரில் இவ்விவ்வதிகாரங்கள் ஆக்கினார்என்று துணிவுதோன்றக் கூறியிருப்ப ரென்பதூஉங் கடைப்பிடிக்க.

எனவே, நன்னூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் நுவன்ற புலவர் நன்னூலை ஆக்கிய பவணந்தியார் காலத்திலன்றி அவர்க்குப் பிற்காலத்தே இருந்தனரென்பதும், அவர் தங்காலத்தே நன்னூலில்எழுத்துச்சொல்லையன்றிப் பிற இலக்கணங்களைக் காணாராயினும் சீயகங்கன் ஐந்து இலக்கணங்களையுஞ் செய்து தருகவென்று கேட்டதற் கிணங்கிப் பவணந்தியார் நன்னூலை இயற்றினர் என்னும் பரம்பரை வழக்கைக் கேட்டு ஒருகால் இவர் ஐந்திலக்கணங்களும் இயற்றினரோ என ஐயமுற்றன ரென்பதும், அங்ஙனம் ஐயமுற்றது பற்றியே நன்னூலில் இவ்விவ்விலக்கணங்களை நுதலுவதெனத் தோன்றக் கூறாது பொது வகையால் வைத்து ஐயவுரையே கூறினரென்பதும் இனிதுபெறக் கிடந்தன.

இங்ஙனம் நன்னூலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரமாய் எழுந்தவுரையே நன்னூலுள் அதிகரிக்கப்பட்ட பொருள்களிவ்விவை என்று உரையாமல் ஐயுறவுகொண்டு நெகிழ்ந்தொழுகுமாயின், இஞ்ஞான்றுள்ள ஒருசிலர் பவணந்தியார் எழுத்துச்சொல்லை யன்றிப் பொருள் யாப்பு அணிகளும் இயற்றினார் எனத்தமக்குத் தோன்றியவாறே பற்றித் துணிந்துரைக்குமுரை வெறும் போலியுரை யாவதன்றி மற்றென்னை?

அற்றன்று, "ஐந்துந் தருகெனச் சீயகங்கன் வேண்ட நன்னூற் பெயரின்வகுத்தனன்" என்ற அப்பாயிரவுரையால் அவ்வைந்திலக்கணமும் இயற்றினாரென்பதுதானே பெறப்படுமாலெனின், அறியாது கூறினாய், ஐந்துந்தருகென வேண்டினவனுக்கு அவன் வேண்டியவாறே நன்னூற்பெயரின் ஐந்தும் வகுத்தனன் என்று அப்பாயிரம் கிளந்து ஓதாமையின் அது பெறப்படுதல் யாண்டையதெனக்கூறி மறுக்க. பவணந்தியார் ஐந்திலக்கணமும் இயற்றினார் என்னும்மேற்கோளை வலியுறுத்தற்குச்சீயகங்கன் வேண்டுகோளுரையை ஏதுவாகக்கூறுதல் சற்பிரதிபக்கம் என்னும் ஏதுப்போலியாய்த் தருக்க வழுவா மென்று உணர்க. என்னை? ஒருவர் வேண்டியபொருளெல்லாம் அவர் வேண்டியவாறே செய்து தருதற்குடன்பட்டார் அவற்றை கடைபோகச் செய்து முடிக்கமாட்டுவார் என்னும் நியதமான உடன் நிகழ்ச்சி நிலையாமையுள்ள இந்நில வுலகத்தின்

கண் யாண்டுமின்மையானும், ஒருவர் வேண்டியவாறே வேண்டப்பட்டார் முற்றுஞ்செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் இல்லாராய்ப் போதலும், வேண்டியதற்கு மாறாயின விளைதலும் நாளும் அறியப்பட்ட நிகழ்ச்சியாகலானும் என்க. கிளந்தோதுதற்கு இன்றியமையா இடமாகிய இச்சிறப்புப்பாயிரவுரையுள் அங்ஙனம் ஓதாமையே, அப்பாயிரம் இயற்றினார் நூலாசிரியன் காலத்தவர் அல்லரென்பதையும், அதனால் அவர் துணிந்துரை கூறற்கு இசைந்திலரென்பதையும் நிறுவுஞ் சான்றாமென முன்னரே விளக்கிப் போந்தாம்.

இனி, நன்னூலுக்கு அகலவுரைவகுத்த சங்கர நமச்சிவாயப் புலவரும் துணிபு தோன்றக் கூறாது ‘போலும்’ என்னும் ஐயச்சொற்பெய்து “இந்நூலுட் கூறிய பொருள் யாப்பணிகள் என்னு மூன்றதிகாரங்களும் அக்காலத்துள்ளனபோலும்” என்று ஐயுற்றுக்கூறுதலின், இவ்வையவுரைகொண்டு பவணந்தியார் ஏனை மூன்றதிகாரங்களும் இயற்றினார் எனத்துணிபுரை கூற்றுவார் கூற்று சங்கர நமச்சிவாயர் கூற்றினும் மிக்கதுபோலும்!

இனிப் பவணந்தியார் தாம் எடுத்த எழுத்திகார சொல்லதிகாரங்களை முடித்து, அவற்றின்மேல் வேறு மூன்றிலக்கணங்களும் எழுதுங் கருத்தில்லாமையால், தாம் அவ்விரண்டதிகாரங்களால் முடித்ததமது நூல்முழுவதற்கும் முடிபுரைப் புறனடைச் சூத்திரமாகவைத்த “பழையனகழிதலும்” என்பதனை நன்னூலுக்குரை எழுதின சமணவுரைகாரர் பவணந்தியார் ஐந்ததிகாரத்திற்கும் சிங்கநோக்காக இச்சூத்திரத்தை நிறுத்தினார் எனக்கூறியது சிறிதுங் கொள்ளற்பாலதன்றாம். என்னை? ஆற்றொழுக்காகவும், சிங்கநோக்காகவும், தவளைப்பாய்த்தாகவும், பருந்தின் வீழ்ச்சியாகவும் நிற்கும் நால்வகைச் சூத்திரநிலை ஓர் இயலுள்ளும், ஓரதிகாரத்துள்ளும் வருவனவே யல்லாமல், ஓரதிகாரத்திற்கும் பிறிதோர் அதிகாரத்திற்கும் இடையில் ஒரு சிறிதும் வருவன அல்லவாகலினால் என்க. சீயகங்கன் ஐந்திலக்கணமுஞ் செய்து தருகவென்றுகேட்டதே பற்றிப் பவணந்தியார் ஐந்திலக்கணமுஞ் செய்திருப்பார் என்று பிழைபட நம்பிவிட்ட அச்சமணவுரைகாரர், தாங்கொண்ட பிழையுணர்ச்சிக்கேற்ப நூலின் முடிபுரையாய் நின்ற “பழையனகழிதலும்” என்னும் அச்சூத்திரத்தைப் பொருத்துவான் புகுந்து இடர்ப்பட்டுச் சூத்திர நிலைகளுக்கு ஓதிய இலக்கணவரம்பையுங் கடந்து, அதனை ஐந்ததிகாரங்களுக்குஞ் சிங்கநோக்காய் நின்ற புறனடைச் சூத்திரமென்றுரை கூறி இழுக்கினார். ஆகவே, தருக்கமுறையறியாது பிழைபட மயங்கிய இச்சமணவுரையைப் பற்றுக்கோடாகப்பற்றி எழுந்தவர் அது முறிபட்டு வீழ்ந்து தாமும் இழுக்குறுவரென்றுணர்க.

இனிப் பெரிய தனிமொழித் தனியனுரைகாரரும் சீயகங்கன் ஐந்திலக்கணங்களுஞ்செய்து தருக என்றவுரையை ஓர் ஏதுவாக்கொண்டு பவணந்தியார் ஐந்துஞ் செய்திருப்பரெனப் பிழைபட நம்பிக் கூறிய பின்னோராதலின், அவருரையுங் கொள்ளற்பாற்றன்றாதல் சிறிதறிவுடையார்க்கும் விளங்கக் கிடந்தது.

பவணந்தியார் எழுத்துச்சொல்லே யன்றிப் பொருள் யாப்பு அணிகளும் இயற்றினரென இவ்வாறெல்லாம் பிழைபட வுணர்ந்த பின்னவர் சிலர் தருக்கத்திற்கு இசையாத வெறும் போலிநம்பிக்கையேபற்றி அங்ஙனங் கூறினாரல்லால், ஆகாயத் தாமரைபோல் இலவாகிய அம்மூன்றதிகாரங்களிலிருந்து ஒரு சூத்திரமேனும் எடுத்துக்காட்டிற்றிலராதலின், அவருரைகண்டு உண்மை யறிவுடையோர் சிறிதும் மயங்கார் என்க.

அற்றேல் அஃதாக, சீயகங்கன் ஐந்திலக்கணங்களுஞ் செய்து தருக வென்ற வேண்டுகோளுக்கு இயைந்து நூல்செய்வான் புக்க பவணந்தியார் எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் மாததிரமே செய்து ஏனை மூன்று அதிகாரங்களுஞ் செய்யாது விட்டமைதான் என்னை யெனின்;—அது சிறிது விளங்கக் காட்டுதும். முற்காலத்தவர்க்குப் பேரிலக்கணமாய் விளங்கியது தொல்காப்பியம் ஒன்றுமேயாம். இந்நூல் ஒன்றே ஐந்திலக்கணங்களையும் முற்றவெடுத்து முடியக்கூறும் முழுமுதல் இலக்கணமாகும். சொற்பொருட்டிட்ட நுட்பங்கள் செறிந்து, எடுக்குந்தோறுங் குறையாத பொருளாழமுடைத்தாய்க், கடல்போல் விரிந்து செல்லும் விழுப்பமும் மிக்கது இந்நூல். பிற்காலத்தவர் அறிவு ஆற்றல் குறைந்து இவ்வரிய பெரிய நூலைத் துவக்கிப் பயிலுதற்கு ஏலாதாகவே, அந்நூலை மிகவருந்

திக் கற்றுத் தேறிய சான்றோர் சிலர் அந் நூலினுட்பொருள்களைத் தனித்தனியே எடுத்துப் பின்னவர் எளிதிலுணருமாறு வேறு வேறு சிற்றிலக்கணங்கள் செய்வாராயினர். இங்ஙனமே அந் நூலின்கட் சொல்லப்பட்ட அகப்பொருளிலக்கணமானது, வேறு தனியாக எடுத்து 'இறையனார் அகப்பொருள்' என்னும் பெயராற் சுருக்கமாக இயற்றப்பட்டது; அதன் புறப்பொருளிலக்கணமானது 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலை'யிற் சுருக்கமாக எடுத்து விளக்கப்பட்டது; அதன் யாப்பிலக்கணமானது "யாப்பருங்கலம்" "யாப்பருங்கலக்காரிகை" முதலிய சிற்றிலக்கணங்களில் தெளிவாய்க் கூறப்பட்டது; அதன் அணியிலக்கணமானது 'தண்டியலங்காரத்'தில் விரித்து விளக்கப்பட்டது. இவ்வாறு அதன்கட்கூறப்பட்ட பொருள்யாப்பு அணிகளை இனிது விளக்குஞ் சிற்றிலக்கணங்கள் பிற்காலத்துச் சான்றோராற்செய்யப்பட்டனவேனும், அதனுளெஞ்சி நின்ற எழுத்திலக்கண சொல்லிலக்கணங்களைச் சுருக்கிச்செவ்வனேவிளக்கும் நூல்கள் அவரால் எழுதப்பட்டில. இது கண்ட பவணந்தியார் தொல்காப்பியத்தின்கட் போந்த எழுத்துச் சொல்லை மாத்திரம் வேறெடுத்துக்கொண்டு, அவற்றைப் பயில்வார் எளிதிலுணரும்படி விளக்கமாக நன்னூல் இயற்றி, ஏனைப்பொருள் யாப்பு அணிகளை விளக்குதற்கு 'இறையனாரகப்பொருள்' 'யாப்பருங்கலம்' முதலான ஏனைச் சிறந்த நூல்கள் இருத்தலின் தாமும் அவற்றிற்கு நூல்கள் எழுதுதல் மிகையாமென்பதுணர்ந்து அவற்றை இயற்றாதுவிட்டனர் என்பதே தேற்றமாம் என்க.

ஸ்வாமி வேதாசலம்.

தேன் இந்தியாவில் பெய்த மழையின் அளவு.—

எப்ரல் மாதம் 1-தேதி முதல் மேமாதம் 1-ம்உ வரை

சென்னை	...	2·05
கடலூர்	...	1·54
நாகப்பட்டணம்	...	0·18
கொடைக்கானல்	...	3·46
உதகமண்டலம்	...	1·79
வேலூர்	...	0·65
சேலம்	...	3·01
திருச்சிராப்பள்ளி	...	1·50
மதுரை	...	2·42
திருநெல்வேலி	...	0·23

வைதிக மத ஞானம்—I

KNOWLEDGE OF VEDIC RELIGION

இக்காலத்தில் நமது மதவிஷயத்தில் அநேகவித ஸந்தேஹங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. படித்துத்தேர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு நமது மதம் பொதுவானது, உலகத்திலுள்ள மதங்களை எல்லாம் அடக்கியுள்ளது, என்ற மேல்நோக்கான அபிப்ராயம்தான் உண்டு. உள்புகுந்து விசாரிக்கப்போனால் நமது மதவிஷயங்களில் தொட்ட விடமெல்லாம் ஸந்தேஹமாகத் தானிருக்கும் அவர்களுக்கு. உதாரணமாக கர்ம ஒழுங்கு, மரணத்தின் பின் நடைபெறுவன இவைகளைப்பற்றி அவர்களுக்கு உள்ள நமது மதவிஷய ஞானம் வெறும் அஞ்ஞானமாகத்தான் முடிந்துவிடும். கர்மாவை மீறமுடியாது, புருஷ ப்ரயத்னத்தை விடாது செய்யவேண்டும், ஈசன்வசம்தான் எல்லாம் என்ற சாஸ்திரவாக்கியங்கள் அவர்கள் மனதைக் குழப்பித் திண்டாடவைத்துள்ளன. கர்மவிஷயமான சில சாஸ்திர பாகங்கள், ஸாதாரண அறிவீனர்கெட்டு, ஸுக ஸமூக வாழ்க்கைக்கு விரோதிகளாகி விடலாகாதென்று பெரியோர்செய்த கட்டுப்பாடேயொழிய, நம்போன்றவர்கள் அவைகளை அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை என்பது அவர்கள் ரஹஸ்ய தத்துவ அபிப்ராயங்களில் முதன்மையானது. மரணத்தின் பின் நடைபெறுவன விஷயத்திலோ அவர்கள் அஞ்ஞானத்திற்கு அளவே இல்லை. சாஸ்திரங்களில் தொட்டவிடங்களில் எல்லாம் கூறாமல் விடாத ஸ்வர்க்க நரகங்கள் லோகாந்தரங்கள் எல்லாம் வெறும் பொய், ஸாதாரண ஜனங்கள் பயந்து நல்வழி நடந்து உலக வாழ்க்கையை ஸுகமாக நடைபெறும்படி செய்வதற்கே; ஆதலால் இறந்ததும் மறுபடி இவ்வுலகில் பிறப்புத்தான் உண்டு; இப்படி பிறந்திறந்து ஜீவன் முக்தி வரும்வரையில் அதிகக் கெட்டவழிகளில் நாம் போகாமலிருப்பதற்காக உண்டாக்கப்பட்டவைகள் லோகாந்தரவிஷயங்கள், ஜீவன் முக்தராய்விட்டால் எப்படி இருப்பினும் இவைகளில்லவே இல்லை என்பது அவர்களது இரண்டாவது தத்துவ அபிப்பிராயம். இவைகள் நமது மதவிஷயமே அல்லஎன்று தைர்யமாகக்கூறிவிடலாம். கர்மம், லோகாந்தரம், இக்கதியை அடைந்துவிட, அரசமரத்தைப்பிடித்த சனியன் பிள்ளையாரையும்

பிடித்ததாம் என்றபடி, இவைகளால் நமது கர்மாக்களுக்கு ஏற்ப நடத்திவரும் ஈச்வரனுக்கும் இதேகதிதான் வந்துவிட்டது. நமது உத்யோகஸ்தருக்கு ஜீவன், ஜீவன்முக்தி, பரவஸ்து இவைகளைத் தவிர மற்றவைகள் எல்லாம் கட்டுப்பாடே என்பது பொது அபிப்பிராயம். ஈசன் வெறும் சாஸ்திரக்கட்டுப்பாடு. ஜீவன் முக்தியானல் ஈசன்: ஈசன் பந்தப்பட்டதுபோல்காணப்பட்டால் ஜீவன், இப்படி இருக்க ஜீவன்ஈசன் பரவஸ்து, என்று முப்பொருள் எதற்கு என்பது அவர்கள் கேள்வி. இப்படியுள்ள நிலைக்காத விபரீதஞானத்தால் கர்மாவும் பக்தியும் இக்காலத்தில் குறைந்துபோய்விட வாசாஞானம் மாத்திரம் பலத்துவிட்டது. நுனிக்கிளையிலிருந்து அடிக்கிளையை தத்காலத்திய நாகரீக ஹிந்து வித்வான்கள் ஓயாது வெட்டுகின்றனர். ஈசன்இவ்வாறுஒதுக்கப்படவேஅவர் வாக்காகியவேதாதி சாஸ்திரங்களில் அப்பிராமண்யபுத்தியும் அதிகரித்துவிட்டது உத்யோகஸ்தருள். வேதம் எப்படி அனாதி, அபௌருஷேயம் பிரமாணநூல் என்பதே விளங்காமல்போய்விட்டது. ஆகவே நமது மதவிஷய ஞானஆதாரமான கர்மா, லோகாந்தரம், ஈச்வரன், வேதாதிசாஸ்திர ஸ்வரூபங்கள் இவைகள் விஷய ஞானம் நமக்கு இல்லவே இல்லை என்று கூறலாம்.

ஸமஸ்கிருத பண்டிதர்கள் கதியும் இது தான். அவர்கள் நமது சாஸ்திர ரஹஸ்யங்களை குரு முகமாக உணராது உத்யோகஸ்தர்களுக்குத் தமது ஸாதாரண ஸமஸ்கிருத ஞானத்தோடு பாடம் சொல்லவருவதாலும், உத்யோகஸ்தருக் கிருக்கும் ஆங்கிலப் பயிற்சியால்ஏற்பட்டிருக்கும் யுக்திவாதத் தன்மையும் விமர்சைசக்தியும் அதிகமாக இல்லாததாலும் தமது புத்திக்கு எட்டியவரையில் தமது மதவிஷய உணர்ச்சிகளை அவர்களுக்குக் கூறி அவரது அபிப்பிராயங்களுடன் கலந்து அவைகளை திடப்படுத்தி விடுகின்றனர். உத்யோகஸ்தர்களிடம் முற்கூறிய விஷய ஞானங்கள் குறையத் தகுந்த காரணம் தத்கால நாகரீகயுக்தி ஸம்பந்தம் என்பதுபோல, அப்படிப்பட்ட தகுந்த காரணம் பண்டிதர்களிடமில்லையே என்னலாம். தகுந்த காரணமில்லாவிடில் சிறந்தநமது மதத்திற்கு இக்கதி வருமா? நமது மதவிஷயங்களை நன்குவிளக்கிநம்மை நல்வழிப்படுத்தவந்த ஆறு சாஸ்திரங்கள் என்று நான்கு வேதங்களோடுசேர்த்து கௌரவித்துக் கூறப்படும் ஷட்தர்சனப்பயிற்சிக்குறைவே இந்தக்காரணம். இதில்ஸாங்க்யம்யோகம் என்ற தர்சனங்களில் லோகாந்தரமும் கர்மாவும், ஈச்வரதத்துவமும் நன்குவிளக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றைய தர்சனங்களில் வேதங்களின் தன்மை முதலியன விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளை நன்குஉணர்ந்தபின் வேதமுடிவை விளக்கவரும் பிரஹ்மஸூத்ரம் அதாவது வேதாந்த தர்சனம் குரு மூலமாகப் படித்து நமது பண்டிதர்கள் தேறி இருந்தால் தத்காலத்தியநிலைமை நமது மதவிஷயஞானத்திற்கு உண்டாயிருக்கவே மாட்டாது.

இந்தக் குறைவின் நிஜஸ்வரூபத்தைக் கண்ட சில உத்யோகஸ்தர்களும் பண்டிதர்களும் தம் முயற்சியால், நேபாளம் ஜனகபூரிலிருந்து சென்னைவந்துசிலநாளிருந்து தேஹம் நீங்கியவரானமஹான் ஸஹஜானந்த உபாத்தியாயர் சிஷ்யரான மருவூர். கே. கணேச சாஸ்திரிகளை நமது நான்கு வேதம் ஆறுதர்சனம் இவைகளில் காட்டப்பட்டுள்ள நமது மததத்துவம் இன்னது என்பதை வெளியிடத்தூண்ட, பலர்க்குபகாரமாக வெளிவந்தது வேதசாஸ்திர தத்வம் என்றபுத்தகம். இதற்கு முன்னரே மனதைப்பற்றி நமதுசாஸ்திரங் கூறியுள்ள நுட்பங்களை மனஸ்தத்வம் என்ற புத்தகத்தின் மூலமாக இவர் வெளியிட்டிருந்தார். * இந்த வேதசாஸ்திர தத்துவத்தில் நமது மதக் கோட்பாடுகள் இன்னவை என்பது நன்ருக விளங்கிவிடும். இவைகளை முன்னர் உணராது நமது மதத்தை ஆராயப்புகுந்த உத்யோகஸ்தர்களுக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் இவை சாஸ்திரங்களின் அனாவச்யமாக வீண் விஸ்தாரம் என்று தோற்றலாம். இது அவர்களுடைய குற்றமேயல்ல. சில யுக்திகள் காட்டி முந்திக் கொண்டவர்கள் கக்ஷி ஜயிக்கும் இக்காலமே இதற்குக் காரணம். முன்னர் இங்கு காட்டப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் உணரப்பட்டிருந்துபின்னர் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி நடைபெற்றிருக்குமாயின் நமது உத்யோகஸ்தர்களும் பண்டிதர்களும் இப்படி மோசம் போயிருக்க மாட்

* வேதசாஸ்திர தத்துவம் —விலை ரூ $1\frac{1}{2}$; மனஸ்தத்துவம் $\frac{1}{4}$ ரூ. திருவல்லிக்கேணி 22 நெ. ரதவீதியிலிருக்கும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, மருவூர் கணேச சாஸ்திரிகளிடமிருந்து வி. பி. மூலமாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

டார்கள். இப்புத்தகத்தில் பலருக்கு கர்மாவைப் பற்றியுள்ள பாகம் பொருத்தமுடையதாகப் படலாம், மற்றைய லோகாந்தரம், ஈசன், வேதம் இவைகள் கட்டுப்பாடென்றே தோற்றலாம். இக் குதர்க்கத்திற்கு அவர்கள் கல்வி ஒழுங்கேதான் காரணம், அவர்கள் மேல் யாதொரு குற்றமும் இல்லை; காலகதியில்தான் இவ்வபிப்ராயம் அவர்களைவிட்டு அகன்று அவர்கள் கடைத்தேறவேண்டும்.

இந்தப்புத்தகம் தற்காலத்தில் மாறான அபிப்ராயத் துடனிருப்பவர்களை மாற்ற உபயோகப் படுவதோடுங் கூட, குரு உபதேசமின்றி வேதாந்த தர்சனம் வாசிக்கப் புகுவோரைத் தம் முன்னவர்கள் எளிதில் விழுந்த குழியில் விழாத்வண்ணம் காக்கும் குணமுடையது. நமது சாஸ்திர விஷயங்களை ஆராயப்புகு முன் வேதசாஸ்திர தத்வம், மனஸ்தத்வம் ஆகிய இவ்விரு நூல்களையும் வாசித்துமனதை திடப்படுத்திக்கொண்டு ஒவ்வொருவரும் தொடங்குவார்களாகில், அவர்களுக்கு ஷட்தர்சன ஞான பலனும், குருமுகப்பயிற்சின் பலனும் ஒருங்கே ஸித்திக்கும். நமது மதவிஷயஞானம் மாறாத் தெளிவுடையதாகவிருந்து, கர்மா, பக்தி, யோகம் இவைகள் உள்ளபடி அமைந்துவிட, அவர்களுக்கு எளிதில் ஞான வழி நடந்து ஸாக்ஷாத்காரம் அடையும் திறன் ஏற்பட்டுவிடும் என்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை

√ **இந்தியாவுக்கு கடன்கொடுப்போரின்சட்டம்:**— இந்தியாவிலே அநேக ஜனங்கள் சௌகார்களிடமிருந்த வட்டிக்குக் கடன் வாங்கியே இளைத்துப் போவது மன்றி, தங்கள் சொத்துக்களை விற்றுக் கடன்களை யடைத்துவிட்டுத் திண்டாடுகிறார்களென்பது தெரிந்த விஷயம். அதுபற்றி கல்கட்டாவிலுள்ள சமூகநிலை ஆராய்ச்சிச் சங்கத்தில் (Social Study Society) வான்டிமர்கல் என்ற பாதிரியொருவர் இந்தியாவில் கடன் கொடுப்போரின் சட்டம் ஏற்படுத்துவதைப்பற்றி பொது ஜன அபிப்பிராயத்தை யறியவேண்டுமென்று தாம் விரும்புவதாகச் சொன்னதை யாவரும் அங்கிகரிப்பார்கள். கடன் கொடுக்கும் சௌகார்கள் இவ்வளவு வட்டிக்குமேல் கேட்கக்கூடா தென்று வரையறுத்துவிடும் கடன் கொடுப்போர் சட்டமொன்று ஏற்படுவதுபொதுஜன சம்மதமாகவே யிருக்கும்.

√ தஞ்சாவூர் ஜில்லா

அத்தியாயம் 2

தேச சரித்திரம்

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவின் பழைய சரித்திரத்தைக் கூறவேண்டுமானால் அது பெரும்பாலும் சோழ வம்ச சரித்திரத்தைக் கூறுவதாக வேமுடியும். சோழர்கள் குடியேறுவதற்குமுன் இப்பிரதேசத்தில், 'நாகர்' என்ற ஒரு முரட்ஜாதியார் வாழ்ந்துவந்தனரென்று பழைய தமிழ்க் காவியங்களினால் தெரிகின்றது. வாசுகிமுதலிய குல நாகங்களின் பரம்பரையிற் பிறந்து நாக இலச்சினையுடையாரா யிருத்தலின் இவர் இப்பெயர் பெற்றாரென்பர். இப்போது தென்னிந்தியாவில் வாழும் கள்ளர் மறவர் முதலிய வீரம் படைத்த ஜாதியார் மேற்கூறிய நாகர்களின் வழித்தோன்றலாவார். மலையாள நாட்டில் உள்ள 'நாயர்' ஜாதியாரும் இந்த நாகர் பரம்பரையாரென்று விற்பன்னர்கள் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். நாகரீகமற்றவர்களாயும் இழிவான தொழில்களைச் செய்து கொண்டிருந்தவர்களாயுமுள்ள நாகர்களை நல்வழிப்படுத்தியவர் சோழர்களேயாவர்.

பூர்வ சரித்திரம் பூர்வ குடிகள்.

சோழர்களோ வெனில், கீழ்வங்காளப் பிரதேசத்திலிருந்து கடல் மார்க்கமாய் தென்னிந்தியா, பர்மா, சிங்களம் முதலிய நாடுகளில் பரவிய ஓர்வகைச் சாதியாராவர். இவர்கள் ஆரியர்கள் அல்லர்.

சோழர்கள் வரலாறு.

சோழமண்டலம் வெகு புராதன காலந் தொடங்கி ஒரு தனி ராஜ்யமாகவே விளங்கி வந்ததென்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. கிறிஸ்தவாப்தத்திற்கு முந்திய 260 ம் ஆண்டில் பௌத்த சக்கரவர்த்தியாகிய அசோகவர்த்தனர் ஆக்ஞைப்படிசெதுக்கப்பட்ட ஒரு கற்றூணில், புத்ததருமம் பரவியிருப்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ள பிரதேசங்களில் சோழநாடும்,தாமிரவருணி தீரம் வரையிலுள்ள பாண்டிய நாடும் அடங்கினவையாகக் கண்டிருக்கிறது. ஆதலால் அசோகர் காலத்துக்குப் பலவாண்டுகள் முன்னமேயே சோழவம்சம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டு மென்று நாம் நிச்சயிக்கலாம். ஆனால், அசோக வர்த்தனருடைய வம்சத்தவராகிய மௌர்யாராகட்டும், அவர்களுக்குப் பின் வந்த ஆந்திரர்களாகட்டும், சோழராஜ்யத்தை ஜயித்ததாகத் தெரியவில்லை.

கிரேக்க பூகோள வாசிரியர்களுக்கும் சோழமண்டலம் அறிமுகமாக விருந்தது. கி. பி. 246-ம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட "பெரிப்ளஸ் மேரிஸ் இரித்ரீ" என்ற நூலிலும் கி. பி. 130ல் டாலமியாசிரியர் எழுதிய கிரந்தத்திலும் சோழவம்ச விபரங்கள் காணப்படுகின்றன. சோழ நாட்டின் தலை நகர் உறையூராக விருந்ததென்று டாலமி கூறுகிறார். பழைய சிங்கள வம்ச

சரிதத்தாலும் சோழ நாட்டின் பழைய விஷயங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தெரிகின்றன.

பூர்வத்தில் சோழநாடு, இப்போதுள்ள தஞ்சாவூர் திருச்சிறுப்பள்ளி ஆகிய இரண்டு ஜில்லாக்கள் அடங்கிய பிரதேசமாக விருந்தது. வடக்கே பெண்ணையாறும் தெற்கே வெள்ளாறும் கிழக்கே கடலும் மேற்கே கோட்டைக்கரை என்ற இடமும் இதற்கு எல்லைகளாம். தலை நகரம் ஒரேயிடத்தில் இருந்ததில்லை. காவிரிப்பட்டினம், உறையூர், தஞ்சாவூர், கும்பகோணம் ஆகிய விடங்கள் சில சில காலம் தலை நகரங்களாக விருந்தன. அதற்கு ஆதாரமான சின்னங்கள் பல இன்னும் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன.

சோழநாடு.

அக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் சேர சோழ பாண்டியர்களே மூன்று முடியுடை மன்னர்களாக விளங்கினர். அவர்களுடைய சண்டை சச்சரவுகள், நாகரீகம் முதலிய விவரங்கள் பழைய தமிழ்க் காவியங்கள் மூலமாக நன்கு தெரிகின்றன.

கரிகால் சோழன்.

சோழவரசர்களில் கரிகால் சோழனுக்கு முற்பட்டோரின் சரித்திரம் தெரியவில்லை. கரிகால் சோழன் கி.பி. முதல் நூற்றுண்டின் பிற்பாதியில் இருந்தான். நெருப்பால்கரிந்த காலை யுடையவனுதலால் இவன் இப்பேர் பெற்றான். இவன் பிறப்பதற்கு முன்னமேயே இவன்பிதா (உருவப்பஃறே ளெஞ்சேட்சென்னி) இறந்துபோய்விட்டபடியால், ராஜ்யத்தைப் பெறுவதில் இவனுக்குச் சில இடையூறுகள் நேர்ந்தன. கரிகாலன் வெகுதீரம்படைத்த போர்வீரன். சோணட்டிலுள்ள "வெண்ணி" யென்னு * மூரில் சேர பாண்டியர்களை ஒரு காலத்துப்பொருது வென்ருன். இந்தப் போரில தோல்வியுற்றதற்கு வெட்கிய சேரன், உயிர் வாழப்பொருனுய் பட்டினி கிடந்து பிராணனை விட்டுவிட்டான். கரிகால் சோழன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து அரசாட்சி செய்தான். ஒரு காலத்து இமையமலை வரையில் சென்று இடையிலுள்ள அரசர்களையும் வென்றனனும். நாகர்களையும் குறும்பர்களையும் அடக்கி, காவிரி நதியின் இருமருங்கும் உயர்ந்த கரைகள் போட்டு, பாசன வாய்க்கால்கள் வெட்டி, நாட்டைப் பண்படுத்தி, கரிகாலன் தன் புகழை நிலைநாட்டிப் போனன்.

கரிகாலன் சந்ததியார்.

கரிகாலனுக்குப் பின், அவன் மகன் நலங்கிள்ளி அரசனுனன். அவன் நற்குணமும் சாமர்த்தியமும் உடையனுயினும் பேராசையுள்ளவன். அவன் காலமெல்லாம் சேரபாண்டியரோடு போர் புரிவதிலேயே கழிந்தது. அவனுக்குப்பின் பட்டத்துக்கு வந்தவன் அவன் மகன் கிள்ளிவலவன் என்பவன். கிள்ளிவலவன்ராஜ்யத்தைப் பெறும் முன்னுல் தாயாதிக்காரர் ஒன்பதின்மரோடு பொருது ஜயம் பெறவேண்டியிருந்தது. இவனும் சேர பாண்டியரோடு சண்டையிட்டான். ஒரு காலத்து அவர்களுடைய தலை நகர்கள் வரையில் படையுடன் சென்றதாகவும் தெரிகின்றது. கிள்ளிவளவனுடைய முதன் மனைவி சிங்கள ராஜவம்சத்து நங்கையாம்.

கிள்ளி வளவனுக்குப்பின் அவனுடைய தம்பி பெரு நற்கிள்ளி சிங்காதன மேறினுன், இவன் கி. பி 150ம் வருஷம் வரையில் ஆண்டபோதிலும் இவனைப்பற்றிய விபரங்கள் தெரியவில்லை. இவன் ஒரு ராஜசூயயாகம் செய்ததாகவும் அதற்குச் சேரபாண்டியர்களை அழைத்திருந்ததாகவும் தெரிகின்றது.

கோச்செங்கண்ணுன் என்றும், கோக்கிள்ளியென்றும் இரண்டு சோழவரசர்களுடைய பெயர்கள் சிலா சாஸனங்களில் காணப்படுகின்றன. முன்னவன் பற்பல சிவாலயங்களையும் விஷ்ணுவாலயங்களையும் கட்டியவன். பின்னவன் ஒரு நாக கன்னிகையை மணந்து அவள் வயிற்றில் பிறந்த தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்பவனுக்குத் தொண்டைமண்டலத்தைக் கொடுத்ததாக ஒரு கதையுண்டு. இக்கதையில் உண்மையிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பல்லவர்களுக்குச் சோழவம்ச பாந்தவ்யம் ஏற்படுவதற்காக எழுந்த கட்டுக்கதை போலும்!

உறையூரைத் தலைநகராக்கிக் கொண்டு அரசாண்ட பலசோழவரசர்களுடைய பெயர்கள் பழைய நூல்களில் காணப்படுகின்றன. என்ருலும் சிலாசாஸனங்கள் மூலமாயாவது சரித்திர மூலமாயாவது அவர்களைப் பற்றிய விவரங்கள் தெரியவில்லை.

பல்லவர்கள்.

அப்பால் அநேக வருஷங்கள் வரையில் சோழவம்ச சரிதம் ஒன்றுமே தெரிவதற்கில்லாமல் அந்தகாரத்தில் மடங்கிக் கிடக்கின்றது. சரித்திர பூர்வமான விவரங்கள் கிடைக்கும் காலத்தில் சோழர்கள் பல்லவர்களுக்கடங்கிய மன்னர்களாகிவிட்டதாகக் காணுகின்றனர். பல்லவர்கள், கி.பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டில் வடமேற்குப் பிரதேசத்திலிருந்து மத்திய இந்தியாவுக்குவந்து, அடுத்த நூற்றுண்டின் முற்பாதியிலேயே ஆந்திரர்களை ஜயித்து அவர்களுடைய நாடுகளையும் மற்றையோர் நாடுகளையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு ஆண்டனர் என்று தோன்றுகிறது. காஞ்சீபுரத்தைத் தலைநகராக்கிக்கொண்டு பல்லவர்கள்ராஜ்யபாரம் புரிந்ததாகமட்டும் கூறலாமேயன்றி அவர்களுக்கும் தென்னிந்தியாவிலுள்ள பழைய வரசர்களுக்கு மிருந்த சம்பந்தத்தைப் பற்றி ஒன்றும் கூறுவதற்கில்லை. பல்லவ அரசர்களாகிய சிம்மவிஷ்ணு, நரசிம்மவர்மன் I, மகேந்திரவர்மன் I, முதலியோர் தாங்கள் சோழவரசர்களை ஜயித்தவர்களென்று பிருது கூறிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இதில் எவ்வளவு தூரம் உண்மை யிருக்குமென்று நிச்சயிக்கக் கூடவில்லை. என்ருலும் கி. பி. 6-7-வது நூற்றுண்டுகளி லெல்லாம் சோழராஜ்யம் இன்னும் பிரபல ராஜ்யமாகவே இருந்த தென்பதற்குச் சான்றுகள் பலவுள்ளன. சோழகன்னிகை யொருத்தி, பாண்

* தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் "கோயில் வெண்ணி" என்ற ஊர் இவ்வூராகவிருக்கலாமோ என்ற சந்தேகம் உண்டு.

டியவாசனை மணந்து திருஞான சம்பந்த சுவாமியின் உதவியால், தன்னுயகனை ஜெயினமார்க்கத்திலிருந்து சைவ சமயத்துக்குக் கொண்டுவந்ததாக வுள்ள 'பெரிய புராணச்' செய்தியும், சோழராஜ்யம் ஒரு தனி ராஜ்யமாக விருந்ததை நேரில் காணாது போயினும், கேட்டதாக எழுதிவைத்திருக்கும் சீன யாத்திரிகரான ஹியூன் த்ஸியாங் என்பவருடைய விவரமும் இவ் விஷயத்தை வற்புறுத்தும். பல்லவர்கள் அடிக்கடி சோழவரசர்களை ஜயித்ததாகச் சொல்லிக் கொள்வதிலிருந்தே சோழர்கள் சுயேச்சையை இழந்து போகவில்லையென்று துணியலாம். ஆகவே சோழர்களும் பாண்டியர்களும் பேருக்கு மட்டும் பல்லவர்களுக்கு அடங்கியவராக விருந்தனரேயன்றி உண்மையில் அவருக்குக் கீழ்ப்பட்ட குறு நிலமன்னர்களானதில்லை. மேலும், அக்காலத்தில் சளுக்கியர்களிடமிருந்து பல்லவர்களுக்குஹிம்ஸைகள் பலவேற்பட்டபடியால், பின்னவர்கள் ஆத்மரக்ஷை செய்துகொள்வதிலேயே கவனம் செலுத்தியிருக்கவேண்டும்.

சளுக்கியர். பம்பாய் ராஜதானியிலுள்ள பாதாமி என்னுமிடத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு மத்ய இந்தியாவிலும் மேல்இந்தியாவிலும் பரந்த சார்வபௌம ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்த இந்தச் சளுக்கியர்கள் திடீரென்று கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தோன்றுகின்றனர். இரண்டாம் புலிகேசி என்ற சளுக்கிய வரசன் தனது நாட்டை கோதாவரிக்கரை வரையில் விஸ்தாரமாக்கி, பல்லவர்களைக் காஞ்சீபுரத்துக்கு வெளியே வரவொட்டாமல் அடக்கியிருந்தனன். சளுக்கியர்கள், பல்லவர்களையும் சோழர்களையும் வென்று காவேரியைக் கடந்து சேரபாண்டிய ராஜ்யங்களில் படையெடுத்துப் போனதாகப் பெருமை கூறிக் கொள்கின்றனர். இதன்உண்மை எவ்வாறிருந்தபோதிலும் சோழநாட்டில் சளுக்கியர் அதிகாரம் நிலைத்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்களுக்குள்ளேயே கீழைச் சளுக்கியர் மேலைச்சளுக்கியர் என இரண்டு பிரிவு ஏற்பட்டது. மேலைச் சளுக்கியர் பழைய பாதாமி நகரையும்கீழைச் சளுக்கியர்கள் வடசர்க்கார் மாகாணத்திலுள்ள எல்லூருக்குச் சமீபித்த வேங்கை நகரையும்தலை நகராக் கொண்டனர்.

பல்லவ அரசனான நந்திவர்மன் பல்லவ மல்லன் என்பவன் "மண்ணைக்குடி" என்னுமிடத்தில் பாண்டியனை வென்றதாக மட்டும் ஒரு செய்தி கிடைத்துள்ளது. விபரங்கள் தெரியவில்லை. இதே நந்திவர்மன் பல்லவ மல்லன் மேலைச்சளுக்கியவரசனான இரண்டாம் விக்ரமாதித்தனால் (733-747) தோல்வியடைந்திருக்கிறான். பல்லவ-பாண்டியச் சண்டையில் சோழர்கள் யாருடைய பக்கத்தில் சேர்ந்திருந்தனரென்பது தெரியவில்லை. இந்தச் சண்டைக்குப்பின் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலேயே பல்லவர்களுடைய ராஜ்யம் தலை கவிழ்ந்து போய்விட்டது. அப்பால், கொஞ்சகாலத்துக் கெல்லாம் மேலைச் சளுக்கியர்களுடைய அதிகாரமும் செல்வாக்கும் குன்றின. அவர்களுடைய பதவியைக் கன்னடநாட்டிலுள்ள மாலகேது ராஷ்டிர கூடர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்.

சங்க பல்லவர் பல்லவர்களின் ஓர் பகுதியாரான சங்க பல்லவர் என்ற வம்சத்தார் தமிழ்நாட்டில் தோன்றி பழைய பல்லவர்களுடைய அதிகாரத்தை வகிக்கத் தொடங்கினர். அவ்வம்சத்துக் கடைசியரசனான விஜய நிருப துங்க விக்ரவர்மன் காலத்துக்கு முன்னால், இந்த சங்க பல்லவர்கள் தங்களுடைய அதிகாரத்தைச் சோழமண்டலத்தில் நிலை நாட்டவில்லை. ஆதலால் இதனிடையிட்டகாலத்தில் சோழர்களுக்குச் சற்று சல்லியமொழிந்திருந்ததென்று எண்ணலாம். என்றாலும் சோழநாட்டில் பாண்டியர் படையெடுத்து வந்திருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. கும்பகோணத்துக்கு அடுத்த "திருப்புரம் பயம்" என்றவூரில் சங்கவரசனான முதலாம் பிருதிவீபதிக்கும் பாண்டியன் வரகுணனுக்கும் சண்டைநடந்தது. அதில்பிருதிவீபதி உயிரிழந்தான். சோழநாட்டின் வடபாகத்தில் பாண்டியன் வந்து சண்டை செய்ததிலிருந்து அந்நாடு அவன்அதிகாரத்துக்குட்பட்டிருக்கலாமென்று ஊகிக்கஇடமுண்டு. தில்லைஸ்தானம்,செந்தலைமுதலிய விடங்களில் பாண்டியர்களின் சாஸனங்கள் காணப்படுவதும் இவ்விஷயத்தை வற்புறுத்தும்.

சங்க பல்லவர்களின் ஆதீனம்சீக்கிரத்தில்ஒழிந்தது. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினிறுதியில் விஜயாலயன் தோன்றி சோழ ராஜ்யத்தை விசாலப்படுத்தி அதிகாரத்தை நிலை நிறுத்தினான். இவன் கால முதற்கொண்டு, தஞ்சை நாட்டுச் சரிதம் சிலாசாஸனங்கள் மூலமாக ஒருவாறு வெளியாகிறது.

இவ்வம்சத்து முதல் அரசனான விஜயாலயனைப் பற்றியும் அவனுக்குப் பின் வந்த முதலாம் ஆதித்தனைப் பற்றியும் அதிகமான விவரங்கள் கிடைக்க வில்லை.

ராஜ ராஜனுக்கு முந்தியவர் கி. பி. 880-934

விஜயாலயன் தஞ்சையைப் பிடித்துக் கொண்டு, அதையே தனது தலை நகராக்கிக் கொண்டான். அது முதல் முதலாம் ராஜராஜன் காலம் வரையில் தஞ்சையே சோழநாட்டின் தலைநகராக விருந்தது. ஆதித்தனுக்கு தொண்டைமானாற்றூர் துஞ்சிய உடையார் என்ற பேருண்டு. இது இவன் இறந்த இடத்தைக் குறிப்பிடும். விஜயாலயன் ராஜகேசரிவர்மனென்றும், ஆதித்தன் பரகேசரி வர்மனென்றும் பட்டஞ்சூட்டிக் கொண்டனர். ஆதித்தன் கி. பி. 894ல் கொங்கு நாட்டை ஜயித்ததாகக் காண்கிறது. பழைய பல்லவராஜ்யமான தொண்டை மண்டலத்தையும் இவன் வென்றான். ஆதித்தனுக்குப்பின் சிங்காதனம் ஏறிய முதலாம் பராந்தகன் (906-946) வெகு பராக்கிரமசாலி. வீரநாராயணன் என்ற மறு பெயருள்ளவன். ராஜராஜன், குலோத்துங்கன், முதலியோர் பின்னர் அடைந்தபிரக்யாதிக்கு இவனே முதற்காரணமாக விருந்தான். இவன் திருவல்லத்தைத்

தலைநகராகக்கொண்ட பாணவரசனான நான்காம் விஜயாதித்தனையும் மைசூரில் ஆண்ட சங்கவரசனான இரண்டாம் பிருதிவீபதியையும், மதுரையிலாண்ட ராஜஸிம்ம பாண்டியனையும், சிங்கள நாட்டரசனான ஐந்தாம் காசியபனையும் வென்று தனது நாட்டை வெகு தூரம் வரையில் விஸ்தாரப்படுத்தினான். இலங்கையை வென்றதற்காக "சங்கிராம ராகவன்" என்ற பிருதையும் பூண்டவன். கன்னியா குமரிக்குச் சமீபத்துள்ள சுசீந்திரத்திலும், வடக்கே காளஹஸ்தியிலும், மேற்கே கருவூருக் கடுத்த சோழூரிலும் இப்பராந்தகனுடைய சிலாசாஸனங்கள் காணப்படுகின்றனவாதலால் இவனுடைய அதிகாரம் வெகு தூரம் பரவியிருந்ததென்று துணியலாம். சிதம்பரம் கோவிலுக்குப் பொன் முகடு வேய்ந்து இவன் புகழ்பெற்றனனென்று "லீடன்" சாஸனமும், ஹேமகர்ப்பம் துலாபாரம் முதலிய பலதான தருமங்களைச் செய்தனனென்று உதயேந்திரம் செப்புப்பட்டயமும் தெரிவிக்கின்றன. இவனது தலைநகர் காஞ்சீபுரமும் தஞ்சையுமாம். இவனது பட்டமகிஷி ஒரு சேரநாட்டு நங்கை.

பராந்தகன் இறந்தது சோழ நாட்டுக்கு ஒரு பெரிய உற்பாதம் போன்றிருந்தது. அப்பால் ஐம்பது வருஷங்கள் வரையில் சோழவரசர்கள் தங்களுடைய பூர்வீக நாட்டையும் தொண்டை மண்டலத்தையுமே ஆண்டு வந்தனர். பராந்தகனுக்குப் பின் பட்டத்துக்குவந்த அவனது மூத்தகுமாரனான ராஜாதித்யன், மேலைச்சளுக்கிய நாட்டைக் கவர்ந்துகொண்ட ராஷ்டிரகூடவரசனான அகாலவர்ஷன் என்னும் மூன்றாம் கிருஷ்ண ராஜனுடன் கி.பி. 949ல் 'தக்கோலம், என்னுமிடத்தில் சண்டை போட்டு ஜயித்தான். என்றாலும் கிருஷ்ண ராஜனுடைய சகோதரி கணவனும், சங்கவமிசத்தவனுமாகிய பூதுகன் என்பவனுடைய வஞ்சனையால் கொல்லப்பட்டான். தக்கோலம் என்னுமிடம் ஆர்க்கோணம் ஜங்க்ஷனுக்கு ஆறு மைல் தூரத்தில் தெக்குளம் என்ற பேருடன் இன்னுமிருக்கின்றது. ராஜாதித்யன் இறந்ததும் தொண்டைமண்டலத்தை ராஷ்டிரகூட வரசன் கைப்பற்றிக் கொண்டான். என்றாலும் சில வருஷங்களுக்கெல்லாம் அந்தப்பிரதேசத்தை இரண்டாம் ஆதித்யசோழன் திரும்பக் கவர்ந்து கொண்டான். ராஜாதித்யனுக்குப் பிறகு பட்டத்துக்கு வந்த கந்தராதித்யன், அரிஞ்சயன், இரண்டாம் பராந்தகன், ஆதித்ய கரிகாலன் அல்லது இரண்டாம் ஆதித்யன், மதுராந்தகன் ஆகிய ஐவரைப் பற்றிய விவரங்கள் அற்பம். இரண்டாம் ஆதித்யன் இரண்டாம் பராந்தகனுடைய மகன். அரிஞ்சயன் ராஜாதித்யனுடையசகோதரன். மதுராந்தகன் கந்தராதித்யனுடைய மகன். இவ்வாறு முறை மாறி இவர்கள் பட்டத்துக்கு வந்ததினின்றும் அவர்களுக்குள் ராஜ்ய விஷயமாக சண்டை சச்சரவுகள் ஏற்பட்டிருந்தது என்று ஊகிக்கலாம். இரண்டாம் பராந்தகனுக்கு "சுந்தர சோழன்" என மறுபேருண்டு. அவனுடைய மகனான இரண்டாம் ஆதித்யன் தொண்டை மண்டலத்தைத் திரும்பப் பெற்றானென்று மேலே கூறினோம். அவன் பாலியத்திலேயே வீரபாண்டியனைப் போரில் வென்றுஅவன் தலையைக் கொய்து பந்துபோல உருட்டி விளையாடினானாம்.

ராஜ ராஜன்
985 1053

இரண்டாம் பராந்தகனுடைய கடைசிக் குமாரனும் ராஜகேசரிவர்மன் எனப்பெயர் பூண்டவனுமான முதலாம் ராஜ ராஜ சோழன் சிங்காதன மேறியது முதல் சோழவம்சம் பிரபலமடையத்தொடங்கிற்று. அப்பிரபல்யம் சுமார் ஒரு நூற்றாண்டளவும் குறைவுபடாமலிருந்தது. ராஜராஜன் என்ற பெயர் இவனுக்குச் சிதம்பரக்கோயிலதிகாரிகளால் இடப்பட்டது. இதைத் தவிர ராஜாசிரயன், நித்ய விநோதன், சோழ அருமொழி, மும்முடிச் சோழன், ஜயங்கொண்ட சோழன், சிவபாத சேகரன், க்ஷத்ரிய சிகாமணி என்ற பல பிருதுப்பேர்களும் இவனுக்கு உண்டு. இவன் மேற்கே கொல்லம் குடகு வரையிலும், தெற்கே கன்னியாகுமாரி முதல் வடக்கே ஒரிஸ்ஸா வரையிலும் தனது ராஜ்யத்தை விஸ்தாரப்படுத்தினான். இவனது சந்ததியார்கள் பர்மாவையும் மலை தீவுகளையும் ஜயித்தனர். ராஜராஜன் கி. பி. 994ல் சேரநாட்டுத் துறைமுகப்பட்டண மொன்றைத் தாக்கி அழித்தான். சேரபாண்டியர் மீது பன்முறை படையெடுத்துச் சென்றதாகவும் காண்கிறது. 998-999-ல் தலைக்காடு என்னும் நகரைத் தலைநகராகக் கொண்ட மைசூர்க் கங்கவரசனை வென்றான். துளம்பர் நாடு (பல்லாரி) தடிகைப் பாடி, வேங்கை நாடு, குடகு, பாண்டிய நாடு இவைகளும் இவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தன. இப்போதைய ராஜமஹேந்திரபுரத்தில் முன்னர் அரசுபுரிந்த கீழைச்சளுக்கியர்களை வென்று அவ்வரசைத் தன் மகள் குந்தவ்வையைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்ட விமலாதித்யனுக்குக்கொடுத்து அங்கு 27வருஷமாக நிகழ்ந்து வந்த அராஜகத்தை அகற்றினான். விமலாதித்யனுடைய மகனும் பேரனும்சோழ வம்சத்திலேயே பெண் கொண்டனர். இந்த முறையினால் தான், பின்னர் முதலாம் குலோத்துங்கன் தனக்குத் தாய்வழியில் சோழ ராஜ்யத்தில் பாத்திய முண்டென்று கூறிக்கொண்டு அரசனானான். ராஜ ராஜன் 1006-7ல் மேலைச் சளுக்கியர்களை வென்று அவர்களுடைய நாட்டை நிர் மூலப்படுத்தினான் என்றாலும் அவர்கள் மறுபடியும் கிளம்பிச் சோழர்களுக்குப் பரம வைரிகளாகவே இருந்தனர். கி. பி. 1002-3 க்கு முன்னமேயே கொல்லம், கலிங்கம், ஈழம் மூன்றும் ராஜ ராஜனுக்கு கீழ்ப்படிந்துவிட்டன. சேரசோழ பாண்டிய ராஜ்யங்கள் மூன்றுக்கும் இவன் ஏகசக்ரவர்த்தி யென்றதை விளக்க "மும்முடிச்சோழன்" என்ற பேர் வந்தது. தனது ஆட்சியில் 29-வது ஆண்டில் இவன் துலாபாரம் செய்தான்.

தஞ்சாவூரிலுள்ள அழகிய பெரிய சிவாலயத்தைக் கட்டியவன் இவனே. தென்னிந்தியாவில் அப்பால்கட்டப்பட்ட பல கோயில்கள் இதை மாதிரியாகவுடையன. முக்கியமாக உடையார்பாளையம் தாலுக்காவில் உள்ள கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் கட்டப்

பட்டிருக்கும் சிவாலயம் தஞ்சை ஆலயத்தை முழுவதும் ஒத்திருக்கிறது. ராஜராஜன் சைவசமயத்தில் பற்றுள்ளவனாயிருந்தாலும், மற்றைய மார்க்கத்தினரை விரோதித்தவனன்று. மாறவிஜயோத்துங்கன் என்னும் சிற்றரசனால் நாகப்பட்டணத்தில் கட்டப்பட்ட ஒரு பௌத்தாலயத்துக்கு ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என்று தன்பேரிடச்சம்மதித்ததுமன்றி அதற்கு ஆனைமங்கலம் என்னும் கிராமத்தையும் மானியமாகக்கொடுத்தானென்று "லீடன்சாசனம்" கூறுகின்றது. நீர்ப்பாசன சவுகரியம் செய்து கொடுத்து, கிராமசமுதாயத்தைச் சீர்திருத்தி, தன்னுடைய அரசாட்சியை உயர்ந்த நிலைமைக்கு ராஜராஜன் கொண்டு வந்திருந்தான். சிலாசாதனங்களில் ஆரம்பத்தில் தங்கள் தங்களுடைய பிரதாபங்களைக் குறிப்பிடுவது ராஜராஜன் தொடங்கிய ஓர் புதிய முறை; இதைப் பின்வந்தோரெவரும் பெரும்பாலும் அனுஷ்டித்தபடியால் சரித்திரவிபரங்கள் தெளிவாகத் தெரிய இடமுண்டாயிற்று.

ராஜேந்திர சோழன் 1011-1044.

ராஜ ராஜனுக்குப்பின் அவன் மகன் ராஜேந்திர சோழன் பட்டத்துக்கு வந்தான். இவனுக்கு கங்கை கொண்ட சோழன் என்ற பிருது ஒன்று இருப்பதைக்கொண்டு இவன் ஒரு காலத்தில் கங்கைக்கரை வரையில் திக்கு விஜயமாகச் சென்றிருந்தானென்று ஊகிக்கலாம். இந்தப் பெயர், கொள்ளிடத்துக்கு வடகரையில் இவன் நிர்மானித்த கங்கை கொண்ட சோழபுரம் என்னும் நகரமூலமாக இன்னும் இருக்கின்றது. சஞ்சம் ஜில்லாவிலுள்ள மகேந்திரகிரி வரையில் இவன்படையெடுத்துச் சென்றதற்கு அம்மலைமேல் இவனது சிலாஸாதனம் காணப்படுவது சான்றாகும். கீழ்பர்மாவை ஜயிப்பதற்கு கப்பற்படையொன்றனுப்பினதாகவும் போகும் வழியில் நிக்கோபர் தீவுகளை வென்றதாகவும் தெரிகின்றது. மேலைச்சளுக்கிய வாசனான இரண்டாம் ஜயஸிம்ஹனோடு இவன் போர்புரிந்தான். போரின் முடிவு தெரியவில்லை. இரு திறத்தாரும் ஜயம் பெற்றதாகக் கூறுகின்றனர். ஈழம், ஒட்ரம் இலாடம், வங்காளம் முதலிய நாடுகளையும் இவன் ஜயித்தனனும். ஏதோ ஒரு காரணம் பற்றி, தலைநகரைத் தஞ்சையினின்றும் மேற்சொன்ன கங்கைகொண்ட சோழ புரத்துக்கு மாற்றி, அங்கு தஞ்சைஆலயத்தைப் போன்றதோர் அழகிய சிவாலயத்தைக் கட்டினான். அக்கோயில் இப்போது சிலமாகியிருக்கின்றது.

ராஜாதி ராஜ தேவன் I. 1018-1053

அப்பால் அரசனானவன் முதலாம் ராஜாதி ராஜ தேவன். இவன் ராஜேந்திரனுடைய மகனோ அல்லது சகோதரன்மகனோ தெரியவில்லை. சேரர், பாண்டியர், சிங்களர் மூவரும் ஒன்று சேர்ந்து சோழ ஆதிபத்தியத்தைத் தள்ளிவிட முயன்றனர். ஆனால் கலகம் வெகு சீக்கிரத்தில் அடக்கப்பட்டது. இவன், மானாபரணன், வீரகேரளன், சுந்தரபாண்டியன் ஆகிய மூன்று பாண்டியரோடு போர்புரிந்து, மானாபரணன் தலையைக்கொய்து வீரகேரளனை யானைக்காலால் மிதிப்பித்து, சுந்தரபாண்டியனை முல்லையூர் புகத்துரத்தினன். மேலைச்சளுக்கிய வாசனான ஆஹவமல்லனோடு இவன் போர்புரிந்துவென்று, பல்லாரி ஜில்லாவில் அவனுடைய பட்டணமாகிய கம்பிலி நகரைத் தீயிட்டு எரித்து பம்பாய் ராஜதானியிலுள்ள கோலாபூர் வரையில் படையெடுத்துச் சென்றான். தான் ஜயசாலியாய் விளங்கும் வீரனென்பதைக்காட்ட, ராஜாதிராஜன் ஒரு அசுவமேதயாகம் செய்தான். சோழர்களுக்கும் ஆஹவமல்லன்கீழடங்கியசளுக்கியர்களுக்கும் மைசூர் தேசத்தில் கொப்பம் என்னுமிடத்தில் கி. பி. 1053ல் நடந்த சண்டையில் ராஜாதிராஜன் உயிரிழந்தான். என்றாலும் வெற்றி சோழர்களுடையதே.

ராஜேந்திர தேவன் 1052-1064

ராஜாதிராஜ தேவனுக்குப்பின், ராஜேந்திரதேவனும் (1052-1064) அப்பால் ராஜமகேந்திரனும் பட்டத்துக்கு வந்தனர். ராஜேந்திரதேவன் வழக்கம் போல சளுக்கியர்களுடன் சண்டைக்குப் போய் ஜயம் பெற்றுக்கொண்டான். இவன் ஈழமண்டலத்தையும் மறுபடி வென்றான். கி, பி. 1054ல் இவன் காலத்தில் ஒரு க்ஷாமம் நேர்ந்தது. ராஜமகேந்திரன் வெகு தார்மீகன், ஸ்ரீரங்கம் கோவிலுக்கு ஒரு பிராகாரம் கட்டி அதற்கு ராஜமகேந்திரன் திருவீதியென்று பேரிட்டான்.

வீரராஜேந்திரதேவன் 1062-1069

அடுத்துச் சிங்காதனமேறியவன் வீரராஜேந்திர தேவன். (1062-1069). இவனுடைய திக்கு விஜயங்கள் பல; சேரர்களையும் பாண்டியர்களையும் இவன் வென்றான். கீழைச்சளுக்கிய ராஜ்யமான வேங்கைநாட்டை மறுபடி கவர்ந்து கொண்டு, அங்கு விஜயாதித்தனை ஆளுகையில் இருத்தினான். மேலைச்சளுக்கியர்களை ஐந்து சண்டைகளில் முறியடித்து, கடைசியாக "கூடல்" நகரச் சண்டைக்குப்பின், அவர்களுடைய நாட்டை ஆறும் விக்ரமாதித்தனுக்கு இனாமாகக் கொடுத்து, கம்பிலி நகரைத் தீயிட்டழித்து, துங்கபத்ரைக் கரையில் 'கரடிக்கல்' என்னுமிடத்தில் ஒரு ஜயஸ்தம்பத்தையும் நாட்டித் திரும்பினான்: திரும்புமுன், அவ்வாறும் விக்ரமாதித்தனுக்கு வீரராஜேந்திரன் தன் மகளையும் மணம் புரிவித்தான். கீழைச்சளுக்கியர்க்கும் சோழர்க்கும் வைவாஹிக சம்பந்த மிருந்ததை முன்னமேயே கூறினோம். இப்போது மேலைச்சளுக்கியர்க்கும் அவ்வித சம்பந்த மேற்பட்டது.

கீழைச்சளுக்கிய வாசனான விமலாதித்யன், ராஜராஜசோழன் மகள் குந்தவ்வையை மணந்து வேங்கைநாட்டுக்கு அதிபதியானனென்று மேலேகூறினோம். இவ்விமலாதித்யனுடைய மகன் சாளுக்கிய ராஜராஜன் 1023முதல் 1063வரையில் அரசாண்டான்.

இவனும், ராஜேந்திர சோழன் மகள் அம்மங்கதேவியை மணம்புரிந்தான். இவன் இறந்ததும், இவனுடையமகன் குலோத்துங்கன் சிங்காதனமேறவில்லை. ராஜராஜனுடைய சகோதரன் ஏழாம் விஜயாதித்தன் வேங்கை நாட்டரசனானான். குலோத்துங்கனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்காமல் போனதன் காரணம் விளங்கவில்லை. அவன், தனது மாதாமகனான ராஜேந்திர சோழனுக்குச் சுவீகாரமகனாக விருந்து, சோணாட்டிலேயே வாசஞ் செய்தபடியால், பிதாவின், மரணகாலத்தில் சமீபத்தில் இராதது பற்றி, ராஜ்யத்தை வேறொருவன் கைப்பற்றிக்கொண்டான். மேலும் சோழவரசனான வீரராஜேந்திரதேவன் குலோத்துங்கனுக்கு விரோதமாக, மேலேகூறிய விஜயாதித்தனுக்குதவி செய்து, நாட்டை அவனிடம் ஒப்புவித்ததை நோக்கும்போது, சோழ சிங்காதனத்துக்கு,குலோத்துங்கன் தன்னுடன் போட்டியாக வருவானென்று, வீரராஜேந்திரன் பயந்திருந்தான் என்று எண்ணவும் கூடும்.

குலோத்துங்கன் I. 1070-1118

வீர ராஜேந்திரதேவன் இறந்ததும் (1069) சோழநாட்டில் சீர்கேடுஉண்டாயிற்று. அவனுடைய மகன் அதிராஜேந்திரன் பட்டத்துக்கு வந்தான். அப்போது குலோத்துங்கன் தான் ராஜேந்திர சோழனுடைய பேரனும் சுவீகாரமகனுமென்று சோழ ராஜ்யத்துக்குப் பாத்தியம் கூறிக்கொண்டு, மேலைச்சளுக்கியவரசன் தம்பிசோமீசுவரன் துணையினால், சண்டைசெய்து அதிராஜேந்திரனைக் கொன்று சிங்காதனமேறினான்.

மேலைச்சளுக்கிய வரசனான ஆறாம் விக்ரமாதித்யன் வீரராஜேந்திர தேவனுடைய மகளை மணந்தவனாதலால், தனது மைத்துனன் இறந்துபோன அதிராஜேந்திரனுடைய கட்சியை எடுத்துப்பரிந்து பேசும் பொருட்டு, பெருஞ்சேனையுடன் புறப்பட்டு வந்து குலோத்துங்கனுடன் சண்டை செய்தான். முடிவில் விக்ரமாதித்தன் தோற்றோடினபடியால், குலோத்துங்கனுக்குச் சோழராஜ்யம் நிலைத்தது.

இவ்வளவு பரிசிரமத்துடன் சிங்காதனமேறிய குலோத்துங்கனைப்பற்றிய சரித்திர விவரங்கள் அதிகமாகத் தெரியவில்லை. இவனுக்கு ராஜேந்திரன், அநபாயன், கரிகாலன். ஜயதரன் எனப் பலபெயர்களுண்டு. குலோத்துங்கன் சோழ ராஜ்யத்தைப் பெற்ற பிறகும் கூட, தனக்கு நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய பிதிரார்ஜித வேங்கை நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள முயற்சிக்கவில்லை. தனக்குப் பிரதிநிதியாக, தனது சிற்றப்பனையே ஆளும்படி செய்திருந்தான். என்றாலும் கொஞ்சகாலத்துக் கெல்லாம், அவனை அப்புறப்படுத்தி, தன்மகன் விக்ரமசோழனை அங்கு பிரதிநிதியாக்கினான்.

ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றியவுடனேயே இவன் ஆறாம்விக்ரமாதித்தனைவென்ற செய்தியைக்கூறினோம். முதலில் படையெடுத்து வந்ததற்குச் சினந்து, மறுபடியும் அவன்மீது போருக்குப்போய் வென்றுமீண்டான். இவன் பாண்டியர்களையும் சேரர்களையும் வென்றதாகவும் தெரிகின்றது. வீரராஜேந்திர தேவனுடைய காலத்திலேயே கலகம் செய்து தனித்துப் போன கலிங்க நாட்டையாண்ட சோடகங்கன் கப்பங் கட்டாமலிருந்ததனால், அவன்மீது படையெடுத்துச்செல்லவெண்ணி, தன் மகன் விக்ரமசோழனையும் சேனாதிபதி கருணாகரத்தொண்டைமானையும் அனுப்பி, சோடகங்கனை வென்று, அந்நாட்டைத்தன் ராஜ்யத்துடன் சேர்த்துக்கொண்டான். இவ்விஷயம் 'கலிங்கத்துப்பரணி' என்னும் அழகிய தமிழ்நூலில் வெகு சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வியாபாரத்துக்கு இடைஞ்சலாகவிருந்த சிலசுங்கங்களை (வரிகள்) இவன் தள்ளிவிட்டான். இது பற்றியே இவனுக்கு "சுங்கந்தவிர்த்த சோழன்" என்ற பேர் வந்தது. நாட்டு நிலங்கள் முழுவதையும் அளவிட்டு ஒழுங்காக்கினான். காடுகளையழித்து நிலந்திருத்தியும், நகர்களை உண்டாக்கியும் கோயில்கள் கட்டியும் ஏரிகள் வெட்டியும் இவன் பலசவுகரியங்களை ஜனங்களுக்குச் செய்து கொடுத்தான். இவனுடைய தலை நகரம் கங்கைகொண்டசோழபுரம் என்றாலும் இவன் அடிக்கடி காஞ்சீபுரத்தில் வசித்ததுண்டு. இவனுக்கு மக்கள் எழுவர்,மனைவிமார்மூவர். மாமன் மகளாகிய மதுராந்தகியும், ஏனையோராகிய ஏழிசைவல்லபி, தியாகவல்லி, என்பவரும்.

கி. பி. 1118ல் வேங்கை நாட்டில் பிரதிநிதியாகவிருந்த தன் மகன் விக்ரமசோழனை வரவழைத்து, அவனிடம் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து, குலோத்துங்கன் காலகதியை யடைந்தான்.

குலோத்துங்கன் சந்ததியார். சோழராஜ்ய க்ஷீணாரம்பம்

குலோத்துங்கனுக்குப் பிறகு, சோழராஜ்யம் க்ஷீணிக்கத் தொடங்கிற்று. வேங்கை நாட்டில் சோழரதிகாரம்பெருக்குமட்டுந்தானிருந்தது. பாண்டியர்களை அடிக்கடி வென்றதாகக் காணப்படும் சிலாசாதனங்களால், சோழர்களுக்குப் பாண்டிய நாட்டில் நிலையான ஆதிபத்யம் இருந்ததில்லை யென்பது விளங்கும். தொண்டைமண்டலச் சிற்றரசர்களும் சுயேச்சாதிகாரத்தைவகிக்கத் தொடங்கினர்.

குலோத்துங்கனுடைய மகன் விக்ரமசோழன் (1118-1135) தனது பிதாவின் கீர்த்தியைக்கொஞ்சம் காப்பாற்றினான். இவன்காலத்தில் (1124) சோழநாட்டிலும் அதற்கு வடக்கிலும் நெடுந்தூரம் பரவிய கொடிய பஞ்சம் ஒன்று நேர்ந்தது. இவன் ஸ்ரீரங்கத்தில் இரண்டு திருவீதிகள் கட்டினான். அவைகளுக்கு அகளங்கள் திருவீதியென்றும் திருவிக்ரமன் திருவீதியென்றும்பெயர். அப்பால் பட்டத்துக்கு வந்த இரண்டாம் குலோத்துங்கன் (1135-1146) இரண்டாம் ராஜராஜன் (1146-1171) இரண்டாம் ராஜாதிராஜன் (1171-1178) இவர்களுடைய காலத்தில் சோழராஜ்யம் வெகு தீவிரமாகச் சீரழிந்தது.

தரணீபதி அல்லது தந்திரபாலன்

DHARANIPATHI or THE BOY DETECTIVE

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

அகத்திக்குத் தெய்வமே துணை

முந்தின அத்யாயத்தில் உள்ள விஷயங்கள் நடந்து சில மாதங்களாய்விட்டன. நீலாம்பாள் எங்கு மறைந்தாளென்பது ஒருவருக்கும் புலப்படவில்லை. எப்படிப்பட்ட ரஹஸ்யங்களையும் உளவறிந்து வரும் போலீஸ் புலிகளுக்கும் யாதொரு புலனு மகப்படவில்லை. என்ன யுக்தி வந்தனாயினும் சிறுவன் சிறுவன்தானே! தரணீபதிதன்னாலானவரை முயன்று பார்த்தான்: முடியவில்லை. தானே எல்லாம் வெளிக்குவந்துவிடும் என்று காலத்தை எதிர்பார்த்தி ருந்தான், பாபம்! நீலாம்பாளின் பெற்றோர்—வீர வர்மர், காமாட்சி—மிகவும் மனமுடைந்து தம் குழந் தைபாஸ்காரன் ஸஹிதம் மைசூர் போய்ச்சேர்ந்தார் கள். இனி எக்காலம் தன் அருமைக்கண்மணியைப் பார்ப்போம் என்று ஏக்கமடைந்திருந்தார்கள். ஆனா லும் கைவிட்டுவிடவில்லை. எப்படியாவது அவள் தங் களை சீக்கிரம் அடைவாள் என்ற எண்ணம் மாத்திரம் மனதில் இருந்ததினால் முன் பத்திரிகைகளி லும் போலீஸ் கச்சேரிகளிலும் வெளியிட்ட விளம் பரத்தை அடிக்கடி எல்லா இடங்களுக்கும் தெரி வித்து வந்தார்கள். தவிர, ஆங்காங்குள்ள போலீஸ் கச்சேரிகளில் தாம் புகைப்படக் கடையில் கண்ட நீலாவின் உருவப்படப் பிரதிகளை அனுப்பிவைத் துந்தனர்.

நிற்க, தரணீபதியின் நிலைமையைச் சற்று கவனிப் போம். நீலாம்பாளைப்பற்றி அவன் அடிக்கடி நினைத் துவந்தனாயினும் தன் வேலையின் மும்முரத்தினால் அவளைத் தேடும் முயற்சியில் தலையிட்டுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆனாலும் நீலாவைக் கண்டது முதல் தரணீபதிக்கு அதிர்ஷ்டம் பெருகிற்று. போலி நாணயகொள்ளைக்காரரைக் கண்டுபிடித்து அவர்களை சிறையிலிடுவதற்கு முக்யகாரணமாயிருந்தது (நீலா)—தரணீபதியாதலின் மாதவராவ் தரணீபதியின் சம்ப ளத்தை உயர்த்தினார். பெரிய துரைக்கு அறிமுகம் செய்வித்தார். இம்மாதிரி அவனது நிலைமை முன் னினும் சற்று உயர்வாகவேயிருந்தது. அவன் தாயா ரும் சற்று சிக்கனமாகவே ஜீவனம் செய்து பையன் சம்பளத்திலிருந்து ஓர் சிறுதொகையையும் மீதமாக்கி வைத்தாள். அவர்களுக்கு இருந்த குறையெல்லாம் ஒன்றுதான்.—நெட்டாலத்துக்குப் போய்விட்ட தர ணீபதியின் தகப்பனார் திரும்பிவரவில்லை என்பது தான்.

ஒருநாள் தரணீபதி கச்சேரியிலிருந்து வந்ததும் தன் தாயாரைப் பார்த்து:

"அம்மா, நான் வஹித்திருக்கும் வேலையில் அனேக ஆச்சர்யமான கேஸ்கள் வந்து சேர்கின் றன. இப்பொழுது பார், நான் இழந்து போன நீலாம்பாளைத் தேடவேண்டி யிருக்கிறது. அது தவிர, நான் யாரோ ஒரு மீனாக்ஷி என்பவளைக் கண்டுபிடித்து அவளிருப்பிடத்தைச் சொன்னால் இரண்டாயிரம் ரூபா இனாம் அளிப்பதாக மாத வராவ் வாக்களித்திருக்கிறார். அவள் எப்பொழு தோ—பதினெட்டு வருஷங்களுக்கு முன்—கோய முத்தூரில் பழைய தபாலாபீசுக்குச் சமீபத்தில் வசித்து வந்த லக்ஷ்மியம்மாள் என்பவளின் தமயன் மகளாம். இவ்வளவு மட்டுந்தான் புலன் அகப்பட்டி ருக்கிறது." என்றான்.

அவனுடைய தாயார் இதைக்கேட்டதும், சற்று நிதானித்து "ஆமாம், நீ சிறிது கஷ்டப்பட்டுத் தேடு கிறதுதானே" என்றாள்.

"நன்றாய்ச் சொன்னாய், 18 வருஷங்களுக்கு முன் நடந்த விஷயம், எப்படி யென்றுதான் கண்டுபிடிக்கி றது.........ஏனம்மா, நீ எனக்கு எப்பொழுதோ கோயமுத்தூரில் இருந்ததாகச்சொல்லியிருக்கிறாயே. உனக்கு ஏதாவது இதைப்பற்றித் தெரியுமோ?"

"ஏண்டா, எனக்கெப்படித் தெரியும்? துப்பறியும் போலீஸ் நிபுணனாகிய உனக்கே தெரியாமலிருக் கும்போது கேவலம் ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு எப்படிப் புலனகப்படும்."

"தவிர, லக்ஷ்மி என்று அத்தை பாட்டி ஒருத்தி யிருந்ததாகவும்கூட நீ எனக்குச் சொல்லவில்லையா, அம்மா? இப்பொழுது எங்கே அந்த அத்தை?.......; ஆமாம், உன் பேர் கூட மீனாக்ஷி யென்று ஒன்றிருக் கிறது. அத்தை அப்படித்தான் கூப்பிடுவோ என்று நீ சொல்லியிருப்பது எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. யார் அந்த மீனாக்ஷி? எனக்கு நன்றாய்த் தெரியச் சொல். நல்லலாபம் ஆச்சே—இரண்டாயிரம் ரூபா—ஒரே அடியில்? யாருக்குத்தான் வரும்."

தரணீபதியின் தாயார் ப்ரமையுடன் நின்றுகொ ண்டு அவனை உற்று நோக்குகிறாள். பணத்தாசை கொண்டு ஏதாவது தீங்கு தனக்கே இழைக்கும்படி நேருமோவென்று பார்த்தாள் மிக்க பரபரப்புடன். உடனே அவன் தாயார்:

"மெய்தான், தரணீ, நீசொல்லும் நபர்களைப்பற்றி என்னால்சொல்லமுடியும். ஆனால்இந்த சமாசாரமெல் லாம் எதற்காக என்று தெரிந்தால் தைர்யமாக எல்லா வற்றையும் விளங்க வைக்கலாம்" என்றாள்.

தரணீபதி ஆனந்தமடைந்தவனாய்: "அம்மா, அப் படியே யாகட்டும். மாதவராவ் என்னிடத்தில் ஒன் றும் ஒளிக்கிறதில்லை. நாளைக் காலையில் விசாரித்து வருகிறேன்", என்றான்.

அப்படியே மறுநாள் காலையில் தரணீபதி வந்தான். லக்ஷ்மி யென்பவள் பெங்களூரில் சிலகாலம் வசித்து வந்ததாகவும் அங்கிருக்கும்போது இறந்து விட்டதாக வும், தனக்கு யாதொரு ஸந்ததியு மில்லாமையால்தன் பன்னீராயிரம் பெறுமான சொத்தை தன் தமையன் மகள் மீனாக்ஷிக்குக் கொடுத்து விட வேண்டுமென் றும், அம்மீனாக்ஷி தற்காலம் அகப்படவில்லையாதலின் அவளைக் கண்டுபிடிப்பவர்களுக்கு இரண்டாயிரம்

ரூபா இனம் அளிக்க வேண்டுமென்றும், மிகுதி பதினாயிரத்தையும் மீனாக்ஷிக்காவது அவள் புத்திரர்களுக்காவது கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்றும், இவர்கள் ஒருவரும் அகப்படாத பக்ஷத்தில் சென்னையில் ஓர் தர்ம அன்ன சாலை ஏற்பாடு செய்யும்படி ராஜாங்கத்தார் எடுத்துக்கொள்ளலாமென்றும் இம்மாதிரியான விவரங்களை மாதவராவ் சொன்னதாக தரணிபதி தன் தாயிடம் சொன்னான். அவளுக்கு இவைகளைக் கேட்கும்போதே அளவிலாமகிழ்ச்சி உண்டாயது. கடைசியில் தன் பழைய (செல்லப்) பெயர் மீனாக்ஷி என்றும் தாராபுரத்தில் வந்தபிறகுதான் சிவகாமு என்று எல்லாரும் கூப்பிடுவதாகவும் தெரிவித்தாள். இவ்விஷயங்கள் மாதவராவுக்கு எடுத்துரைக்கப்படவும் அவரும் தரணீபதியின் அதிர்ஷ்டத்தைப்பற்றிப் புகழ்ந்தனர். கிரமமாக கச்சேரியில்போய் ரூபிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் எல்லாம் ரூபிக்கப்பட்டு இறுதியில் தரணீபதியின்தாயாருக்குப் பதினாயிரமும் தரணீபதிக்கு இரண்டாயிரமும்— யார்க்கு வந்தாலென் !— ஆகிய பெருந் தொகை வந்து சேர்ந்தது· இனி தன் அந்தஸ்திற்குத்தக்கபடி ஒருசொந்த வீடுவாங்கி அதில் தன் தாயுடன் வாழத் தொடங்கினான்.

இரவு மணிசுமார் 9½ இருக்கலாம். எங்கும் இருள் மயமாய் இருக்கிறது, எதிரில் வருவாரும் போவாரும்கூடத் தெரியவில்லை. போதாக் குறைக்கு சிறு தூறலும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது, வரவர அதிகப்படும் போலிருக்கிறது. பளிச் பளிச்சென்று மின்னல் மின்னும் வெளிச்சத்தைக் கொண்டு சற்று கவனிப்போமாயின், தெருவுகள் எல்லாம் வெள்ளம் புரண்டோடுவதும் தெரிகின்றது. மின்னலுக்குப் பின்னேயே மேக கர்ஜனை காது செவிடுபடும்படிச் செய்கிறது. மின்னும்போதும் தண்ணீரில் நடப்பதால் உண்டாகும் ஓசையாலுமே எதிரில் யாராவது வருகிறார்கள் என்றறிய முடியும். இத்தகைய இருட்டுக் காலத்தில், அதிலும் இம்மாதிரி மழை பெய்து கொண்டிருக்கும்போது, ஏழைஜனங்கள்யாது செய்வார்கள். நாம் அடிக்கடி தெருவில் பார்க்கும் நொண்டி, செவிடு, குருடு இத்தகையோரும் வீடு வாசலே தமக்கென்றில்லாது கேவலம் ஸந்யாஸிகளைப்போல ப்ரபஞ்சம் முழுவதுமே தம் வீடாகக்கொண்டு வானத்தைக் கூரையாகவும் பசும்புல்லைப்பாயாகவும் உள்ள பரம தரித்திரர்களும் இச்சமயங்களில் படும் பாடு என்னே! தம் சொந்த ஊரைவிட்டு அயலூர்களுக்கு, சென்னைபோன்றபெரிய நகரங்களுக்கு வர நேரிட்டு இத்தகைய இரவிலும் மழையிலும் அகப்பட்டுக் கொண்டால் அவர்கள் கதி என்னே! மேனாட்டு நாகரிகம் நம் தேயத்தில் தினேதினே விருத்தியாக, நம் புராதன தர்மங்களும் பழக்க வழக்கங்களும் க்ஷீணித்துவருகின்றன. நாம் நம்மவரை சுறு சுறுப்புடன் தான தர்மாதிகள் செய்யும்படி வலியுறுத்துகின்றோமில்லை. அந்தோ! வீட்டின் அமைப்புக்கூடவாமேனாட்டு வீடுகளின் அமைப்பைத்தழுவவேண்டும்! நம்நாட்டு வீடுகளில் திண்ணையென்ற ஓர் அங்கமிருக்க தத்காலத்து நாகரிக வீடுகளுக்கு அந்த அங்கமென்பதே கிடையாது. விருந்தோம்பல் என்னும் குணத்தைக்கைவிட்டு வருகின்றனர் என்பதற்கு இதுவே தக்க அறி குறி போலும்! வீடுகளின் ஸ்திதியே இப்படியிருக்க, பொது நன்மையின்பொருட்டு கட்டப்பட்டு, அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ள சிலரின்கைவசத்துள்ள சத்திரங்களின் நிலைமையைக் கூறுவது அனாவசியம்.

நிற்க, மேற் கூறப்பட்ட அத்தகைய இருளில் சைதாப்பேட்டை ஜன மடர்ந்தபாகத்தில்.......... வீதியில் ஒரு உருவம் போய்க்கொண்டேயிருக்கிறது. மையிருட்டானதால் ஆள் நிதானிக்கக் கூடவில்லை. தலையில் முக்காடு போட்டிருக்கிறது. எங்கும் தங்குவதற்கு இடமில்லை. தூறல் முன் சொன்ன பிரகாரம் அதிகரிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. சில்லரைக் கடைக்காரர்கள் கூட இனியிருந்தால் மழை அதிகமாகுமென்று கடைகளைமூடிவிட்டு வீடுபோகும் சமயம். இம்மாதிரி மூடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு கடையினருகாமையில் வந்தது அவ்வுருவம், சற்று விளக்கு வெளிச்சமும் இருக்கவே அங்கிருக்கும் கடைக்காரனைப் பார்த்து,

"ஐயா, உமது கடையின் வெளித்திண்ணையில் இன்றிரவு சற்று படுத்துறங்கும்படி உத்தரவுகொடுப்பீரா?" என்றது.

இத்தகைய கேள்வியை அக்கடைக்காரன் இது வரையில் ஒருவரும் கேட்டறியாததலின் சற்று திப்பிரமை யடைந்தான். உடனே நிதானித்து தன்னை இப்படிக் கேட்பது யாரென்று விளக்கை யெடுத்துப் பார்த்தான். தலையில் ஈரத்துணியை விரித்துப் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஓர் பெண் குழந்தை என்று அறிந்தான். உடனே

"அம்மா, நீ ஏன் அங்கு நிற்கிறாய், இப்படி வந்து ஒதுங்கிக்கொள்" எனவும் அப்பெண் கடைத்திண்ணையில் வந்துட்கார்ந்தாள். பிறகு கடைக்கதவைப் பூட்டிவிட்டு "குழந்தாய், நீ இங்கு தனியேபடுத்துக் கொள்ளுவது நல்லதல்ல. என்னுடன் வீட்டிற்கு வந்து இருந்துவிட்டு பொழுதுவிடிந்தவுடன் போகலாம்" எனலும் இருவரும் கடைக்காரன் வீடடைந்தனர். வீட்டில் பிரகாசமான விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. வீடும் பெரியதாகவே யிருந்தது. கடைக்காரர் சுமார்45வயதுக்குக்குறையாமலிருப்பார் என்றே சொல்லலாம். நடுத்தரமான உயரமும் அதற்கேற்ற பருமனும் உள்ளவர். எப்பொழுதும் நற்குணமும் அதற்கறிகுறியாய் இளமுறுவலும் இவர் முகத்தில் தாண்டவமாடும், வீட்டிற்கு வந்ததும் "கல்பகா, கல்பகா" என்று கூப்பிட்டார். சுமார் 30, 32, வயது என்று சொல்லக்கூடிய ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மிபோன்ற ஓர் ஸுமங்கலி—கடைக்காரரின் மனைவி—வந்தாள்.

"கல்பகா, இந்த குழந்தையைப் பார். பாபம் மழையில் நனைந்துபோயிருக்கிறது. வேறு துணி உடுத்திக்கொள்ளச் சொல்லி கொஞ்சம் வயிற்றுக்கும் ஏதாவது கொடு. நிரம்ப அலைந்ததுபோ லிருக்கிறது.

ஒன்றும் இப்பொழுது அதைக்கேட்கவேண்டாம், காலையில் பார்த்துக்கொள்வோம்."

"அதற்கென்ன, அப்படியே யாகட்டும்"

சாப்பிட்டுவிட்டு அப்படியே தூங்கிப்போய்விட்டது அக்குழந்தை

"பாபம், வெயிலில் பகலெல்லாம் அலேந்துதிரிந்துஇரவு கடைமூடுகிறவரையிலும் மழையில் நனைந்திருக்கிறது. ஒன்றும் உண்ணக்கூட வில்லே போலிருந்தது. கிடக்கிறது. உடம்பு சவுக்யமாயிருக்க வேண்டுமே காலையில். யார் வீட்டுக்குழந்தையோ! கல்பகா, அதன் தைர்யத்தையும் புத்திசாலித்தனத்தையும் பார்த்தாயா? ஆ! எவ்வளவு வினயமாய் திண்ணையில் படுக்கவேண்டி அனுமதி கேட்டது தெரியுமா? கல்பகா, அது எந்த மஹாராஜன் வீட்டுக் கண்மணியோ தெரியவில்லே. எல்லாம் காலையில் தெரிந்துகொள்வோம்" என்று இப்படி உரையாடிக்கொண்டே அவ்விரவைப் போக்கினர் நம் கடைக்கார கடகர்ப்பரும் அவர் மனேவியாம் கல்பகாம்பாளும்.

பொழுது விடிந்ததும் இரவே களேப்புமேலீட்டினுல் தூங்கிவிட்ட நீலாம்பாள் எழுந்திருந்து காலேக்கடன்களே முடித்துவிட்டு எல்லாரும் சிற்றுண்டி புசித்தவுடன் கடகர்ப்பர் நம் நீலாம்பாளே அவள் வாலாற்றை விசாரித்தார். தனக்கு உற்ருேர் பெற்ருேர் ஒருவருமில்லேயென்றும், அவர்கள் தான் சிறு குழந்தையாயிருந்தபோதே இறந்துவிட்டதாகக் கேள்விப்பட்டதாகவும் தான் தன் அத்தை கல்யாணியுடன் சென்னேயில் வசித்து வருங்காலத்தில் அவளும் தன்னேக் கைவிட்டு எங்கோ சென்றுவிட்டதாகவும், ஆகவே தான் ஆதரிப்பார் யாருமின்றி முந்தினநாள் முழுவதும் அலேந்து திரிந்து எங்கு போவதென்றும் தெரியாமல் இறுதியாய்கையிலிருந்த ஸ்வல்ப காசைக் கொடுத்து பழம்வாங்கி புசித்துவிட்டுத் தன் மனம் போனவழியிலேயே செல்லவும் மழை வந்துவிட்டதால் சைதாப்பேட்டையில் வந்து சேர்ந்து இரவு படுத்துறங்க இடங் கேட்டதாகவும் எல்லாவற்றையும் விவரமாய் எடுத்துரைத்தாள். கடகர்ப்பரும் கல்பகாம்பாளும் இவள் விருத்தாந்தத்தை வெகு கவனமாய்க் கேட்டார்கள்—

"குழந்தாய், இனி நீ எங்கும் போகவேண்டாம். இந்த வீட்டிலேயே உன் வீடு மாதிரி சுகமாய் இருக்கலாம். ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே—"

"ஆம், அண்ணு, அப்படியே யாகட்டும்."

"அவர் சொல்வதுபோல் இந்தகத்தை உன் அத்தை வீடு மாதிரியே நினேத்து வா, அம்மா—(கண்ணீர் உதிர்த்து) அம்மா, உன்னேப் போலவே எங்கள் குழந்தை ஒருத்தியிருந்தாள். அவளேப்பறிகொடுத்துவிட்டோம். குழந்தையில்லாப் பாவிகளாய்விட்டோம். அம்மா, நீயாவது எங்கள் குழந்தையாய் இருந்து கொண்டிரு."

"அம்மா, நான் என் தாய் தந்தையரைப் பார்த்தறியேன். என் அத்தை கூட ஒவ்வொரு சமயம் இவ்வளவு பரிவாகப் பேசினதில்லே. நான் உங்களேத் தாய் தந்தையராகவே மனதிற்கொண்டேன் இராத்திரியே. இவ்வளவு அன்புடன் என்னே நடத்தினது ஒருவருமில்லே. என்னேப்போன்ற அகதிக்கு உங்களேத் தவிர துணை யார் இருக்கிருர்கள்" என்ருள். கண்களில் நீர் தாரை தாரையாய் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

"குழந்தை, அழாதே, இனிமேல் என்னபயம். ஒருவரும் உன்னேக் கைவிடமாட்டார்கள். கல்யாணி யென்று சொன்னுயே யார் அது"

"அவளா, அவள்தான் என் அத்தை— அத்தையென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவள்."

"அவள் உன்னே எப்படி விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாள்?"

"நாங்கள் இருந்த வீட்டில் முதல்நாள் இராத்திரி அவள் இருந்தாள். பொழுது விடிந்து பார்த்தேன்; அவளேக் காணும். கூப்பிட்டுப் பார்த்தேன். பதில் இல்லே. வீட்டில் சாமான்கள் கூட ஒன்றும் இல்லே. எங்கு போய்விட்டாளோ எனக்கே தெரியவில்லே. நானும் பட்டணத்தில் வெகு நாள் இருக்கவில்லே. எங்கும் தேடி அகப்படாமல் போய்விடவே அனுதையைப் போல் திரியலானேன்."

"கிடக்கிறது........ஹூம்—உன் பேர் என்ன? கேட்டுக்கொள்ள மறந்தே போய்விட்டேன்."

"நீலா—நீலாம்பா என்று கூப்பிடுவார்கள்."

"ஸரி, பயப்படாதே. வீட்டிலேயே ஒழிந்த வேளேயில் படித்துக்கொண்டு இரு. என்ன வேணுமானுலும் சங்கையில்லாமல் கேட்டு வாங்கிக்கொள்ளம்மா" என்று சொல்லிவிட்டு தம் வேலேகளேக் கவனிக்கச் சென்ருர் கடகர்ப்பர்.

அன்றுமுதல் அவர் வீட்டிலேயே சௌக்யமாய் இருந்து கொண்டு வருகிருள் நம் நீலாம்பாள். இத்தகைய காலத்தை இனிது கழிக்கிருள் இன்னவிடத்தில் என்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. தெரிவதற்கு யாதொரு முகாந்திரமும் ஏற்படவில்லே. தரணீபதி மாத்திரம் நீலாவைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்னும் ஆவல் கொண்டுள்ளவனுயிருந்தாலும் அவனிருப்பது வெகு தூரமுள்ள பட்டணமாகையால் தகுந்த துப்புகள் துரிதத்தில் கிடைக்க வில்லே. கல்யாணிக்கு மாத்திரம் நீலாவைப்பற்றி மனதில் கோபம் ஒரு பக்கத்திலும் அனுதாபம் ஒரு பக்கத்திலும் இருந்து கொண்டே வந்தது. எனினும் நீலாவைப்பற்றி சிறிதேனும் அவள் கவலே எடுத்தவளாகக் காணப்படவில்லே. நீலாம்பாள் மாத்திரமோ எங்காவது மறுபடியும் த்யாகராஜன் முதலானவர்கள் கையில் அகப்பட்டு விடப்போகிருேமே என்று பயந்தே இங்ஙனம் தன் உண்மை வாலாற்றை சிறிது மாறுபடுத்தி யுரைத்தாள். அவள் காலம் சைதாப்பேட்டையில் யாதொரு கலவரமுமின்றி இனியதாகவே கழிந்து வந்தது.

திருவானைக்காப்

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

TIRUVANAIKKA PADIRRUPPATTANTADI

பாராதி யண்டபகி ரண்ட முற்றும்
    பரந்தெனைத்துந் தானாய பரனே மெய்ம்மைச்
சீராரு மணிமயவி மானத் தோங்குஞ்
    சிற்பரனே சேதியர்கோ னன்பிங் கோர்ந்தும்
போராரும் வஞ்சகன்கைப் படவிட்டாற்போல்
    போற்றுமெனைக் கைவிடா தெனைப்ப கைக்கு
நேராரைத் தவிர்த்தெளியேற் கருள்க நின்றா
    ணிழன் மருவிச் சிவானந்த நீடு மாறே. (62)

ஆறேறு மணிமுடிகொ ளரனே நாவ
    லடியமரும் பெருமானே யடர்க்கும் வீரப்
பாறேறு மேனேறும் பரனே கொன்றைப்
    பைந்தருநின் றருக்காட்டப் பரவா னயன்
வீறேறு மன்பினில்யா னொருகூ றெய்த
    விழைந்தருளி லென்பாற்கூற் றுவன்மே வானாற்
பேறேறு மொருசிறுவன் பான்முன் போந்து
    பெற்றவுதைத் தழும்புடலிற் பிறங்கலானே.63)

பிறங்குமுளத் தன்பினொடும் பாவி நின்றாட்
    பேறுபெறு மதமாவாய்ப் பிறக்கி லேன்மஞ்
சுறங்குசிகைக் குன்றென வந்தெதிர்த்த வஞ்ச
    வும்பலெனப் பிறக்கினுநின் னுருக்க ணார்வன்
கறங்குதிரைக் கடலகட்டிவ் விருவ கைத்தாங்
    காரியக்கு மிடமிலனா யுழல்வே னென்றான்
றிறங்குலவு மலரடிக்காட் படுவ தெந்தாய்
    தென்காவைப் பதியமருந் தேவ தேவே. (64)

தேவர்கோ னுனுற் றுகொடுஞ் செடித புத்தா
    டிருவருட்பாங் கறிந்துனடிக் கடிமை பூண்டும்
பூவருபங் கடன் காத்தும் பங்க யன்றன்
    புதல்வன்றன் காத்துமினிப் புகிலிப் பூவி
லேவருக்கும் பெருநகைப் பிற் கிடமன் றாவவ்
    வெண்மையெவர் பாற்றெனநன் கெண்ணி
                                    யேனுஞ்
சேவருநின் றாள்பெறுமா றருள்வாய் காவைச்
    செழுநகரி னமர்ந்திலகுஞ் சிவபிரானே. (65)

சிவமயமிவ் வகிலசரா சரம தென்னாத்
    தேரேனைம் புலநெறிச்செல் லகம டக்குந்
தவ்மிலேன் குருமுதன்முப் பொருளோர் கில்லேன்
    றுனதுவாந் தன்மையொரு சிறிதோ மோரேன்
உவர்மேனி யீரங்கொல் லியனைக் கண்டன்
    றுன்னடிய னெனப்பரவு மடிச்சே ரன்பக்
குவமிலே னருட்பெறுமா றென்னே காவைக்
குருமணிமா னத்தமருங் குணப்பொற் குன்றே. (66)

குன்றெடுத்தொண் ணிரை புரந்தோன் விழிபெயர்த்
                                    தின்
    கோகனகத் தாட்கணியக் குலவு மாழி
யன்றுதவு வண்மையைக் கண்டின்ற டுத்தேற்
    கன்பினருட் செய்யாதெனகிலாண்ட வல்லி
யொன்றினளோர் பான்மற்றோர் பான்மா னின்றா
    னுன்றனக்கே திடமென்பா ரில்லை யென்னி
லென்றெனக்காப் பொய்ம்மொழியேன் சராசரங்க
ளெல்லாநின் வயினொடுங்கு மியல்கண் டேனே. (67)

கண்டெழிற்காஞ் சியிலன்பும் பொருளு நேர்ந்து
    காடவர்தங் கோமானு நின்னை யூரி
லெண்டகுபா வனையொன்றாற் பூச லாரு
    மெடுத்த சிவா லயங்கடமி னினைத்தாபிக்கக்
கொண்டசுப நாளொன்றாக் கூடப் பின்னாட்
    கொள்கெனக்கா டவர்க்குநவில்குறப்பிங்கோரிற்
றிண்டிறல்சே ரந்நெறிகொண் டுய்வேன் காவைச்
    சிலந்திநூற் றளியவது தேர்கி லேனே. (68)

தேர்ந்தகய வாயால வாய வாய்முன்
    சென்றுமித்திஞ் சயமருளாற் சித்திக் கப்பெற்
றார்ந்தவலி யான்பெயரு நின்றாட் பேறு
    மங்குறவு மையறிவோ டொன்றை யோருங்
கூர்ந்தபகுத் தறிவு மறு மொருபே ரியாக்கை
    கொண்டுமெனைப் பரவகிலாக் கொடியே னின்
சார்ந்துசுகா தீதநிலை மருவ லெங்ஙன் (றாட்
    றவஞான தலத்தமுதே சாற்று வாயே. (69)

சாற்றும லொருநால்வர்க் கன்றா லின்கீழ்ச்
    சாற்றியகைக் காட்டறியேன் றமிழ்வேதத்தி
னூற்றுரு மெழினால்வ ரிரண்டற் றொன்றா
    யுற்றிலகு மத்துவித முத்தி தேரே
னேற்றார்நின் சந்தான மரபுற் றோங்கு
    மெழிற்குரவ ரார்ந்தநல மீதென் றோரேன்
கூற்றார்ந்த வுமைபரவக் காவை மேவுங்
குரைகழற்றா ணிழலெவணங் குறுகுவேனே. (70)

எழுசீர்க்கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

கூடகன்ற புள்ளெனக் குலாவு மெய்பி னுயிர்நிலை
நாடகன்ற வொள்ள றிவி னுயினேனு மளிமுரா
லேடகன்ற வண்கழற்க ணேயு மாறென் காவிரி
யூடகன்ற நற்றளிக்க ணேங்கிவாழு மீசனே. (71)

ஈசனேசுரேசனேத் துமிறைவனே வெண்ணாவல்வாழ்
நேச னேநற் றிரிபதார்த்தநிலையிதாமென்றோர்கிலாப்
பாச னேனைம் பாசமும்ப ரித்தியாக மாய்விசு
வாச நேசம்வாய்ந்துனை வணங்குமாறு செய்கவே.72

செயற்க ருஞ்செ யற்பரிந்து செய்வாரற்பெரியரென்
னியற்ப ரூஉக்கை மாவுரித்தெடுத்தவாற்றமேற்றவுங்
கயற்க ணார்ம யற்ப டிந்தொர் காலுநின்கழற்றொழே
னுயற்கெனக்கொர்வகைபணிக்கவுற்றகாவையத்தனே

அத்த விபபிறப்பில் யானி னடிகள்காணுமருளிலே
னெத்தவேதநாவன்மன்னிலுயர்வெணாவன்முயலகன்
பைத்த மேனி பரவைவாயிற்படியெனப்பிறக்கிலெள்
ளத்த னையு முயல்கிலாது னடியினைக்கண் டுய்வனே

வஸந்த மாளிகை

VASANTHA MALIKAI

அத்தியாயம். 21

ஸூத்ரதாரன்

The Wirepuller

அதிஸமீப காலத்தில் நடக்கப்போகிற வஸந்த மாளிகை க்ருகப்ரவேச ஸம்பார வைபவங்கள் தேசமெல்லாம் பரவிவிட்டன. நரசிம்மராஜன்மீது மஹாராணியின் அன்பு நாழிகைக்கு நாழிகை விருத்தியாய் வருகின்றது. வெளியில் பார்ப்போர்க்கு எவ்வளவோ ஆடம்பரமாயிருந்த போதிலும், அவன் மனம் பெருங்கடலில் கப்பல்நடத்தும் மாலுமியின்மனம் போலசஞ்சலமடைந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஒருபக்கம்காதல்.ஒருபக்கம் கௌரவம்,ஒருபக்கம் அந்தஸ்து, இன்னொரு பக்கம் ராஜகோபம்—இவ்வாறு பலஅபாயங்களின் மத்தியலகப்பட்டுத் தவிக்கும் தன்வாழ்வெல்லாம் பாறைகளுக்கும் பெரும்புசலுக்கும் நடுவில் சஞ்சலிக்கும் மரக்கலம் போன்றதென உணர்ந்தான்

நாயக்கர் வம்சத்துநித்த நமது ராணி, குணமாயுமிருப்பாள், க்ஷணநேரத்தில்கோபமும்வந்துவிடும். அவளிடமிருந்து நிர்வஹிப்பது அதிகக் கஷ்டம். கணங்கழிப்பது கல்பம் போல் தோன்றும்.

“ஆஹா! எவ்வளவு சிரமப்பட்டு இப்பெரும் பதவியடைந்தேன். இம்மங்கம்மாள் அரசில் மந்திரியாவதென்றால் சுலபமான காரியமா? இப்பதவியை, கேவலம் ஓர் பெண்ணின்மேல் கொண்ட காதலால் இழப்பதா?............ஐயோ!

பானுமதி! கேவலம் இவ்வந்தஸ்தின் நிமித்தம் உன்னை வெறுப்பேனா? ....உலக வதந்திப்படி மஹாராணியின் தௌஹித்ரியை நான் மணம்புரிய நேர்ந்தால்—”

இந்நிலமையில் மஹாவீரன் ப்ரவேசித்தான்.

நரசிம்மராஜன்:—பானுமதி வாராவிடில் மஹாராணியின் சந்தேகம் உறுதியாய் விடும்.

மஹா:—மஹாராஜ்! இப்பொய் வேஷம் பூண்டு பானுமதியம்மாள் சற்று காலமிருக்க.—

நரசி:—அடே துஷ்டா! என்காதலி உன்மனைவியென்ற பெயர் வஹித்தா—?

மஹா:—மஹாராத்! இல்லாவிட்டால், எல்லாம் வெளியாய் விடும் குடிகெட்டுப்போம்.

நரசி:—வேறு வழிசொல்.அவளும் உடன்படாள். எனக்கும் மனம்சகியாது.

மஹா:—ஐயனே! என் சொல்வேன்........... ஆனால்—ஆள் மாராட்டம் செய்து வேறு மங்கையை வஸந்தமாளிகைக்கு வரச்செய்யலாமோ?

நர:—சுத்தபைத்யம். தர்மராஜன் வருவான்:—

மஹா:—தர்மராஜன் வாரமல் செய்துவிடலாம்!

நரசி:—எப்படி ?

மஹா:—எத்தனையோ வழியிருக்கின்றன ! பெரியோர் கார்யங்களில் அற்பர் தலையிட்டால்—அவர்கள் கதி அவ்வாறுதான் !

நரசி:—மஹாவீர ! இன்னொரு முறை யிவ்வாறு பிதற்றாதே! தவிரவும் பானுமதியை யறிந்த எத்தனையோ பேர்கள் அன்று தர்பாருக்குவருவார்கள்—!

மஹா:—மஹாராத்! இனி எனக்கொன்றும்தோன்றவில்லை. தாங்களிட்ட சட்டப்படி நடக்கத் தங்கள் ஊழியன் இதோ காத்திருக்கின்றேன்.

நரசிம்மராஜன் சற்று ஆலோசித்தான்.

மஹாவீரன்:—என்ன செய்யலாம். ‘ஆக்கப்பொறுத்தது ஆறப்பொறுக்கவில்லை’ என்று முடிந்துவிடும். கிணற்று நீரை வெள்ளமா கொண்டுபோகும். பானுமதிஎங்கே போகிறாள். உங்கள் பதவி ஸ்திரமாய் விட்டால், பிறகு இஷ்டப்படி பானுமதியுடன் வாழ்வதால் என்ன தடை? நம் பேதமையால், ராணியார் கோபத்துக்கு ஆளாகிவிட்டால், ராஜ்ய ஸம்பத்தும் போய்விடும், இவ்வளவுக்கும் காரணமான பானுமதியையும் பிரிய நேர்ந்துவிடும்.—

நரசி:—பின்னை என்னதான் உத்தேசிக்கின்றாய்? சொல்லித் தொலை.

மஹா:—ஏதோ பானுமதி சிறிதுகாலமாய் உடம்பு சௌக்கியமில்லை. வெளியே வரமுடியாது. வைத்தியர் உத்தரவும் அப்படியே என்று மஹாராணியாருக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். லேசானமருந்து ஒன்று— அல்லது அவளே உடன் பட்டுவிட்டால் அதுவும் அவசியமில்லை— ஆகையால் தாங்கள் பானுமதிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிக்கொடுத்தால் அவள் கட்டாயம் உடன்படுவாள். அவள் அறியாதவளா நமது சங்கடங்களை?

நரசிம்மராஜன் வெறுப்புடன் ஒரு கடிதத்தை வரைந்து, மஹாவீரன் முகத்தில் எறிந்தான். “போ சீக்கிரம் ! என்ன வேண்டுமானாலும் செய் !” என்று ஆக்ஞாபித்துவிட்டு தூண்போல நின்று விட்டான்.

மஹாவீரன் ஆவலுடன் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே விரைந்தோடி தயாராயிருந்த குதிரைமுதுகில் பாய்ந்து திருவூர் மடம் நோக்கிக் குதிரையைத் தட்டிவிட்டான்.

அத்தியாயம் 22

பெண் பாவம்

Pity of womanhood

நாட்டுப்புரத்தில் பிறந்தவளாயினும் பானுமதி செல்வமாய் வளர்ந்தவள். சிறுவயதிலேயே தன் தாயாரை இழந்தவளாயினும் தன் தகப்பனாரின் வாத்ஸல்யத்தாலும், தர்மராஜன் சிநேகத்தாலும், எவ்வளவோ சுகமாகவும், செல்வமாயும் வளர்ந்து வந்தாள்.

“ஜானகி எனக்கு என்ன பதவியிருக்கின்றது ? மனதுக்கிசைந்த மணவாளனுடன் பிரியாது வாழ்வதல்லோ மங்கையர்க் கழகு ! ஐயோ! தர்மராஜன்—ஹா ! இனி அவனைப்பற்றிப் பேசுவதில் என்ன பயன் ?”

ஜானகி:—அம்மணி! அவரைப்பற்றி அடிக்கடி பேசாதிருப்பதே நலம்.

பாநு:—ஜானகி! என்ன சொன்னுய்? மதிலிடிந்தால் கட்டலாம்; மனமிடிந்தால் கட்டமுடியுமா? சிறு வயது முதல் எவ்வளவோ நேசமாய் வாழ்ந்து வந்தோம். காலப் பிசகாலும், பெண் பேதமையாலும்—தூரத்துப் பச்சை கண்ணைப் பகட்டும் என்றபடி—இவர்கள் இவ்வாறு ஸம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கையில் அறைக் கதவு திடீரென்று திறந்தது. பரதேசி பிரவேசித்து,

"அம்மணி! மஹாவீரர் வந்திருக்கிருர்" என்று சொன்னுன்.

பாநுமதி:—மஹாவீரன்! என் தலை விதி அவன் முகத்திலும் விழிக்க நேர்ந்தது. ஒரு வேளை என் ப்ராணநாதர், அனுப்பியிருப்பார். வரச் சொல்லித் தொலை.

பானுமதி அதிக ஆவலுடன் மஹாவீரன் வரவை எதிர்பார்த்து நின்றுள். மஹாவீரன் ப்ரவேசித்தான். அவன் ஆவலும், ஆத்திரமும் அவன்முகத்தில் தோன்றின. பாநுமதி அவைகளைக் கவனித்து விட்டு "என் காதலர் உன்னை அனுப்பினரா? ஐயோ! அவருக்கென்ன உடம்பு? ஜகதீசா?"

மஹா:—அம்மணி! அப்படி ஒன்றுமில்லை! அம்மணி! பரம ரஹஸ்யம் ஆகையால்.

பாநுமதி:—"ஜானகி! பரதேசி! சற்று வெளியே போயிருங்கள்"

ஜானகியும் பரதேசியும் வெளியே சென்று, கதவண்டை நின்றுர்கள். கதவு உள் புறம் தாளிடப்பட்டது. சிறிதுநேரம் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. பிறகு அதி கோபமான வார்த்தைகள் கேட்டன. உடனே "அடே துஷ்டா! கதவைத் திறக்கிருயா இல்லையா? இனி என்னிடமிவ்வாறு மறுபடி சொல்லாதே! 'யாரடா அங்கே கதவைத்திற! அடிஜானகி! ஜானகி! கதவைத் திற! உடைத்தாவது திற! இச்சண்டாளன் வசமகப்பட்டுத் தவிக்கிறேன்" என்ற குரல்கள் பானுமதியிடமிருந்து கேட்டன.

'பானுமதி! நீ செய்யும் வேலையின் முடிவை நீயறியாய்—" என்று மஹாவீரன் கோபத்துடன் கூறினன்.

இதற்குள் பலாத்காரமாய்க் கதவு திறக்கப்பட்டது. ஜானகி விரைந்தோடி பானுமதியைக்கட்டிக்கொண்டாள். பற்களை நெற நெறவென்று கடித்துக்கொண்டு மஹாவீரன் நிற்கிருன்.

'அம்மணி! என்ன ஸமாசாரம்? என்று ஜானகி வினவினுள்.

"அடே பாவி! என்னடா செய்தாய் அவளுக்கு?" என்று ஆவலுடன் பரதேசி வினவினுன்.

மஹாவீரன்:—நானு? ஒன்றுமில்லையே. எஜமானன் சொல்லியனுப்பிய கட்டளையை எஜமானிக்குத் தெரிவித்தேன். கேட்டால் கேட்கிருள். இல்லாவிட்டால் அதன் பயனை யனுபவிக்கிருள்—!

பானுமதி:—ஜானகி! இப்பாமதுரோகி, என் நாதனைப்பற்றிப் பழி கூறுகின்றுன். பொய் சொல்லுகின்றுன். நம்பேன். ஒருக்காலும் என் ப்ராணநாதர் அவ்வாறு சொல்லியிருக்கமாட்டார்.

மஹாவீரன்:—அம்மணி! தாங்கள் இப்பொழுது கோபாவேசமா யிருக்கின்றீர்கள். எல்லாம் ஆறின பிறகு தெளிவாய் விவரிக்கின்றேன்.

பானுமதி:—ஒன்றும்வேண்டாம். ஜானகி! இந்தப் பாதகனுடைய உடையைப்பார்த்தாயா? என் ப்ராணநாதனைப்போல வேடம் பூண்டு வந்திருக்கின்றுன். இந்தச்சண்டாளனேடுநான் வஸந்தமாளிகை செல்லவேண்டுமாம். அங்கே மஹாராணிமுன், என் ப்ராணநாதர் ஸந்நிதியில் நான் இப்பாவியின்மனைவியென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணுமாம். ஹா ஜகதீச! என்ன கர்ணகடூரமான வார்த்தை!

மஹாவீரன்:—பரதேசி! ஜானகி! நீங்கள் ஸாக்ஷி. பாநுமதி கையில் எஜமானன் என் மூலமனுப்பிய கடிதமிருக்க, நான் எவ்வளவோ வருந்திக் கேட்க—பானுமதி அவர் உத்தரவுப்படி நடக்க இணங்கமாட்டேன் என்கிருள்.

பரதேசி:—இது பெரிய சங்கடந்தான். பெண் புத்தி பின்புத்திதானே. புருஷர்கள் முன்பின் யோசியாமல் செய்வார்களா? சிலசமயங்களில் சிலகார்யம் செய்யத்தான் வேணும். வழி எப்படியானுலும் பயன் நலமாயிருந்தால் போதும். இதெல்லாம் யோசிக்க வேணும் அம்மணி!

பானுமதி "என்ன ஆனுலும் சரி. என் நாதர் மனப்பூர்த்தியாய் இவ்வுத்தரவு செய்திருக்கமாட்டார். ஏதோ மோசமாயிருக்கிறது" என்று சொல்லி கையிலிருந்த கடிதத்தைக் கிழித்தெறிந்து விட்டாள்.

மஹாவீரன்:—நீங்கள் ஸாக்ஷி! இனி என்மேல் குற்றமில்லை!

பாநுமதி:—சீ! நீயொரு மனுஷ்யன்தானு? வெளியேறு.

மஹாவீரன் ஒன்றும் சொல்லாமல் கோபவெறியுடன் வெளியே செல்ல பரதேசியும் அவனைத்தொடர்ந்து சென்றுன்.

மஹாவீரன் திடீரென்று திரும்பி 'பரதேசி! பரமானந்தன் எங்கே?' என்று வினவினுன்.

பரதேசி:—மஹாராஜ்! ரஸாயன சாலையில் ஏதோ கல்யம் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கின்றுர். நடுப்பகல் வரை அவரைப் பார்க்கலாகாது. ஒருவேளை நிஷ்டையில்—

மஹாவீரன்:—கோப வெளிநடுவில் சற்று சிரித்துவிட்டு, "கழுதையை ஒட்டி மேய்க்கிருர். எனக்குக் கூடவா அவ்வாறு காலவரை? அவன் அறைக்கு வா" உடனே இருவரும் ரஸாயன சாலை வந்துசேர்ந்தார்கள். பரதேசி பயபக்தியுடன் பக்கத்தில் நின்றுன். அறைக்கதவு உட்புறம் தாளிட்டிருந்தது. மஹாவீரன் திடீரென்று உரக்கத்தட்டினுன்.

பரமாநந்தர்:—(உள்ளே இருந்தவாறே) என்ன சங்கடம்! அடிக்கடி என்னைப் பூலோகத்துக்கழைக்கிறீர்கள்?" என்றுன்.

மஹாவீரன்:—ஆமா! உன்னைப் பாழ்லோகத்துக் கழைக்கிறார்கள். அடே! தாடி! கதவைத் திறக்கிறாயா—?

கதவு திறக்கப்பட்டது. பரதேசியும் மஹாவீரனும் அறைக்குட்புகுந்து கதவை உட்புறம் தாளிட்டுக்கொண்டார்கள். மஹாவீரன் வெளியேறியதும், மானம் கோபம் முதலானவைகளால் பாதிக்கப்பட்டு பானுமதி பலவாறு ஆலோசித்துக்கொண்டே அவ்வறையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் உலாவிக்கொடுத்தாள்.

“அடே சண்டாளா! இரக்கமற்ற பாவி!—ஜானகி! என்ன பொய்! என் நாதர் நான் இச்சண்டாளனுடைய மனைவியென்று ஒரு க்ஷணமாவது சொல்லிக் கொள்ளும்படி ஆக்ஞாபித்திருப்பாரா? ஒருக்காலும் மாட்டார் ஜானகி! இனி அரைக்ஷணங்கூட இங்கே இருக்கமாட்டேன். எனக்கென்னவோ பயமாயிருக்கிறது. ஜானகி! உன் தகப்பனையும்—இந்தப்பாவி மஹாவீரனையும் பார்த்தால் யமனும் நமனும் மாதிரி தோன்றுகிறது. நான் எங்கேயாவது ஓடிப்போகிறேன். ஐயோ! நான் எங்கே போவேன்? எனக்குப் போக்கிடம் சொல்லேன்! ஐயோ! ஐயோ!”

ஜானகி:—அம்மணி! எங்கே போகமுடியும்—எனக்கொன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லையே! உங்கள் நிலைமை எனக்குப் பரிதாபமாயிருக்கிறதே!

பானுமதி:—“ஐயோ! ஜானகி! ஒன்றும்தோன்றவில்லையே! ஹா! ஜகதீசா! ஆபத்பாந்தவா! அநாதரக்ஷகா! இப்பாவிகள் வசப்பட்டுப் பரிதபிக்கும் இப்பாலையின் மீது உமக்கிரக்க மில்லையா? முன் திரௌபதியை மான பங்கத்தினின்றும் காக்கவில்லையா? ஐயோ! ஐயோ!” என்று கதறிக்கொண்டு மூர்ச்சையாய் அப்படியே ஸோபாவில் சாய்ந்தாள்.

ஜானகி. பரபரப்புடன் அருகிலிருந்த செம்பில் தண்ணீர் கொண்டுவந்து பானுமதி முகத்தில் தெளித்து, மயில் தோகை விசிறியால் வீசி, ஆச்வாஸப்படுத்திக்கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரத்துக்குள் பானுமதி மூர்ச்சைதெளிந்து கண்விழித்தாள்.

இந்த நிலைமையில் பரதேசி ஒரு டம்ளரில் ஏதோ ஒரு மருந்துகலந்த த்ராவகத்தைக்கொண்டு, உள்ளே நுழைந்தான் அவன் முகமானது ஹிருதயத்துள்ள கபடத்தை வெளியிட்டது. ஜானகி நடுநடுங்கினாள். உடனே தகப்பனண்டை யோடிவந்து, ‘அப்பா! இது என்ன? யாருக்கு?’ என்று வினவினாள்.

பரதேசி:—கண்மணி! இது உன் எஜமானி பானுமதிக்கு. இது அம்ருத ஸஞ்ஜீவி!—

ஜானகி:—என்னிடம் கொடுங்கள். எஜமானியிடம் கொடுக்கின்றேன் என்றுசொல்ல. பரதேசி கை நடுக்கத்துடன் அதைத் தன் மகளிடம் கொடுத்தான்.

ஜானகி இரண்டுமூன்று தடவை தன் தகப்பன் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு,

அப்பா! நானும் கொஞ்சம் சாப்பிடுகின்றேன். என் எஜமானிக்குச் சேர்க்கப்பட்ட மருந்து எனக்கும் குணமாய்த் தானிருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு டம்ளரை உதடுவரை உயர்த்தினாள்.

உடனே பரதேசி அவள்மீது பாய்ந்து பலாத்காரமாய் அதைப் பிடுங்கிக்கொண்டு கோபாவேசத்துடன் தன் மகளை நோக்கினான். ஜானகி நடுநடுங்கினாள்.

பானுமதி:—எங்கே நீயே கொஞ்சம் சாப்பிடு—

பரதேசி:—நான் மாட்டேன். உங்களுக்காகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் இவ்வருமையான ஔஷதத்தை நான் எப்படி யருந்துவது.

பானுமதி:—என்முன் நில்லாதே! உடனே வெளியேறு, என்று கம்பீரமாய் ஆக்ஞாபித்தாள்.

பரதேசி ஒன்றும் சொல்லாமல் வெளியே சென்றான்.

ஜானகி விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்தாள்.

பானுமதி:—ஜானகி! எனக்காக நீஅழவேண்டாம்! என் தலை விதிப்படி நடக்கட்டும். அதற்காக நீ ஏன் வருத்தப்படுகின்றாய்?

ஜானகி:—அம்மணி ஐயோ என் மனம் பதறுகின்றதே! எப்படியாவது உங்களை இப்பாவிகளிடமிருந்து வெளியேற்ற வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும். நான் போய் வருகிறேன். சற்று விடையளியுங்கள்!

பானுமதி:—என்னை இத்தருணம்தனியாய் விட்டுப் போகலாமா?

ஜானகி:—அம்மணி! இனிக் காலதாமதம் செய்வது அபாயகரம்; ஜடுதியில் திரும்பி வருகின்றேன். விடையளியுங்கள் என்று சொல்லிப் பதில் கூட எதிர்பாராமல் சரேலென்று வெளியேறி விட்டாள்.

இதற்குள் பரதேசி மறுபடி ரஸாயனசாலை நுழைந்தான்.

மஹாவீரன்:—குடித்து விட்டாளா பானுமதி?

பரதேசி:-மறுத்துவிட்டாள். என்மகள் முன்னிலையிலேயேகொலை செய்யச்சொல்லுகின்றாயா என்னை?

மஹாவீரன்:—அடே முட்டாள்! உனக்கெத்தனை தடவை சொல்லுவது? இது உயிர்ச்சேதம் செய்யாது என்று—இம்மஹான் இதற்கெல்லாம் உடன் படுவாரா? உனக் கெங்கேடா புத்தி போயிற்று?

பரமானந்தர்:—இந்த ஸ்வர்ண ரேகை யறியச் சொல்லுகிறேன். ப்ராணாபாயம் வராது; கொஞ்சம் தலைவலி இறுகிறுப்பு, வியர்வை, சொக்கு, மயக்கம்—

பரதேசி:—ஐயா! போதும் போதும்! இது வரை செய்தபாவம்போதும். இனிமேலாவது கொஞ்சகாலம் நல்வழி தேட முயல்கின்றேன். என்னை விட்டு விடுங்கள். இத்தொழில்களுக்கு நான் உடன்படேன்.

மஹாவீரன்:—“நீ நாசமாய்ப்போ! உனக்குப்பிடித்துவிட்டது அனர்த்தகாலம் கொட்டோடு முழக்கத்தோடு!” என்று சொல்லி, அம்மருந்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு பானுமதியிருந்த அறையை நோக்கி வெகு வேகமாய் விரைந்து சென்றான்.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

ஆத்திசூடி விளக்கம்

38. கெடுப்பதொழி

இதற்கு (1) பிறருக்குக் கெடுதி செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணத்தைவிட்டு விடு என்றும் (2)நம்மைக் கெடுத்துவிடுவதான கெட்ட மனோ நிலைகளை தலை எடுக்க வொட்டாது வேரறுத்து விடுஎன்றும் இரண்டு விதமாகப் பொருள் கூறலாம். இதில் பின் அர்த்தத்துள் முன் அர்த்தம்அடங்கியுள்ளது.

(1.) **கேடு** நினைப்பதை ஒழி என்ற முதல் பொருளை எடுத்து ஆராய்வோம். ஒருவன் நல்ல நிலையில் உலக ஸுகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு ஆனந்தமாக இருப்பதைக் கண்டாவது, அல்லது தாழ்ந்த நிலையிலிருக்கும் ஒருவன் கூடிய சீக்கிரத்தில் மேலான நிலைக்கு வருவான் என்பதை கேட்டாவது, பொறாமை கொண்டு அவனை கஷ்டத்திற்குள்ளாக்கியாவது தடை செய்தாவது மகிழும் தன்மை வாய்ந்த மனோநிலைக்குக் கேடு நினைப்பது என்று பெயர். இம்மாதிரி வீண் அஸூயையால் கொடுமையானகேடு சூழும் எண்ணம் உண்டாக இடங்கொடுக்கக்கூடாது. இப்படி ஏன் எண்ணம் உண்டாக இடங்கொடுக்கலாகாது என்ற கேள்விக்குப் பதிலாக உள்ளது தான் 'கெடுவான் கேடு நினைப்பான்'என்றபழமொழி: அதாவது ஒருவன் பிறனுக்குக் கேடு நினைத்துக் கொண்டு காரியங்களைச் செய்து வருகையிலேயே, அந்தக் காரியக்கூட்டங்களைக் கொண்டே ஸர்வஸாக்ஷியான ஈசன் அவனைத் தகைந்து பெரிய கேட்டிற்குள்ளாக்குவார் என்பதே. இக்கருத்தை உள்ளடக்கி யுள்ளது தான் 'தன்வினை தன்னைச்சுடும்' என்றபழமொழியும்.பொதுவாக அமைத்துள்ள நீதிகதைகள் நாடகங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஒரு நல்லவன் கதாநாயகனாகவும் அவனுக்கு அங்கு ஒருவன் கேடு சூழ்வதாகவும், கொடியவன் ப்ரயத்தனங்கள் வீணாகி எல்லாம் அவன் மேலேயே பாய்ந்து அவனைக் கேட்டிற்குள்ளாக்கித் தத்தளிக்கும்படி செய்வதாகவும்,முடிவில் கதாநாயகன் அதைக் கண்டு தனக்குக் கேடு சூழ்ந்தவன் அவன் என்ற எண்ணத்தையும் ஆத்திரத்தையும் விட்டு அவனுக்கு இரங்குவதாகவும், கொடியவன் கஷ்டம் நீங்க அதனோடு அவன் மிக வெட்கித் தன் கொடியமனோநிலையை விட்டு விடுவதாகவும்தான் காட்டப்பட்டிருக்கும். ஷேக்ஸ்பீயர் ஸுககர நாடகங்கள் எல்லாம் இப்படியே அமைந்துள்ளன; துக்ககர நாடகங்களில் கதாநாயகன் கொடியோரால் இறக்கும்படி நேர்ந்தபோதிலும் கொடியவர் வெளிப்பட்டுத் திண்டாடாது மாத்திரம் போவதில்லை. புராண கதைகளில் எல்லாம் கேடு நினைப்பவர், செய்பவர் எல்லோரும் கடவுள் தண்டனைக்கு ஆளாகாமல் போவதேயில்லை, மாடுகள் ஸரியாக இருக்கின்றனவா என்று பார்க்க வேண்டும் என்ற பொய்க்காரணத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டு, உண்மையில் பாண்டவர்களை அவரது கஷ்டகாலத்தில் தமது ஸுக தர்சனத்தால் நன்றாக வருந்தும்படி செய்ய வேண்டும் என்ற கெட்ட எண்ணத்துடன் காடு சென்று ஜலக்ரீடாதிகள் செய்த துர்யோதனாதியர் சைத்ரரதன் என்ற கந்தர்வனால் சிறை பிடிக்கப்பட்டு தத்தளித்துப் பாண்டவர்களாலேயே தான் விடுபடும்படி நேரிட்டது. இம்மாதிரி அனேக கதைகள் புராணங்களிலிருந்து அடுக்கலாம். கெடுவான் கேடு நினைப்பான் என்ற கருத்தை நேரிடக் காட்டுவது சந்திரஹாஸ சரித்திரம். இதில் துஷ்டபுத்தி என்ற மந்திரி சந்திரஹாஸன் அரசனாகாதிருப் பதற்காக மூன்றுதரம் அவனை ரஹஸ்யமாக கொலைசெய்துவிடப்பார்த்தான், முதல்தரம் சிறுகுழந்தை பருவத்திலிருந்ததால் தப்புவித்துக்கொண்டான் சந்திரஹாஸன்கொலையாளிகள் கருணையால்; இரண்டாம்தரம் துஷ்ட புத்தி கடிதத்தில் அமைந்துள்ள இரு பொருள் விசேஷத்தால் அவன் பெண் விஷையையே கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டான்: மூன்றாம்தரம் அவனும் அவன் பிள்ளையுமே இறக்கும்படி வந்துவிட்டது. பின்னர் சந்திரஹாஸன் மனக்கனிவால்தான் அவன் பிழைத்தெழும்படி நேரிட்டது. மேலும் இந்தக்கதைகளின் போக்குகளை எல்லாம் கவனித்தால் வேறொரு உண்மையும் வெளியாகும். கேடு சூழ்பவன் எதிரி, பக்தியாதி ஆத்ம குணங்கள் நிறைந்த சாந்த புருஷனாகவும் இருந்து விட்டால், கேடு நினைப்பவன் ப்ரயத்தனங்கள் பயன் படாமல் போவதோடுகூட எதிரிக்கு அனுகூலமாகவே ஏற்பட்டு கொடியவனை வருத்தி மேல் மேலும் கேட்டைச் சூழ்ந்துகொடுமையில்கைதேறும்படி செய்து முடிவான தண்டனையாகிய மரணம் அல்லது எதிரியின் கருணைக்குப்பாத்திரமாதல் ஆகிய மானங்கெட்ட நிலைக்குத் தயார் செய்து விடுகிறது. உண்மையை உணர்ந்தோர், கேடு சூழ்வது இவ்வாறு தனது போக்கின் விரிவால்தானே வளர்ந்து மனதை கெடுத்து தம்மையும் கொடியவராக்கிவிடும் என்று நன்றாக அறிந்து பிறர் தமக்குக்கேடு செய்த போதிலும் அவர்களுக்கு நன்மையையே செய்ய விடாமல் முயலுகின்றனர். பிறர் ஸுகத்தைக்கண்டு பொறாமைப்படும் நிலை ஏற்படாதிருப்பதற்கு மைத்ரீ (ஸ்நேஹம்) பாராட்டல் என்றவழி, அதாவது ஸுகிப்போர் நமது தோழர் என்று கருதி அவர் ஸுகம் நமது தான் என்று கருதும் மனோநிலை, தகுந்த ஸாதனமாக சாஸ்திரங்களில் எடுத்துக் காட்டப் பட்டிருக்கிறது. மனதிற்கு மனதே சாக்ஷி என்ற பழமொழி ஒன்று உண்டு. கேடு சூழ்வோனைக் காணும் ஸாதுக்களுக்குக்கூட சற்று மனம் கலங்கி அவனுக்கு எதிர் கேடு செய்து விடவேண்டுமென்று தோற்றுமாம்: அல்லது அவனைக்கண்டதும் பயந்துவிலகிவிடத் தோன்றுமாம்: அவனை ஒரு கொடியவன் கண்டுவிட்டால் கேட்கவேண்டுமோ? நமது உயிரைக் காப்பாற்ற

பிறஉயிரை திருணமாகஎண்ணி வதைக்கத்தயாராகும் பொது ஜனங்களைக் கண்டு மிருகாதிகள் பயந்தோடுவதும் அல்லது பாய்ந்து கொல்லுவதும் ஸஹஜமல்லவா? நாம் அதற்கு பயந்து அதைக்கொல்லத்தயாராகிறோம்: அது நமக்குப்பயந்து நம்மைக்கொல்ல அல்லது வருத்தத்தயாராகிறது. இந்த ஹிம்ஸாபாவனை முற்றும் நீங்கப்பயிலும் வானப்ரஸ்தர்கள் ஸந்யாஸிகள் இவர்களைக்காணும் காட்டுமிருகங்களும் கூட தமது கொடுமை மறந்துபோய் இவர்களுக்கு, அவைகளோடு ஸஹஜமாக காட்டிலிருந்து, தவம் செய்ய இடங்கொடுத்து வந்ததில்லையா? ஆதலால் கேடுநினைப்பதால் நினைப்பவன் மனம் கெடுதிக்குள்ளாவதோடுங்கூட, அதனை அணுகும் மற்றைய மனங்களையும் கேடு சூழும்படி தூண்டிக் கெடுத்துவிடும். ஆதலால் கெடுப்பதொழி என்றாள் ஔவை.

(2) கேடுதிசெய்வதை ஒழி என்ற இரண்டாம் பொருளை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். நம்மைக் கெடுக்கும் தன்மையை உடைய மனோநிலை செயல் எல்லாவற்றையும் விலக்கி விடவேண்டும். இப்படிப்பட்ட மனோ நிலைகளில் முதல் அர்த்தத்தில் எடுத்துக்காட்டிய கேடு சூழ்வதும்செய்வதும்ஒன்றுதான்: ஆதலால் இப்பொருள் முன்னதை அடக்கியுள்ளது என்றோம். நமக்குக் கெடுதிசெய்பவை எவை ? காமக்ரோதாதி கடுங்குணங்களை, ஈஷணாத்திரயம், மண்ணாசைபெண்ணாசை, பொன்னாசை)ஸ்வயநயம் கருதுவது முதலிய அபிமான ஸம்பந்தப்பட்டவை ஒழுங்குதவறிநடப்பது, இவை எல்லாம்தான். இவைகளை ஒழிக்கவேண்டும் புருஷ முயற்சியால் என்று வற்புறுத்துகிறது இச்சூத்திரம். இவைகளை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஒழிக்க முடியுமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு சீரும் சிறப்பும் உண்டாகும் ; ஒழிக்கப் படாமலிருக்கும் பாகங்களுக்கேற்ப பாபமும் பழியும் உண்டாகும். மிகுந்த பெரியோர்களுக்கும் இந்தக் கெடுப்பவைகள் இருந்து மாறாப் பழியை உண்டாக்கி விட்டன என்று நமது புராணங்களிலிருந்து நன்கு வெளியாகும். ஸ்ரீராமன் வாலியை மறைந்தடித்தது ஒழுங்கிற்கு விரோதமாதலால், ஸகலகுண ஸம்பூர்ணராயிருந்தும் அதனால் அவருக்கு மாறாப்பழிவந்துவிடவில்லையா? அதற்காக அவர் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் வாலியின் மறுபிறப்பான வேடனால் இறக்கும்படி நேரவில்லையா? இதையே ஆத்திசூடி வெண்பாவும்,

வாலி கெடராமன் ஒருவாளி தொட்டவம்பழியை
மேலொரு சன்மத்திலன்னோன் மீண்டுகொன்றான்.
ஞாலமதில் வல்லவனே புன்னைவனநாதாயாரெனினும் ஒல்லை கெடுப்பதொழி.

என்று எடுத்துப் பாராட்டுகிறது. தர்மபுத்திரர் சற்று ஏமாந்து தங்நயம் கருதிய தம்திறத்தார் பக்கம் சேர்ந்து அவர்கள்செய்ய எண்ணியிருந்தசூது இன்னதென்று முற்றிலும் உணராது, இறந்தான் அச்வத்தாமா (என்றயானையாசு), என்றபொய்யைக் கூற, மாறாப் பழிக்கு ஆளாகி, ரதம் பூமியில் இறங்கப்பெற்று, நரகத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தில் பார்க்கவேண்டிவரவில்லையா? இவ்வாறு அவதாரபுருஷர்களாம் அம்மிக்குழவிகளே ஆலாகப் பறக்குமானால் கெடுப்பதொழியாமை என்ற ஆடிக்காற்றில், செத்தைகள் போன்ற நம்முதலான ஸாதாரணர் கதியை என்னென்று சொல்வது! கொடுங்குணம் ஒழிக்க மனப்பூர்வமாகச்செய்யும் முயற்சிகளாகிய, அவை கிளம்ப இடம்தரும் விஷயங்களை விட்டுவிலகுதல், கிளம்பினும் விவேகத்தால் நாசம்செய்தால், எவ்வளவு கொடுமையாகக் கிளம்பினும் எக்காலத்தும் தொழிலாகமாறவொட்டாது தடுத்துநிறுத்துவது, ஸத்வாஸனைப் பழக்கம், ஆகிய இவைகளில் எப்பொழுதும் திவலை அச்ரத்தைகூடவாராமல் விழித்துக் கொண்டே இருத்தல் வேண்டும். இவைகளில் எதாவது ஒன்றில் தகுந்த ஸமயத்தில் கவனக் குறைவாயிருந்தால் திண்டாட்டம் தான். இது பற்றியேதான் பகவான் கீதை 5-ம் அத்யாயம் 23-ம்ச்லோகத்தில்:—

ஈங்கிருக்கும் போதே எவன் வெகுளி ஆசையினால்
ஓங்குமொரு வேகத்தை உற்று உடல்—நீங்குமுனம்
ஒத்திருக்கவல்லானே அன்னோனே யோகியும்
சீர்த்த ஸுபவானு மெனத்தேர்

என்று இந்தக் கெடுப்பதொழிப்பதன் சிறப்பை எடுத்துப் பாராட்டியிருக்கிறார். ஆகவே நமக்குக்கெடுதிசெய்வனவாகிய ஆத்ம குண விரோதிகளான கொடுங் குணங்களை ஒழிக்கவேண்டியது அவசியம். முக்திமார்க்கத்தில் தள்ளாடாது முன் செல்ல என்பது தான் இந்த ஸூத்திரத்தில் புதைந்து கிடைக்கும் ஆழ்ந்த கருத்து.

மொழி பெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

It was indeed a pleasant morning that might have made any one happy, even with no Golden River to seek for. Level lines of dewy mist lay stretched along the valley, out of which rose the massy mountains—their lower cliffs in pale grey shadow, hardly distinguishable from the floating vapour, but gradually ascending till they caught the sunlight, which ran in sharp touches of ruddy colour along the angular crags, and pierced in long level rays through their fringes of spear—like pine. Far above shot up red splinted masses of castellated rock, jagged and shivered into myriads of fantastic forms, with here and there a streak of sunlit snow, traced down their charms like a line of forked lightning; far beyond and far above all these, fainter than the morning cloud but purer

and changeless, slept in the blue sky the utmost peaks of the eternal snow. The Golden River which sprang from one of the lower and snowless elevations, was now nearly in shadow; all but the upper-most jets of spray, which rose like slow smoke above the undulating line of the cataract, and floated away in feeble wreaths upon the morning wind.

பொன்னாறு தேடும் தொழிலில்லா ஒருவனைக் கூட களிப்படையச் செய்யும்தருணமாக விருந்தது அக்காலை நேரம். மட்ட ஒழுங்காக அமைந்து கிடந்தன புகைப்பனிப்படைகள் அந்தப்பள்ளத்தாக்கில்: அவைகளின் இடையிலிருந்து கிளர்பித்தோன்றின பருத்த மலைகள். அங்கு தொங்கி நிற்கும் புகைப் பனியிலிருந்து பகுத்துணர முடியாவண்ணம் அம்மலையின் தாழ்ந்த செங்குத்துப் பாறைகள் மங்கல் வெளுப்பான நிழலில் மறைந்திருந்தன. ஆனால் ஸூர்யன் ஒளிபடும் மட்டம் வரையில் உயர்ந்ததால் அவைகளின் கூரிய சிகரப்பாறைகளை ஒட்டி ஸூர்யன் ஒளிசிவந்த வர்ணப்பூச்சாகக் காணப்பட்டதோடுங்கூட, அவைகளின் முகட்டிலிருந்தூட்டிகள்போன்ற தேவதாரு மரங்களுக்கிடையே மட்டமானகிரணங்களாக்வீம் ஊடுருவிப்பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. இதற்கு வெகுதூரம் மேலே உயர்ந்து காணப்பட்ட கோட்டை கொத்தளம் போல அமைந்து சிதறிய கற்பாறைகள், பிளந்தும் கூராயும் பற்பல உருவங்களாகக் காணப் பட்டன. அவைகளில் அங்கும் இங்கும் கதிர் ஒளியில் கவர்பாயும் மின்னற்கொடி போல, பிளவுகளுக்கு இடையில் விளங்கின உருகும் பனிரேகைகள். இவைகளுக்கு எல்லாம் வெகு உயர அப்பால்காலை மேகங்களை விடமங்காலாயும், பரிசுத்தமாயும் மாறுததாயும்உள்ள மாறுபனிக்கட்டிகளில் மறைந்துநிற்கும் உச்சிக் கொடுமுடிகள் நீல ஆகாயத்தின் முழுகிக் கிடந்தன. தாழ்ந்தபாகமாகிய பனித் தாக்குதல் இல்லா உயரத்தில் உற்பத்தியான பொன்னாற்றில் மெதுவாக கிளம்பிச்செல்லும் புகைபோல ஏற்றத்தாழ்வுடைய அதன் அருவித்தலையிலிருந்து கிளம்பிக் காலைக்காற்றில் முடிமாலைபோலச் சுருண்டோடும் உயர்ந்த திவலைக்கூட்டம் தவிர மற்றைய பாகமெல்லாம் இப்பொழுது நிழலுள் மறைந்தே இருந்தது.

ஓர் அற்புத சிருஷ்டி.—இரட்டைப் பிள்ளைகளைப் பற்றிக் கேட்டும் பார்த்துமிருக்கிறோம். திருவண்ணாமலைக்கடுத்த ஓர் கிராமத்தில் ஓர் குடியானவனுக்கு இரண்டு பெண்குழந்தைகளும் ஓர் ஆண்குழந்தையும் ஒரே சமயத்தில் சென்றமீ 18உ பிறந்தனவாம். குழந்தைகள் சவுக்கியமாய் இருக்கின்றன. தாய் மாத்திரம் சிறிது துர்ப்பலமடைந்திருக்கின்றனளாம். இதுவும் கலிகால அற்புதம்.

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S AND LADIES' PAGES

அநேக நாள்கள் முன்பு மதுரையில் ஒரு பிராமணனிருந்தான். அவன் வெகுபுத்திசாலி, நெற்றி வெயர்வை சொட்டச் சொட்ட வேலை செய்து ஜீவித்து பெருமையுடன், வாழ்ந்தவன். பஞ்சாங்கக் குடுக்கையானாலும் ஸத்பாத்ரன். எல்லாரும் அவன் வரவை எதிர் பார்த்தால் மரியாதையுடன் விளங்கும் படியான ஒழுக்கத்தோடிருந்தவன். பொய் புனை சுருட்டு சூது வாது என்பன அவன் இன்னவென்று கனவிலுங்கண்டறியான். அவனுக்கோர் மகன், அவன் தத்ரூபம் குணத்தில் அவனே அவதாரம்; ஆனால் உலகத்தின் ஸ்வபாவத்தையே யறியாதவன். தன்னைப்போலவே எல்லாரும் சாதுக்கள் என்றே அவன் எண்ணம். வெளுத்ததெல்லாம் பால் கறுத்ததெல்லாம் தண்ணீர் என்று எண்ணுகிறவன். இவ்வாறவன் விளங்குவது அவன் தந்தைக்கு வெகு கவலை. தனக்கப்புறம் அவனை கவனிப்பார் இல்லை என்று நெடு நாள் நெஞ்சமழிந்தான். எத்தனைநாள் என்றவன் அப்படி இருப்பது? வயது வரவர அதிகமாகத் தள்ளாமை அவனுக்கேற்பட்டது. சில நாள் கடந்ததும் தான் பிழைப்பது முடியாதென்று அவனுக்கே படத், தன் மகனைக் கூவி நல்ல புத்திகளைச் சொன்னான். பெற்றமனம் பித்து என்பது உலகப் பிரஸித்தம். தன் மகன் மேல் பெருமாசை வைத்தவனனபடியால் கடைசியாக தன் இடுப்பில் கட்டியிருந்த வஸ்திரத்திலிருந்த ஓர் பனை ஓலைச்சுருளை எடுத்துத் தன் மகன் கையில் கொடுத்து வெகு கஷ்டத்துடன் "அப்பா! உனக்கோ ஒன்றுந்தெரியாது. அந்த ஓலைதான் உனக்குப் பிதிரார்ஜித ஸொத்து; மற்றைப் பொருள் நிலம் எல்லாம் நிலையாயிருப்பது நிச்சயம் இல்லை. அந்தப் பனை ஓலையில் கண்டபடிநடந்துகொண்டால் அது எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும், ஜாக்ரதையாக இரு" என்று சொல்லி சிலநாளைக்கப்புறம் கவலையற்றவன் காலமானான்.

மகனும் தனது தந்தை சொன்ன மொழிகளைக் கேட்டு அவர் சொல்லிபபடியே நடக்க மனத்தில் நிச்சயித்துவிட்டு, ஓலைச்சுருளை விரித்தான். அதில்

"க. பழகின ஆளைத் தள்ளாதே
உ. பழைய நேசனைத் தள்ளாதே
ங. இராஜ தரிசனம் விடாதே
ச. கண்டதை யெங்குஞ் சொல்லாதே
ரு. உள்ளதை மனைவிக்குச் சொல்லாதே
சு. தலை போனாலும் பொய் சொல்லாதே"

என்று வரிசையாக ஆறு வாக்யங்கள் எழுதியிருந்தன. அவைகளைத் தனக்குக் குருஉபதேச மொழிகள் என்று எண்ணிக்கொண்டு நித்யம் பாராயணஞ் செய்துவருவான். தான் நடப்பதில் அம்மொழிகளுக்கு விரோதமாக நடந்ததே கிடையாது. தினந்தோறும் அதிகாலையிலெழுந்து தன் அனுஷ்டானங்களை எல்

லாம் முடித்துக்கொண்டு இராஜ ஸபைக்குப் போய் ராஜ தரிசனஞ் செய்து வருவான். பின் தன் நிலம் புலங்களை நேரில் போய் பார்த்துவருவது வழக்கம். ஆனாலுமவன் தகப்பனாருடைய உபதேச மொழியை அனுசரித்து தனது முன் வேலையாளைத் தள்ளாமலிருந்தான். அவ்வேலைக்காரன் நிதந்தோறம் குடியானவர்களிடம் போய் பிராமணனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய மாசூல் வாரம் முதலானவைகளைத் தவறாமல் கேட்டு வசூல் செய்வான். எப்பொழுது குடியானவர்கள் வரச்சொல்வார்களோ அப்பொழுது அவர்களிடம் அவன் ஹாஜராய் பணத்தைக் கேட்பான். இப்படியவன் செய்வதைக்கண்ட குடியானவர்கள் கோபங்கொண்டு வேலைக்காரனைத் தொலைக்க வழி தேட எண்ணினார்கள். அடுத்த நாள் பிராஹ்மணன் வயல் புறம் வந்தபொழுது அவனிடம்வேலைக்காரன் மேல், இல்லாததும் பொல்லாததுஞ் சொல்லிஅவனை மாற்றி.வேறு வேலைக்காரனை அனுப்பும்படிக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். பிராமணன் தலையையசைத்துவிட்டு வீட்டுப்புறம் நோக்கிப்போனான். வீட்டில்வந்ததும் ஒன்றும் அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. "குடியானவர்கள் வேலைக்காரனைத் தள்ளிவிடவேண்டுமென்றார்கள்; தகப்பனாரோ 'பழகின ஆளைத்தள்ளாதே' என்று ஆணையிட்டு இருக்கிறார்; இன்னதுசெய்வது என்று தெரியவில்லை" என்றவன்எண்ணிக்கொண்டு இருக்கும்போது, தனது தகப்பனார் உபதேச மொழியில் பழயநேசனைத்தள்ளாதே" என்ற வாக்யம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

உடனே அவன் பரபரப்புடன் தனது தகப்பனாருடைய அத்யந்த சிநேகிதரான இராமச்சந்திர சாஸ்திரி என்பவரைக் கண்டு தனது கவலையை முழுதும் ஆதியோடந்தமாகச் சொன்னான். அவர் அவ்வேலைக்காரனை வரவழைக்கும்படிச் செய்து உண்மையை விசாரித்துச் சொல்வதாகச் சொல்லி பிராமணனைக் கவலையில்லாமல் வீட்டிற்குத் திரும்பப்போகும்படி திட்டஞ்செய்தனுப்பினார். பின்தான் நேசனுடைய வயல் புறஞ்சென்றுகுடியானவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்வதைக் கேட்டு ஒருவாறு உண்மையை உணர்ந்தவரானாலும் இரண்டு பக்கமும் தீர விசாரிக்க வேண்டும் என்று யோசித்து, வேலைக்காரனை வரவழைக்கும்படி செய்து பிராமணன் வீட்டையடைந்தார். அங்கு பிராமணன்முன் சாஸ்திரியார் வந்த வேலைக்காரனை நடந்ததென்னவென்று கேட்டார். அவன் "எனக்கு ஒன்றுந்தெரியாது. யான் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை. வழக்கம் போல இன்றைக்குக் காலைமாசூல் வசூல் செய்யப் போனேன். நான் எப்பொழுதும் அவர்கள் சொன்ன வேளையில் அங்குபோய் நிற்பது வழக்கம். அந்த மாதிரி என்னைப் போகும்படி பெரியய்யா அவர்கள் திட்டஞ்செய்திருந்தார். அதே மாதிரிதான் நான் இடபொழுதும் நடந்து வருகிறேன். இதுவரையும் அவர்கள் என்னை எதிர்த்துப் பேசியதே கிடையாது. இன்றைக்கு மாத்திரம் என்னை யவர் லக்ஷ்யமே செய்யவில்லை. 'உன் வாழ்வின்னும் எத்தனை நாள்; தொலைபடா' என்று பலமொழிகள் கூறி வைதார்கள். நான் அதைத் தவறாக எண்ணவில்லை. அவர் கையில் பணமில்லாது இருந்திருக்கலாம்; அல்லது அவர் கஷ்டதசையில் இருந்திருக்கலாம்; ஆகையினால் பணமில்லா வருத்தத்தினால் சொல்லியிருக்கலாம் என்று எண்ணினேன். கொடுக்க வேண்டிய பணத்தைக் கேட்டால் யார்க்கும் கோபாவம் வருவது ஸஹஜந்தான். ஆனால் வரும்வழியில் 'இனி இவனை வேலையைவிட்டுத்தள்ளிவிடுவார்' என்று அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டது என் காதில் விழுந்தது அதைச் சொல்லக் கூடியவனல்ல. தாங்கள் கேட்ட பிறகு சொல்லாமலிருக்கக் கூடாதென்று சொன்னேன். நான் ஒருதவறுஞ் செய்யவில்லை. கண்டிப்பாய் பணங் கேட்டு வசூல் செய்வது தான் என்பாபம்" என்று சொல்லிமுடித்தான். பின் வியவஹாரத்தின் நிலையை உணர்ந்த சாஸ்திரியார் "குடியானவர் சொன்னது, இவனை ஏமாற்றமுடியாமையால், இவனிடம் பகைகொண்டு உங்களிடம் சொன்னதாகும்" என்று சொல்லி பிராஹ்மணனைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

பிராஹ்மணன் அன்று முழுதும் தகப்பனார்கொடுத்த பனந்தாளை எடுத்தாயிர முறை படித்தான். "ஆஹா! அறியாமல் மோசம் போகவிருந்தோம்'பழகின ஆளைத்தள்ளாதே; பழையநேசனைத்தள்ளாதே' என்ற தந்தையின் மொழிகள் அல்லவா நம்மைஇப்பொழுது காப்பாற்றியது. மூத்தோர் சொல் வார்த்தை அமிர்தம்" என்று கொண்டாடினான்.

சிலநாள் கடந்தது. ஒருநாள் வழக்கம் போல் பிராமணன், ராஜஸபைக்குப்போனான். அன்றைக்கு ஒரு பெரும் கொலை விஷயம் கனமாக விசாரிக்கப்பட்டமையால் அரசன் செய்த தீர்ப்பிற்கு நகலில்முத்திரையிடுவதற்காக இராஜ முத்திரையைத்தேடினான் அது கிடைக்கவில்லை. அதைத் தனது படுக்கையறையில் பத்திரப்படுத்தி வைததிருந்தது அரசனுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது. வந்ததும், யாரையனுப்பி வரவழைப்பது என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது எதிரிலிருந்த பிராமணனைக் கண்டான். அவன் நாள் தோறும் தனது சபையில் தவறாது வருவதும், பொய்யென்பதே தெரியாதவனென்பதும் அறிந்தவனாதலால் அவனைத்தன் படுக்கை யறையில் போய் முத்திரைப் பெட்டியில் வைத்திருந்த இராஜ முத்திரையை எடுத்து வரும்படிச் சொன்னான். பிராமணனும் அரச ஆணையைத் தலைமேல் கொண்டு திறவுகோலுடன் அந்தப்புரத்துள் நுழைந்தான். அந்த ஸமயம அரசன் மனைவி காமாபரையாக மந்திரியுடன் கேளிக்கை நடத்துவதை விட்டுச் சற்று நழுவி அப்புறம் போனாள். மந்திரியோ போர்வை முக்காடிட்டு யாரென்றறியாதபடி உடல் முழுதும் மூடிக்கொண்டு கிடந்தான். பிராமணனும் கவனியாதவன் போல அரசியிடம் வெகு வணக்கத்துடன் தான் வந்த வேலை

யைச் சொன்னான். மெல்ல முத்திரை மோதிரத்தை எடுத்து வந்து அரசனிடம் ஒப்புவித்தான்

நிற்க, மந்திரிக்குப் பிராமணனெங்குஸமாசாரத்தை அரசனிடம் உடைத்து விடுவானோ என்றுபயம். ஆனாலும் பிராமணன் அவ்வழிக்குட்பட்டவன் அல்லவென்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் பயந்த நெஞ்சிற்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் என்றபடி அவன் மனங்குமுறிக் கொண்டிருந்தது. அவனைக் கொலை செய்யத்தகுந்த வழிதேட அரசியுடன் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். 'பின் யோசித்துத் தான் இராஜஸபையை அடைந்தான், ஸபைகலையும் ஸமயம். பிராமணனைக் கூப்பிட்டு "நாளைக்குக்காலை பெரிய ஸந்தர்ப்பணை செய்ய விரும்புகிறேன். உம்முடைய தயவில்லாவிட்டால் நடக்காது இந்த ஊருக்கு வெளியில் ஓர் வாழைத்தோட்டமிருக்கிறது. அத்தோட்டக்காரனிடம் நான் சொல்லியிருக்கிறேன். நீர் போய் 'நறுக்கி ஆயிற்றா; வெட்டி ஆயிற்றா' என்று கேட்டால் உடனே ஓர் ஆள்வசம் வாழையிலைக்கட்டையும் வாழைக்காய் மூட்டையையுமும்மிடம் ஒப்புவிப்பான். அவ்விரண்டையும் எடுப்பித்துக்கொண்டு வரவேண்டும். அவ்வளவே. உம்மையல்லாது நம்பிக்கையாள் எனக்கில்லை. எதிர்சொல்லாமல் தாங்கள் செய்யும்படிக் கேட்கிறேன்" என்று சொன்னான். "தாங்கள் சொல்லும்போது நான் தடுத்துச் சொல்ல முடியுமா? தாங்கள் சொல்லியபடியேநடக்கிறேன்" என்று பிராமணன் தன் வீட்டை நோக்கிப்போனான்.

மந்திரியின்எண்ணம் பிராமணனுக்குத்தெரியாது. பிராமணன் தான் கண்ட விஷயத்தை நினைத்து நினைத்து வியசனப் பட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் தனது தகப்பனார் "கண்டதை யெங்குஞ் சொல்லாதே" என்று சொல்லியதை மனதிலெண்ணி எங்குஞ் சொல்லாமலிருந்தான். ஆனால் அடுத்த விடியற்காலம் கைகால் கழுவி மனைவியுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது தனக்குந் தெரியாமல் ஒரு வேடிக்கையின்று நான்கண்டேன்" என்று சொன்னவனுக்கு 'உள்ளத்தை மனைவிக்குச் சொல்லாதே' என்ற தந்தைமொழி ஞாபகத்திற்கு வர ஆனால் சொல்ல முடியாது; பெண்களை நம்பக்கூடாது என்று தன் மொழியை மறுத்தான்.

'பெண்டாட்டியாத்தாள் பெரியாத்தாள்' என்றபடி அவன் மனைவி சும்மாவிடவில்லை. "எல்லாம் என்னோடு சொல்லலாம்; நான் எங்கும் நொசுக்கமாட்டேன். எல்லாம் சொல்லலாம்" என்று முகத்தை முறுக்கிக் கொண்டு வக்கணித்தாள். நெடு நேரம் கணவனுக்கும் மனைவிக்குந்தர்க்கம் நடந்தது. ஸூரிய உதயமாயும் அவரிருவருடைய வாக்குவாத முடியவில்லை. பிராமணனுக்கு அப்பொழுது அது வரையும் மறந்திருந்த மந்திரியின் ஆணை ஞாபகத்திற்கு வந்துவிட்டது. உடனே திமிரிக்கொண்டு மனைவியிடம் செலவு பெற்றுக் கொள்ளப் பார்த்தான். ஆனால் அவள் தனது அஷ்டவக்ர முகத்திலிருந்து மலமலவென்று நீர்சிந்தச்சிந்த வழிமறித்து நின்றாள். "ஹே! பைத்தியமே! என்னஅதிசயம் கண்டுவிட்டேன், ஒன்றுமில்லை, இன்றைக்கரசர் மலபாதைக்குப் போகும்போது மூன்று புறாக்கள் வெளிவந்ததாம். ஆகையால் அடக்கமுடியாச் சிரிப்பு வந்தது" என்று சொல்லிவிட்டு வெகு வேகமாக வாழைத்தோட்டத்திற்கு மந்திரி சொன்னபடி கேட்கப் போனான். அங்கு போய் "நறுக்கி ஆயிற்றா? வெட்டியாயிற்றா? என்று மந்திரி கேட்கச் சொன்னார் என்ன" என்று கேட்டான். "காலை நெடுநாழிக்குமுன் வீட்டிற்கும் அனுப்பி ஆய்விட்டது" என்று அந்தத் தோட்டக்காரன் பதில் சொன்னான். "ஸரிதான்" என்று சொல்லிக்கொண்டு பிராஹ்மணன் ராஜஸபைக்குப் போக வழி நடந்தான்.

நிற்க, மந்திரிக்கு பிராமணனுக்குச் சொல்லியது முதல், நித்திரையே யில்லாமல் அலைந்தான். காலை ஆனதும் போரத்திரத்தோடு தான் ஏற்படுத்திய இடத்திற்குப் போய்த் தோட்டக்காரனை "நறுக்கியாய் விட்டதா? வெட்டியாயிற்றா?" என்று கேட்டான் அத்தோட்டக்காரன் காலை யிருளில் ஆள் இன்னார் என்று பாராது, தனக்கு மந்திரியிட்ட ஆணைப்படி ஆலச்யஞ் செய்யாமலவனை வாளால் வெட்டி முன்பேவெட்டிய குழியிற்போட்டு மூடிவிட்டான்.

அரசசபையை பிராமணன் அடைந்தான். அங்கு அரசன், எப்போதும் சீக்ரமாக வருகிறவன் நேரங்கழித்து வந்ததால் "என் இவ்வளவு நேரம்?" என்று சும்மா கேட்டான். அப்போது பிராமணன் தான் தோட்டத்திற்குப் போயிருந்ததும் அங்குத்தோட்டக்காரர்கள் சொன்னதையுஞ் சொல்லி "நான் மந்திரி வீட்டிற்குப் போயிருந்தேன் அங்கவரைக் காணவில்லை. எப்படியவர்க்கு விஷயத்தைத் தெரிவிப்பது என்று யோசிக்கிறேன்" என்று மேலுஞ்சொன்னான். அதே ஸமயம் அங்கு கட்டியக்காரன் வந்து அரசி அரசரைப்பார்க்க வரும்படி விரும்பியதாகச் சொன்னான். அரசனும் அவளிடம் போனான்.

அங்கவள் "உங்கள் மேல் பெரும் புகார் வந்திருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் அந்தப் பிராமணன் தான் காரணம். அந்தப்பாவி தாங்கள் மலபாதைக்குப்போனபோது மூன்று புறாக்கள் வெளிவந்ததாக சொல்லியிருக்கிறான். நான் எல்லாவற்றையும் விசாரித்துத்தான் உங்களிடஞ் சொன்னேன். அவன் மனைவி அவன் வீட்டார்க்குச் சொன்னாள். அவர்கள் கொசுகொசுவென்று தெருவிற் சொன்னார்கள். அவர்கள் சந்தையிற் காதோடுகாதாகப்பேசினார்கள். நமது தாருகன் அதைக்கேட்டு வந்தென்னிடஞ் சொன்னான். நானிதைக் கேட்டதும் படிப்படியாகக் கேட்டிவன் தானந்த வதந்திக்குக் காரணமென்றறிந்தேன். உங்களுடன் சொல்லிவிட்டேன். அவனை சும்மா விடாதேயும்" என்றுதான் அவனிடங்கொண்ட பகையுடன் அழுத்தமும் திருத்தமுமாகச் சொன்னாள்.

இதைக் கேட்டதும்அரசன் கண்களில் தீப்பொறி பறக்க பிராமணனைக் கோபித்துக்கொண்டு "உண்மையைச் சொல்; இல்லாவிட்டால் உன்தலை போய்

விடும்" என்று வெருட்டினன். இதைக் கேட்டதும் தன் தகப்பனர் "தலைபோனாலும் பொய் சொல்லாதே" என்று சொல்லியது ஞாபகத்திற்கு வரச் சிறிதும் தயங்காமல் தனக்குத் தந்தையிட்ட கட்டளையையும் அதன்படித்தான் நடந்ததையும், அரசியிடம்தான் கண்டதையும், மந்திரி தனக்காணையிட்டதையும், மனைவியிடம் வாது செய்ததையும், தான் எவ்வாறு விஷயத்தை மூடினன் என்பதையும், தோட்டத்தில் விசாரித்ததையும், அவர் சொல்லியதையும், அரசனிடம் வந்து தெரிவித்துக்கொண்டதையும் எல்லாம் சொன்னன். இதைக் கேட்டதும் அரசன் மந்திரியைத் தருவிக்க ஆட்களை அனுப்பி விட்டுத் தோட்டக்காரனையும் தருவிக்கும்படிச் செய்தான்.

தோட்டக்காரன், ஓர் பிராமணன் என்வேலைக் கிடையூருய் இருக்கிறன். அவனை உன் தோட்டத்திற்கு விடியற்காலம் இருள்போவதற்கு முன்பே வரும்படிச்செய்கிறேன். அவன் வந்ததும் 'நறுக்கி ஆயிற்று! வெட்டி ஆயிற்று!' என்பான். உடனே முன்பின் யோசியாமல் வெட்டிவிடுங்கள்' என்று மந்திரியவர்கள் சொன்னர். அவர் சொல்லியபடியே நான் அவனை வெட்டி குழியிலிட்டு மூடியிருக்கிறேன் தாங்கள் வேண்டுமானல் அதைத்தோண்டிச் சவத்தைக் காணலாம் என்றன். இதைக் கேட்டதும் அரசனுக்காச்சரிய முண்டாய்விட்டது. "இது என்ன! கிணறு வெட்டப்பூதம் புறப்படுகிறதே" என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது "மந்திரியைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவரெங்குபோனரோ தெரியவில்லை" என்று ஓர் ஆள்வந்து சொன்னன்.

இதைக்கேட்டதும் அரசன் தனது பட்டாக்கத்தியை எடுத்துச் சுழற்றும்போது அதில் எழுதியிருந்த "அவசரக்காரனுக்குப் புத்திமட்டு" என்றபழமொழி அவன் கண்ணிற்பட்டது. அது சரியான உபதேசமென்று நினைத்துக்கொண்டு சில படர்களுடன் தோட்டத்தை படைந்து பரிசோதிக்கும்போது அங்கு மந்திரி தலைவேறு உடல்வேருகக் கிடப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியத்துடன் வீட்டையடைந்து தன் மனைவியை உண்மையில் என்ன நடந்ததென்று கேட்டான் "இனி மந்திரி போய்விட்டான் நமது ரகசியம் தானய் வெளிவருவதைக் காட்டிலும் உண்மையைச் சொல்லி உயிர் விடுவதே நல்லது" என்று எண்ணிக்கொண்டு நடந்ததை எல்லாம்சொன்னள். "அடிபாவி! உன்வார்த்தையை நம்பி பிரஹ்மஹத்திக்காளாக இருந்தேனே" என்று சொல்லிக்கொண்டவளை சுண்ணும்பு காளவாயிலிடும்படி ஆணையிட்டான்.

தலையாரியும் அரசனணையைத் தலைமேற்கொண்டு அரசியை ஓர் பெருங் குழியில் நிறுத்தித் தலைமட்டம் வரை வரும்படிச் சுண்ணும்புக் கல்லை நிரப்பி அதில் நீர் ஊற்றும்படிசெய்தான். அப்போது அதில் கொதிக்கும்போதே அரசியுடலுங் கொதித்துப் பிணமாய் விட்டது.

நிற்க, அரசன் பிராமணனுடைய நெறிக்கு மெச்சி அவனைத் தனக்கு மந்திரியாக்கிக் கொண்டு வாழ்ந்தான். 'கெடுவான் கேடு நினைப்பான்' என்றபடி இறந்தமந்திரியைப்போலில்லாமல் பிராமணன், எல்லார்க்கும் நல்லவனுப் யாவர்க்கும் எளியவனுகி பெரும் புகழோடு சத்தியந்தவருது, மஹிமை குறையாது நெடுநாள் வாழ்ந்தான்.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

சென்னை ஹைகோர்ட்டுக்கு இன்னும் இரண்டு ஜட்ஜிகள் நியமனம்.—சென்னை ஹைகோர்ட்டுக்கு இப்பொழுதிருக்கும் ஜட்ஜிகளன்றி, இன்னும் இரண்டு ஜட்ஜிகளை டெம்பொரெரியாக நியமிக்கலாமென்று இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் சமீபத்தில் சாங்கிஷன் செய்தார்கள். கெஞ்சம் டிஸ்ட்ரிகட்டு அண்டு ஸெஷன்ஸ் ஜட்ஜான திவான்பகதூர் C. V. குமாரசாமி சாஸ்திரியும், சென்னை கவர்ன்மெண்டு பிளீடரான பாரிஸ்டர் மிஸ்டர் C. F. நேப்பியரும் டெம்பொரெரி ஜட்ஜிகளாக நியமனம் பெற்று விட்டார்களென்றும், கோடைகால விடு முறைநாள் கழிந்ததும் தங்கள் வேலையை ஒப்புக்கொள்வார்களென்றும் அறிந்து சந்தோஷப்படுகிறோம்.

***

திவான் பகதூர் P. ராஜகோபாலாச் சாரியார்.—திருவாங்கூர் திவானன திவான்பகதூர் P. ராஜகோபாலாச்சாரியார் தம் திவான் வேலையை அந்த சமஸ்தானத்து சீப்ஜஸ்டிஸ் வசம் மே மாதம் 9-ந் தேதியன்று ஒப்பிவித்துவிட்டு அவர் தாம் முந்தியிருந்த பிரிட்டிஷ் சர்விஸுக்குத் திரும்பி வந்து வேலையை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார். அவருக்கு மே மாதம் 11-ந்தேதி முதல் இரண்டு வருஷத்திற்கு ரஜா சாங்கிஷனுயிருக்கிறது.

***

இராஜப் பிரதிநிதியின் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம்.—வருகிற ஜூன் 22-ந் தேதியில் நடத்தப்படவேண்டிய இராஜப்பிரதிநிதியின் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்தை மேமாதம் 18-ந் தேதியில் கொண்டாட வேண்டு மென்று தீர்மானமாயிருக்கிறது. அச்சமயம் வழக்கம்போல் குழந்தைகளுக்குச் சிற்றுண்டிகள் அளிக்கப்படும். இக்கொண்டாட்டத்தை வெகு விமரிசையாய் நடத்தப் பிரதி நிதி சபை யொன்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், முக்கியமான எல்லா இடங்களிலும் இக்கொண்டாட்டத்தை நடத்த வேண்டுமென்று சமாச்சாரம் எட்டுகிறது.

திருவாங்கூருக்குப் புதிய திவான்.—மைஸூர் ஸீனியர் கவுன்சிலரும் சீப்ஜட்ஜுமான மிஸ்டர் H.V. நஞ்சுண்டய்யா திருவாங்கூர் திவானாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறாரெனக் கேட்டு சந்தோஷிக்கிறோம். மிஸ்டர் H.V. நஞ்சுண்டய்யா முதல்முதல் கொள்ளேகாலத்தில் சப்ரிஜிஸ்ட்ராராக வேலை பார்த்து வந்தார். அங்கிருந்து அவர் மைசூர் ஜுடிஷியல் ஸர்விஸில் போய்ச்சேர்ந்தார். அதிலிருந்து படிப்படியாக டிப்டி கமிஷனர் பதவிக்கும், மைசூர் கவர்ன்மெண்டு செக்ரிடேரி பதவிக்கும் உயர்த்தப்பட்டார். அவர் இப்பொழுது ஸீனியர் கவுன்சிலராகவும் சீப் ஜட்ஜாகவும் இருந்து வருகிறார். அவருக்கு மாதம் 2000 ரூபாய் சம்பளம். தவிர சீப்ஜட்ஜு வேலை பார்த்துவருவதற்கு 1000 ரூபாய் கூடச் சேர்த்துக் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. மைசூர் கவர்ன்மெண்டில் உன்னத பதவியை அடைந்து, அந்த ராஜ்ஜியத்தை விட்டு வேறொரு ராஜ்ஜியத்திற்கு திவானாக மிஸ்டர். V. P. மாதவராவ் முதல்தடவையாகப் போனார். இப்பொழுது நஞ்சுண்டய்யா இரண்டாந்தடவையாகப் போகிறார்.

***

டெல்லிநகர் நிர்மாணம். டெல்லி நகர் நிர்மாணம் வெகு தீவிரமாய் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. சுமார் 3000 கூலிக்காரர்கள் வேலை செய்து பழைய பாழ்த கட்டடங்களையும் மேடுபள்ளங்களையும் சிரவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கூலிக்காரர்கள் எளிதாய்க் கிடைத்த போதிலும் அக்கம்பக்கங்களில் கூலிகள் உயர்ந்துபோயிருக்கின்றன. மொத்தச் செலவு சுமார் 7½-கோடியும் இன்னும் 6 வருஷகாலத்தில் செலவு செய்து முடியும்.

***

சென்னையில் ஓர் இரத்தாசயக்கழலை நோய்சிகிச்சைச் சாலை.—சென்னையில் இரத்தாசயக்கழலை நோய் சிகிச்சைச்சாலையொன்று ஸ்தாபிப்பதற்காக, சென்னைக்கவர்ன்மெண்டார் எட்வர்ட் ஞாபகச்சின்ன நிதிக்கு 2, 18, 527-ரூபாய் உபகரித்திருப்பதுமன்றி அந்த நிதிக்கமிட்டியாரை அந்தச் சாலையை எவ்விடத்தில் ஸ்தாபிக்கலாமென்றும், என்ன மாதிரியாய்க் கட்டிவிடலாமென்றும், எப்படி நிர்வகிக்கலாமென்றும் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

***

சென்னை ஐக்கியநாணயச் சங்க ரெஜிஸ்டிரார் ஸ்தானம்.— இந்தமாதம் 20ந்தேதிமுதல் சென்னை ஐக்கிய நாணயச் சங்க ரெஜிஸ்டிரார் ஆனரபில் திவான் பகதூர், L. D. சாமிக்கண்ணுப்பிள்ளை 3 மாத ரஜாவின்மேல் போகிறுராதலால், அவருக்குப் பதிலாய் திருச்சி சர்க்கில் ஐக்கிய நாணயச் சங்க அஸிஸ்டண்ட் ரெஜிஸ்டிரார் ராவ்சாகிப் K விஜயராகவாச் சாரியார் ரெஜிஸ்டிராராய் ஆக்ட் செய்ய நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

ராஜ சக்கரவர்த்தியின் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டம்.—ராஜசக்கரவர்த்தியின் பிறந்தநாள் ஜூன் மாதம் 22 ந்தேதி யன்று கொண்டாடப்படுமாகையால் அன்று விடுமுறை நாளாகுமென்று கெஜட்டில் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

***

கொசுக்கள்.—கொசுக்களில் 400 விதங்களுண்டு என்று சொல்லப்படுகிறது. வேட்டைநாய்க்கும் அச்சு நாய்க்குமுள்ள வித்தியாசத்தைப் போல கொசுக்களில் வித்தியாச மேற்பட்டிருக்கிறது. கொசுக்களில் பெண் சாதிகள் தான் கடிக்கும். ஆண்ஜாதிக் கொசுக்கள் சாக பட்சணிகள். புல் பூண்டுகளிலுள்ள ரஸத்தைச் சாப்பிடுவதினாலேயே அவைகள் திருப்தியடைகின்றன. பெண் கொசுக்கள் இரத்தத்தை உறிஞ்சின பிறகு தான் முட்டையிடும்.

***

சென்னையில் மனைவரி—இச்சென்னையிலே கவர்ன்மெண்டாருக்குச் சொந்தமாயிருந்து ஜனங்களுக்கு வாடகைக்கு விடப்பட்டிருக்கிற மனைகளின் வரிகள் 10-வருஷத்திற்கு ஒருமுறை சில விதிகளை யனுசரித்து புனராலோசனை செய்யப்பட்டுப்புதுப்பிக்கப்பட வேண்டுமென்று சென்னைக்கலெக்டர் செய்திருந்த சிப்பார்சையனுசரித்து அம்மனைகளின் வாடகை 10-வருஷங்களுக்கு ஒருமுறை புதுப்பிக்கப்படுமென்று கவர்ன்மெண்டார் உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்கள்.

***

குருடர்களுக்கு உதவி.—இங்கிலாந்தில், குருடர்கள் வாசித்து விருத்தி யடைவதற்காக ஒரு பெரிய சாலை கட்டப்படவேண்டுமென்றும் அதைக்கட்டி முடிப்பதற்கும், அதில்குருடர்கள் வாசித்து முன்னுக்கு வருவதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களைச் சேகரித்து வைத்து நடத்துவதற்கும், 30,000 பவுன் வேண்டுமென்றும்கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. போனமாதம் ராஜா சக்கரவர்த்தி தம்பதிகள் அந்த ஸ்கூல் கட்டடத்திற்கு அஸ்திவாரக்கல்லை நாட்டினார்கள். குருடர்கள் கையால்தொட்டு எழுத்துக்களை அறிந்துகொள்ளும்படியாய் எழுத்துக்கள் தடித்திருக்கவேண்டும். அவ்வித எழுத்துக்களில் நூல்கள் இயற்றவேண்டும். அவ்வித நூல்களுக்குப்பல்லாயிரம் பவுன் வேண்டும்.

***

பஞ்சாபில் தினசரிப் பத்திரிகைகள்.—பஞ்சாபில் தினசரிப் பத்திரிகைகள் விருத்தியாகிக்கொண்டுவருகின்றன. லாகூரில் தற்காலம் 8 தினசரிப்பத்திரிக்கைகள் பிரசுரமாவதில், 5 பத்திரிகைகள் ஹிந்துக்களாலும், 3-பத்திரிகைகள் மஹமதியர்களாலும் நடத்தப்படுகின்றன. இதுவரையில் வாரப்பிரசுரமாயிருந்த ஹிந்துஸ்தானி பத்திரிகை இப்பொழுது தினசரியாக மாறிவிட்டது. இப்பத்திரிகையை நடத்திவருபவர் சாரளதேவி சௌதராணி என்ற பெண்பால்.

468

ரிப்பன் கட்டட்ங்கள் (சென்னை புதிய முனிஸிபல் ஆபீஸ்) தென்மேற்குத் தோற்றம்

ரிப்பன் கட்டடங்கள் (சென்னை புதிய முனிஸிபல் ஆபீஸ்) கிழக்குத் தோற்றம்